MIC TRATAT DESPRE
VIAȚĂ
MANUALUL UTILIZATORULUI

Neale Donald Walsch
autorul bestseller-ului *Conversații cu Dumnezeu*

Traducere: Ioana Grigore

CUPRINS

Introducere

Viața este un mister profund. Cel puțin așa *pare.* Sunt atâtea lucruri de descifrat, atâtea de cunoscut, atâtea de înțeles. Și apoi, când în sfârșit înțelegi, par a fi atât de puține lucruri de descifrat și parcă nu mai e niciun mister...

Vă descriu propria mea experiență dinainte și după conversațiile cu Dumnezeu. Acele dialoguri mi-au spus tot ce aveam nevoie să știu despre viață și m-au ajutat să înțeleg atât de multe lucruri pe care nu le înțelegeam. Iar când am publicat acele dialoguri și oameni din lumea întreagă au început să le citească, viața s-a schimbat pentru mulți dintre noi. Mesajele din cele nouă cărți *Conversații cu Dumnezeu* au avut un impact enorm asupra a milioane de oameni din multe culturi, pentru că ele făceau ca totul să fie mai clar.

Poate cum era de așteptat, am fost rugat pornind de la materialul original, să descriu mai pe larg ce am experimentat, cât și ce am descoperit *prin* propria experiență. Am decis să iau informația din cele 3000 de pagini ale dialogului meu original și să o explorez mai pe larg, temă după temă. Cartea pe care o țineți acum în mâini este rezultatul acelei decizii.

Acest text este o reapariție a unui material pe care l-am publicat cu peste zece ani în urmă, în trei volume separate. Consider aceste informații ca fiind esențiale, fundamentale, și vitale pentru orice înțelegere a modului de *aplicare* a înțelepciunii din *Conversații cu Dumnezeu* în viața cotidiană. Am reunit acest material sub aceeași copertă

pentru că, deși cele trei volume originale sunt, cu siguranță, utile, reflectând la ele, realizez că luate împreună ele creează un întreg model pentru a trăi o viață împlinită; în primul rând, pentru a trăi în iubire și armonie în cercul nostru apropiat, apoi a trăi cu noi înșine și cu munca noastră și în cele din urmă, cu lumea întreagă.

Dacă a existat vreodată un moment ideal pentru stabilirea acestui model, acum este acel moment. Lumea aceasta este în pragul următorului său cutremur evolutiv major - o naștere, așa cum s-ar exprima futurologul Barbara Marx Hubbard - o creație completă a unui nou mod de a fi uman. Și deși nu mă consider un „expert" al dezvoltării sociologice/spirituale a speciei noastre, consider că principiile oferite aici sunt cele mai utile, cele mai practice și cele mai eficiente instrumente pe care le-ar putea afla cineva pentru construirea unei vieți mai bune. Simt acest lucru pentru că nu eu sunt sursa acestor principii. Mesajele din această carte provin numai din dialogurile din *Conversații cu Dumnezeu* - și eu consider că acele schimburi au fost interacțiuni directe cu Divinul.

Nu trebuie să fiți de acord cu mine, totuși. Așa cum am afirmat adesea în trecut, nu este necesar să credeți că am vorbit direct cu Dumnezeu (apropo, toți facem asta zilnic) pentru a avea beneficii de pe urma acestui material. Tot ce aveți nevoie este o minte deschisă și disponibilitatea de a vedea dacă aceste idei au vreo valoare practică, prin testarea lor în situațiile efective.

Prin urmare, asta vă invit să faceți. Vă încurajez să aruncați o privire la ce se spune aici privitor la cele trei aspecte ale vieților noastre - relații, existență și interacțiunile noastre cu viața în ansamblu - și să vă convingeți dacă are vreo logică ce am scris aici; dacă există *ceva* care să fie util, practic și benefic.

Desigur că eu cred că tot ce am scris are sens, altfel nu v-aș fi oferit aceste informații, cu atât mai mult nu v-aș fi invitat să petreceți timp explorându-le. Prin urmare, aici aveți cele 3000 de pagini ale dialogului din *Conversații cu Dumnezeu*, reduse la câteva puncte esențiale și câteva observații foarte clare despre cum să le faceți funcționale. Sper să găsiți această incursiune profundă în *Conversațiile cu Dumnezeu*, atrăgătoare din punct de vedere spiritual, incitante din punct de vedere personal și minunat de utile.

Partea Întâi

Trăind și interacționând cu ceilalți

Introducere

Relaționarea este cea mai importantă experiență a vieților noastre. Fără ea, nu suntem nimic.

Literalmente.

Asta pentru că, în absența restului, încetăm să existăm. Din fericire, nu există nimeni printre noi care să nu aibă vreo relație. Cu toții suntem în relație cu totul și cu toată lumea, tot timpul. Avem o relație cu noi înșine, cu familiile noastre, cu mediul în care trăim, cu locul de muncă și avem relații unii cu alții.

De fapt, tot ce știm și experimentăm în legătură cu noi înșine, înțelegem în contextul creat de relațiile noastre. Din acest motiv, relațiile sunt sacre. Toate relațiile. Și undeva, în cele mai profunde zone ale inimii și sufletului nostru, cu toții știm asta. De aceea tânjim atât de mult să avem relații – relații semnificative. De asemenea, nu e nicio surpriză de ce avem astfel de probleme cu ele. La un anumit nivel trebuie să ne fie foarte clar cât de mare este miza. Și astfel, suntem stresați în legătură cu ele. Persoane competente, în mod normal încrezătoare, se împiedică și cad, se împleticesc și se poticnesc, sunt dărâmate și cer ajutorul.

Într-adevăr, nimic nu a generat mai multe probleme speciei noastre, nu a provocat dureri mai mari, nu a produs mai multă suferință și nu a creat mai multe tragedii decât ceea ce se intenționa să ne aducă cea mai mare bucurie – relațiile dintre noi. Nici la nivel individual, nici colectiv, nici social nici politic, local sau internațional, nu am găsit

modalități de a trăi în armonie. Pur și simplu ni se pare foarte greu să ne înțelegem unii cu alții, cu atât mai puțin să ne iubim unii pe alții.

Care e problema? Ce se petrece aici? Cred că știu. Nu că aș fi vreun geniu, notați bine asta, dar sunt un bun ascultător. Și am pus întrebări pe tema asta de mult timp. În anii '80 am început să primesc răspunsuri. Eu cred că acele răspunsuri au venit de la Dumnezeu. La momentul primirii lor, am fost atât de impresionat și de marcat de ele, încât am decis să țin un jurnal scris a ceea ce primeam. Acel jurnal a devenit seria de cărți *Conversații cu Dumnezeu*, care au devenit bestseller în întreaga lume.

Un grup restrâns de aproximativ patruzeci de oameni s-au strâns într-o locuință de lângă San Francisco, California, în urmă cu câțiva ani, pentru a explora alături de mine mai în profunzime ce voiau să spună acele cărți despre subiectul relațiilor dintre oameni. Am împărtășit grupului tot ce am înțeles eu din acel material despre relații, care apare în *Conversații cu Dumnezeu*, și am răspuns la întrebările care s-au ivit. Sinergia acelei după-amiezi a produs o experiență electrizantă, generând un flux deschis de minunată înțelepciune, care, sunt fericit să o spun, a fost surprinsă pe film și înregistrare audio – ale căror versiuni editate au fost puse la dispoziția publicului.

Aici veți descoperi o transcriere a acelui eveniment. Se citește în mod mult mai cursiv și, cred, într-un stil mai stimulant decât textul scris pentru tipar. Și pentru că acest format de carte nu este limitat de timp și de restricții de producție, am putut introduce aici materiale care nu s-au aflat în versiunile audio și video originale, care au fost excluse din motive de producție.

La modul esențial, ce ne spune Dumnezeu în *Conversații cu Dumnezeu* este că noi intrăm în relații având motivații greșite. Adică din motive care nu au nimic de-a face cu scopul nostru în viață. Atunci când motivul nostru de a avea o relație este aliniat la rațiunea sufletului nostru de a exista, relațiile noastre nu numai că sunt percepute ca fiind sacre, ele devin pline de bucurie.

Relații pline de bucurie, o da! Pentru mult prea multă lume această expresie sună ca un oximoron – un termen autocontradictoriu, reciproc exclusiv. Ceva de genul inteligență militară sau guvern eficient. Cu toate acestea, este posibil să avem relații pline de bucurie, iar uimitoarele revelații din cărțile *Conversații cu Dumnezeu* ne arată cum să facem asta.

Iată aceste revelații, așa cum le-am primit și le-am înțeles. Vi le împărtășesc cu umilință, direct de la Departamentul Luați Lucrurile Atât cât Valorează, în speranța că dacă măcar un comentariu deschide o nouă perspectivă sau deschide larg o ușă către mai multă fericire, atunci ați fost serviți.

Bună ziua tuturor. Bun venit în încăpere. Mă bucur să vă întâlnesc pe toți aici. Subiectul de moment este cel al relațiilor umane, cu care se pare că unii dintre noi avem mari dificultăți. Bineînțeles că nimeni din această încăpere, dar unii dintre ceilalți oameni, au avut unele dificultăți cu acest subiect. Și așa cum știți, dacă ați citit vreuna din scrierile mele, eu mă număr printre cei care au avut dificultăți considerabile cu relațiile, să le fac să funcționeze și să dureze, și, chiar să le fac să aibă vreun sens în viața mea.

Nu am înțeles niciodată deplin decât de foarte puțin timp ce anume face ca relațiile să funcționeze și care este scopul lor în viața mea. Iar explicația care a fost valabilă pentru mine este că, în cele mai multe cazuri, mă implicam în relații având toate motivațiile greșite.

În mare, am intrat *în* relații, având un ochi îndreptat către ce aș putea obține de pe urma lor. Și nici măcar nu sunt sigur că eram dispus să admit acest lucru față de mine în momentul în care am intrat în aceste relații. Adică, probabil nu am pus astfel problema, pentru că nu voiam să mă cunosc. Nu am spus „Ia te uită, oare ce urmăresc să obțin de aici?". Nu am formulat lucrurile astfel. Probabil nici măcar nu mi-am pus problema la modul acesta. Dar am remarcat că asta urmăream, de îndată ce încetam să mai obținem ce-mi imaginam că voi obține de la o relație. În momentul în care încetam să mai obțin de la o relație ceea ce-mi imaginasem că voi obține, *eu* voiam să ies din acea relație.

Acesta este șablonul după care am observat că am acționat în cea mai mare partea vieții mele de adult. Am ieșit din relațiile din care nu am obținut ceea ce-mi doream. M-ați înțeles? Și am intrat în alte relații după ce am ieșit din primele. Foarte repede. Prin urmare, eram un monogam în serie. Aveam o relație după alta, după alta, după alta, căutând acea parteneră perfectă care ar fi putut, în sfârșit, să mă împlinească. Care să vadă cine sunt cu-adevărat și să mă facă fericit.

Eu eram dispus să fac un târg cinstit. Nu că nu aș fi fost dispus să apar în anumite feluri care să mă facă să fiu atractiv față de altcineva. Dimpotrivă, știu cum se joacă acest joc. Și după câteva relații ratate, am început să știu, sau să cred că știu, ceea ce căutau ceilalți într-o relație. Astfel am muncit din greu să le ofer acele lucruri - ca bunuri negociabile, înțelegeți. Spre exemplu, am învățat să sublimez anumite părți ale personalității mele care nu erau atrăgătoare pentru ceilalți, lucru aflat după câteva relații ratate.

Vă dau un exemplu, unul prostesc, dar care s-a lipit de mine, poate tocmai din această cauză. Eram de un timp cu o doamnă și credeam că ea va fi iubirea vieții mele. De fapt, ea chiar era iubirea vieții mele în acea perioadă a vieții mele în care am fost cu ea. Cunoașteți cântecul acela: „Când nu sunt aproape de cea pe care o iubesc, o iubesc pe cea de care sunt aproape". Știu că niciunul dintre voi nu a jucat acest joc.

Deci eram în această relație anume cu această doamnă delicioasă. Și eram foarte îndrăgostit, sau credeam că sunt. Într-o seară am mers la teatru, fiind una dintre primele ieșiri ale noastre în lumea exterioară, lumea socială, știți dumneavoastră. Iată-ne la această piesă de teatru. Era o comedie și eu am început să râd.

Așa se face că eu am un râs foarte răgușit și zgomotos. Când râd eu, toată sala știe că am râs, spre deosebire de voi,

care nu prea râdeți de ceea ce vă povestesc eu acum.

Când râd am o senzație de împlinire și un râs pe măsură. Nu eu l-am creat așa, pur și simplu așa e el. Ok, iată-mă la teatru, râzând în hohote. Actorilor le place, bineînțeles, pentru că asta atrage alte râsete și sala se înviorează. Astfel că actorilor le place ca în public să se afle ceea ce ei numesc „un cablu sub tensiune". „Avem un cablu sub tensiune în sală, în seara aceasta."

Prin urmare sunt binevenit în locurile unde se desfășoară spectacole, pentru că sunt un adevărat cablu sub tensiune. Dar doamna cu care mă aflam și de care eram îndrăgostit până la disperare, (și folosesc acest termen cu bună știință, eram disperat după iubirea mea pentru ea) – cu cât râdeam mai mult, cu atât se făcea mai mică. Încă o mai văd, stând în scaunul de lângă mine și încercând să dispară. Iar în pauză mi-a spus „Chiar trebuie să râzi așa?" Îmi amintesc că mi-am spus „Adică, cum?" pentru că nici măcar nu eram conștient de ceea ce făceam; că râsul meu o jena. Că râsul meu o punea într-o anumită lumină, cum spuneam în adolescență. Că se simțea cumva în centrul atenției din cauza acestui tip cu care ieșise și care avea un râs ciudat.

Îmi amintesc dorind din toată inima să fac tot ce-mi stătea în puteri pentru ca ea să rămână. Înțelegeți ce vreau să spun? Adică, la figurat, să o păstrez în viața mea.

Apropo, ar trebui să mai spun, că mi-am petrecut toată viața încercând să vă păstrez pe voi, ceilalți lângă mine. Aș face orice. Aș face aproape orice. Numai să rămâneți cu mine. Să rămâneți în aceeași încăpere. Numai să rămâneți. Nu plecați din încăpere. Ce aș putea face ca să vă țin cu mine? Ce parte din mine aș putea s-o las deoparte pentru a vă păstra lângă mine? Nu contează. O las deoparte. Tot ce contează este să rămâneți în încăperea vieții mele.

Nu vă pot spune de câte ori am dansat – și nici măcar nu era pe muzica mea. Voi puneți muzica, iar eu voi dansa. Și am făcut asta în seara aceea, la teatru.

A venit actul al doilea, și eu eram în public. Au fost câteva replici haioase și iată ce făcea Neale ..... ha... (bolboroseală).... stăteam acolo, încercând să-mi înăbuș râsul. Până la actul al treilea, am reușit. Până la actul al treilea, transformasem „ha, ha, ha, ha" în „hi, hi, hi." Și timp de câțiva ani așa am râs. Râdeam cu ceea ce eu numeam un non-râs, până cineva mi-a spus:

- Ai pățit ceva? Ești bine?
- Nimic, credeam că e hazliu.

Ea mi-a spus:

- De ce nu ai exprimat asta?

O cunoaște careva pe Elizabeth Kubler Ross? Are un accent elvețian puternic. Am devenit prieteni apropiați. Am ajuns să fac parte din personalul său. Vă avertizez; unii dintre voi poate ajungeți printre angajații mei până la sfârșitul zilei.

Ea mi-a spus:

- De ce nu-l lași să iasă?, sau, cu accentul ei elvețian, „De tze nu lași râsul acela să iasă?"

Iar eu am spus:

- Ce vrei să spui? Doar râdeam.

Ea mi-a spus:

- Ba nu râdeai. De ce nu lași râsul acela să iasă? Și dacă tot ești la acest capitol, de ce nu lași durerea să iasă odată cu el? Durerea de a ascunde ceea ce ești cu adevărat?

Prin urmare mă temeam de schimb, de ceea ce credeam că trebuie să ofer în schimb, pentru a vă păstra în încăpere, vedeți voi. Nu eram inconștient. Nu eram indisponibil. Am făcut doar ceea ce am crezut că va ține camera plină. Și asta a fost o mare dilemă pentru mine, pentru că iată-mă

făcând ceea ce credeam că trebuie făcut pentru a menține camera plină, iar camera se tot golea. „Ce dorești? Ce anume ai nevoie pentru ca relația să funcționeze?"

Și nici măcar nu eram conștient de ce se petrece. Nici măcar nu vedeam că dădeam ceva în schimbul a altceva. Îți propun un târg: eu nu mai râd așa, iar tu nu mai tușești așa. Eu nu mai mestec așa, dacă tu nu mai uiți să pui capacul la tubul de pastă de dinți... sau orice alt schimb făceam. Mă tem, însă că schimburile erau mult mai semnificative decât atât.

Astfel am sfârșit în acest gen de relație de schimb. Iar în 14 februarie am tot căutat o felicitare, dar nu am găsit niciuna pe care să scrie „Te schimb foarte mult", „Doamne, ce mult te schimb. Și te voi schimba pentru totdeauna." Dar, în realitate, mă jucam de-a schimburile. Și iarăși, mă prindeam că joc acest joc atunci când cealaltă persoană înceta să-mi mai ofere în schimb ceea ce eu credeam că trebuia să-mi dea. Acesta era aranjamentul nostru quid pro quo: „Eu îți dau asta, tu îmi dai asta." Iar când nu mai primeam ceea ce credeam că trebuia să primesc, părăseam relația. Sau, în anumite cazuri, când ele nu mai primeau ceea ce credeau că li se cuvine în mod implicit, ceea ce credeau că eu le voi oferi, ele părăseau încăperea.

Așa am descoperit eu că aveam relații din motive greșite, că într-un fel căutam acea comoară, acea monedă de schimb, care să fi fost suficient de valoroasă pentru a păstra pe toată lumea în încăpere. Ce aspect al meu ar putea fi atât de atrăgător, de evident, de magnetic, încât, indiferent de ce s-ar petrece, ați rămâne cu mine în cameră? Nu am înțeles ce nu era în regulă, până nu am pierdut încă o relație din seria de relații importante.

Apoi am avut extraordinara mea conversație cu Dumnezeu, în care Dumnezeu mi-a spus: „Neale, Neale,

Neale, în mod evident nu vezi ce se petrece. În primul rând tu intri în relații având toate motivațiile greșite. Tu intri într-o relație pentru ceea ce poți obține din ea. Și ești, într-adevăr, dispus să faci schimburi. Dar tu o vezi ca fiind doar atât, aproape o tranzacție comercială. Și nu înțelegi scopul unei relații. Iar scopul unei relații nu are aproape nimic de-a face cu ceea ce crezi tu că ai putea obține din ea, însă are de-a face aproape în întregime cu ceea ce alegi să pui în ea. Dar nu a pune ceva în ea în scopul atragerii a ceea ce vrei să primești, ci doar a investi în ea ca modalitate de a descoperi cine ești cu-adevărat.

Prin urmare, orice ai investi într-o relație, fii sigur că o faci în mod autentic. Și nu nega nicio clipă cine ești cu adevărat. Iar dacă cine ești tu cu-adevărat nu este suficient sau destul de atrăgător pentru a menține acea persoană în cameră, atunci las-o să plece. Pentru că va veni cineva în încăperea vieții tale, care te va găsi suficient de atrăgător în eul tău autentic. Și atunci când va intra în încăpere ca răspuns la autenticitatea ta, va rămâne, pentru că nu este necesar să te prefaci în preajma ei. Astfel țopăiala - dansul tău forțat - va lua sfârșit.

Asta a schimbat totul pentru mine în privința relațiilor. Mi-a schimbat întreaga paradigmă a experiențelor personale, pentru că am înțeles, în cele din urmă, ce căutam acolo.

Am mai înțeles că relația este cea mai importantă experiență pe care am putea s-o avem. Și că în absența relațiilor nu suntem nimic. Fără voi eu sunt un nimeni. Probabil știați acest lucru în momentul în care ați intrat aici. V-ați așezat; „Fără mine, Neale este un nimeni". (râsete) Dar e adevărat. Pentru că fără voi, eu sunt un nimeni. (Arătând spre diverse persoane) Fără tine nu sunt nimic. Și fără tine, nu sunt nimic. Și este adevărat, pentru că în lipsa experienței

relațiilor, nu suntem nimic. În această experiență relativă, eu pot fi doar cine sunt în relație cu altceva din experiența mea. Adică, din punct de vedere experiențial, nu pot cunoaște nimic despre mine decât dacă tu ești în cameră.

Dumnezeu mi-a oferit o experiență ilustrativă care mi-a permis să-mi dau seama de adevărul acestui lucru. Dumnezeu mi-a spus: „Imaginează-ți că te afli într-o cameră albă, complet albă: podele albe, tavan alb, pereți albi. Imaginează-ți că ești suspendat în acea cameră, ca prin magie, încât nu poți atinge nimic, doar atârni acolo, ca un ornament de Crăciun, fără un singur fir care să te țină, doar suspendat în aer. Te afli într-o mare de alb. Și mai imaginează-ți că nu mai există nimic altceva. Cam cât timp crezi că vei exista în propria ta experiență?" Răspunsul mi-a venit imediat: „Probabil nu foarte mult, nu mult deloc."

Pentru că în absența a tot restul, eu nu mai exist. Nu în experiența mea proprie. Adică, eu sunt ceea ce sunt. Dar nu pot ști că sunt. Nu pot experimenta faptul că sunt, decât în relație cu altceva. Astfel, nu pot ști nimic despre mine.

Totuși, dacă altcineva ar umbla prin acea cameră albă și ar pune o mică pată de cerneală pe un zid, un punct micuț, deodată eu aș exista în aceeași măsură. Mai întâi, ar exista „acolo" și „aici". Din cauza faptului că punctul este acolo, și eu aș fi acolo. Aș începe să mă definesc în relație cu acel lucru. În acest caz, cu punctul de pe zid. Mi-aș imagina că sunt obiectul numit... Poate că aș murmura un cuvânt care ar suna ca „mai-mare".

Poate chiar aș avea îndrăzneala să afirm că sunt „mai deștept" în comparație cu punctul de pe zid. Uneori nu cred că sunt cu mult mai deștept decât acel punct de pe zid, dar, în general vorbind, îmi imaginez că sunt. Poate sunt mai rapid, sau mai lent, sau mai așa sau mai pe dincolo, în relație cu punctul, înțelegeți dumneavoastră.

Dacă puneți o pisică în încăpere, deodată aș avea experiențe cu mult mai vaste legate de mine însumi, pentru că ceea ce are volum este cu mult mai mare decât un punct pe un zid. Astfel că acum aș începe să conceptualizez tot felul de lucruri despre mine. Poate că pisica este mai moale ca mine, dar poate sunt mai bătrân decât pisica, sau orice altceva. Vedeți, încep să înțeleg lucruri despre mine, din propria mea experiență, în funcție de cine și ce se află în preajma mea. De aceea relațiile - și acum vorbesc în tărâmul relativității, în care existăm în această formă fizică, relațiile cu ceilalți oameni, locuri, și obiecte nu sunt doar importante, ele sunt vitale. Iar în absența relațiilor noastre cu totul, noi nu mai existăm.

Astfel am început să înțeleg motivul pentru care există relațiile: relația mea cu această masă, cu acest pahar cu apă, și cu cei care împart cu mine acest timp și spațiu. Și prin prisma relației mele cu tine eu nu doar mă cunosc pe mine însumi – dar aici intervine șmecheria - nu doar mă cunosc pe mine prin prisma relației cu tine, ci mă și definesc pe mine, literalmente. Adică: definesc și prin aceasta, recreez cine sunt eu în relație cu cine ești tu.

Aici intervine șmecheria mai interesantă. La modul ultim, eu nu mă pot recrea pe mine ca ceva ce tu nu ești. Adică: pot vedea în mine doar ceea ce sunt dispus să văd la tine. Iar ceea ce nu reușesc să văd la tine, nu voi vedea niciodată în mine, pentru că nu știu că există. Prin urmare, nu pot descoperi divinitatea din mine până nu caut, descopăr și recunosc (adică cunosc din nou, a re-cunoaște) divinitatea din tine. Și în măsura în care eșuez să recunosc și să cunosc divinitatea din tine, în aceeași măsură eșuez să o văd în mine și nu pot cunoaște lucrurile bune din mine. Nici lucrurile rele, de altfel. Iar motivele pentru această situație sunt multiple: și nu cel mai nesemnificativ este faptul

că suntem singuri în încăpere. Nu mai este nimeni aici. Astfel, descoperim că relațiile au un loc aparte în viața noastră, nu doar un loc important - dacă aș putea folosi un joc de cuvinte - un loc de neînlocuit. Adică nu poți să le înlocuiești. Nu există nimic cu care să poți înlocui relațiile și care să-ți aducă ceea ce-ți aduc relațiile, pentru că relațiile sunt singura experiență din viață care îți aduc experiența existenței proprii în viață. Și aici nu vorbim doar despre relațiile voastre cu oamenii, cât și despre cele cu locurile, lucrurile și evenimentele - chiar și relația cu evenimentele din viața voastră.

Cu toții avem o relație cu împrejurările și evenimentele din viața noastră. Și numai din această relație, care este în întregime autocreată, noi experimentăm, anunțăm și declarăm, exprimăm, împlinim și devenim cei ce suntem cu adevărat.

O dată ce înțelegem locul sacru pe care relațiile îl ocupă pentru noi toți, vom considera experiența relațiilor într-adevăr sacră - nu doar ca idee, nu doar prin cuvinte, ci în fapte. Iar faptele pe care le facem în legătură cu relațiile încep să se schimbe în mod dramatic.

Mai întâi vedem secretul despre care tocmai am vorbit, si anume că numai ce văd în tine pot vedea în mine. Astfel, o dată ce secretul este înțeles, principala funcție a relației devine a privi adânc în tine pentru a vedea în tine cea mai mare viziune pe care aș putea să mi-o imaginez vreodată. Chiar să te asist în crearea acelei viziuni, în măsura în care tu alegi să eviți să o creezi. Astfel un lucru pe care partenerii aleg să-l facă cu și pentru celălalt este nu să ia de la celălalt, ci să dea celuilalt, și să-i atribuie celuilalt înțelepciunea de a exprima și de a fi cine sunt ei de fapt, pentru că știm importanța vitală a acestui fapt și înțelegem că acesta este, de fapt, motivul existenței tuturor relațiilor, motivul lor de-a exista.

Deodată scopul nostru în relații se transmută și se transformă în întregime. Nu mai căutăm să descoperim ce putem primi dintr-o relație, ci ce anume putem oferi. Ce anume putem susține? Ce putem crea? Ce putem face să se realizeze, să fie făcut real - *real*-izat? Ca atunci când vă lustruiți mașina. Puteți să „realizați" oameni. Doar le dați un lustru. Și ei devin *realiza*ți. Și acesta este, în cele din urmă, scopul ultim al realizării sinelui.

Acesta este secretul pe care vreau să vi-l împărtășesc astăzi. Mulți oameni sunt implicați în mișcarea de realizare a sinelui. Aceștia cred că realizarea sinelui se obține stând cuminte, de unul singur. Pentru că, în cele din urmă, se numește realizarea sinelui. Prin urmare, ne realizăm sinele stând în tăcere singuri în camera noastră, poate cu o lumânare sau cu o muzică liniștitoare. Și poate scoatem niște sunete interesante, știți voi, „Ommmmmmm". Orice facem, și nu disprețuiesc acest lucru, nu spun că este greșit, dar dacă credeți că așa se obține realizarea sinelui, și că cu cât petreceți mai multi timp făcând aceasta ... înseamnă că nu ați înțeles marea înțelepciune: noi existăm unii pentru alții.

În cele din urmă, realizarea sinelui nu se obține de unul singur. Realizarea sinelui se obține atunci când realizăm Sinele din celălalt. De aceea marii maeștri nu fac altceva decât să se plimbe, redându-i pe ceilalți lor înșiși. Ați fost văzut vreodată de un maestru în viață? Ați fost vreodată în prezența unei persoane pe care o considerați maestru spiritual, sau aflate pe cât de aproape se poate de realizare, în această viață? Ați fost vreodată într-o cameră cu cineva care se apropie de acel nivel de stăpânire de sine? Dacă ați fost (și îi veți recunoaște din prima clipă), veți remarca că își petrec majoritatea timpului observând perfecțiunea din voi. Se vor uita la voi, vă vor privi în ochi și vă vor vedea așa cum nici măcar voi nu vă imaginați a fi. Și vă veți mira de

ce voi nu vă puteți percepe așa cum vă percep ei? Atunci ei se vor întreba cum de voi nu vă vedeți astfel. Am să repet. (râsete) Aceasta este evident, o afirmație pe care nu ar trebui s-o fac. Suntem pregătiți cu toții să fim tăcuți? Atunci se vor întreba de ce nu sunt... Și ei se vor întreba de ce voi nu sunteți... lăsați-o baltă... (râsete) știu când sunt învins de elemente.

Când folosim relațiile în acest mod delicios, ne transformăm întreaga experiență cu cei dragi. Deodată nu mai vrem nimic de la ei – și vrem doar să le dăruim totul. Și încercăm să le oferim tot ceea ce suntem pentru ei, fără să avem nevoie de nimic în schimb.

Acum, să fim clari. Asta nu înseamnă că le permitem să ne calce în picioare. Nu înseamnă că ne permitem să fim victimele într-o relație disfuncțională cu ei. Nu despre asta vorbim aici. Viața nu ne cere să rămânem în aceeași cameră cu cineva care ne abuzează. Și din această cauză chiar acum plec din această încăpere. Ați putea râde puțin mai zgomotos la glumele mele...

Dar înseamnă că pe măsură ce dăruim din noi înșine celorlalți în cel mai deplin mod, ne permitem experiența unei iubiri care nu cunoaște condiții, chiar în timp ce spunem „aleg să nu mai trăiesc cu tine". În curând vom descoperi un mod de a face acel lucru care se numește a ne despărți fără amărăciune. Nu vom avea nevoie de avocați. Știți care este singurul motiv pentru care avem nevoie de avocați? Pentru că ei sunt avocați.

În curând vom putea să ne privim unii pe alții și să spunem: „Îmi dau seama că vremea noastră s-a încheiat. Îmi dau seama că este momentul să continuăm să ne iubim necondiționat, să ne dăruim reciproc darurile care sunt ale noastre de dat în întregime, și cu toate acestea, să o facem din cealaltă parte a camerei, de peste stradă, sau de cealaltă

parte a lumii. Pentru că anumite comportamente fizice ale tale nu sunt în armonie cu felul în care aleg să-mi trăiesc viața. Iar asta nu înseamnă că nu te iubesc."

În curând vom putea să rostim aceste adevăruri fără a fi nevoiți să descoperim ceva în neregulă la celălalt, sau să-l facem vinovatul din încăpere pentru a ne justifica adevărul. Când vom ajung în acel loc vom putea crea relațiile pline de iubire, trainice, la care tânjim în viețile noastre, pentru că și aceste relații vor înceta să mai fie articulate în jurul oricăror condiții sau limitări.

Iată ce știu eu despre cele mai bune relații și despre funcționarea lor. Mai întâi ele sunt relații care nu cunosc nicio condiție. Nu există condiționare în cazul celor mai bune relații. Nu există limitări. Pentru că relațiile care sunt fundamentate pe iubirea adevărată – o iubire care este adevărată – sunt relațiile care sunt în întregime și complet libere.

Libertatea reprezintă esența ființei tale. Libertatea este esența iubirii. Cuvintele *iubire* și *libertate* sunt interschimbabile. La fel și cuvântul *bucurie*. Bucurie, iubire, libertate – iubire, libertate, bucurie. Toate înseamnă același lucru. Iar sufletul uman nu poate fi bucuros dacă este restricționat sau limitat în vreun fel.

De aceea, atunci când iubim pe cineva, nu încercăm niciodată să limităm sau să restricționăm acea persoană în vreun fel. Iubirea spune „Aleg pentru tine ceea ce tu alegi pentru tine." Atunci când eu spun „Aleg pentru tine ceea ce *eu* aleg pentru tine", atunci nu te iubesc. Mă iubesc pe mine prin intermediul tău, pentru că obțin ceea ce doresc, în loc să urmăresc ca tu să primești ceea ce-ți dorești.

Iată suprema ironie a acestei paradigme: În momentul în care spun „Aleg pentru tine ceea ce tu alegi pentru tine", tu nu mă vei părăsi niciodată. Pentru că tot ce căutăm este

cineva care ne va lăsa să obținem ce vrem de la viață. Vedeți voi, întreaga lume complotează pentru a nu ne lăsa să obținem ce ne dorim de la viață, începând cu părinții noștri, de pe la vârsta de doi ani. „Nu, nu se poate". Apoi continuă cu profesorii de la școală. „Nu mesteca gumă în timpul orelor". Și alte restricții mult mai mari, mulțumesc frumos.

Apoi continuă de-a lungul anilor adolescenței, când sexualitatea noastră incipientă ne face să ne dorim ceva, iar lumea născocește modalități de a ne demonstra că este nepotrivit să ne dorim acel ceva – în anumite religii, chiar să ni-l dorim. Of, ce ravagii am produs acestei planete cu nebuniile noastre legate de sexualitate. Nebunie curată.

Și continuă în anii maturității, chiar până spre sfârșitul vieții adulte, cu lumea care spune că nu putem avea ceea ce ne dorim cu-adevărat. Vreau să spun, chiar cunosc câteva soții care merg la soții lor și spun: „Dragul meu, se fac cursuri de croitorie la Y. Se țin în fiecare marți seara timp de șase săptămâni. Mi-ar plăcea să mă duc." Și chiar știu unii soți care spun „Nu". Vă puteți imagina un soț care să-i spună soției

– Nu vreau să te duci la cursul de croitorie? Da, se întâmplă.

– Archie, dar e doar o clasă de croitorie, Arch.

– Abține-te, Edith, las-o baltă.

Mai țineți minte? Și motivul pentru care toată țara a râs de Archie Bunker a fost pentru că jumătate din țară s-a recunoscut în el. Și a fost un râs jenat.

Am avut un tată, Dumnezeu să-l odihnească, și l-am iubit foarte mult, dar era foarte, foarte asemănător lui Archie. Nu era chiar ca el în multe privințe: nu avea acele idei sau gânduri rasiste, dar cu siguranță gândea: „Eu sunt șeful casei. Și ea nu poate face un curs de croitorie fără permisiunea mea, iar eu nu i-o voi da."

Într-o relație care este construită în jurul unei expresii autentice a iubirii adevărate, nu este numai în regulă ca soția să vină la soț și să spună „Pot să mă duc la cursul de croitorie?" este în regulă și dacă soția vine la soț și-l întreabă „Pot să iau prânzul cu Harry? Și, apropo, dragul meu, numele tău nu este Harry." Iar soțul, o să-i spunem Mike, spune „Eu îmi doresc pentru tine ceea ce-ți dorești tu pentru tine. Vrei să iei prânzul cu Harry? Ia prânzul cu Harry. Te iubesc suficient de mult pentru a dori pentru tine ceea ce-ți dorești tu."

Dacă Harry are vreun gând s-o fure pe această femeie de la Mike, ar trebui s-o lase baltă, pentru că numărul de persoane care l-ar părăsi pe Mike, care le acordă acest gen de libertate pentru a se exprima pe sine, este infim. Dar numărul femeilor care s-ar îndepărta de Mike este foarte mare, dacă acesta ar spune „Nu poți lua prânzul cu Harry, de fapt, nici să nu-i mai rostești numele în această casă! Nici să nu te gândești! De fapt, ce te-a apucat? Tu nu realizezi că-mi aparții mie? Ești femeia mea."

Femeile le fac asta bărbaților, uneori. „Apropo, dragule, mi-ar plăcea să ia prânzul cu Matilda." „Nu prea cred." Am dat un exemplu prostesc, exagerat, pentru a demonstra ceva. Viața vă va crea nenumărate oportunități prin care vă va demonstra cine sunteți cu-adevărat.

Iubirea nu spune niciodată nu. Știți cum știu asta? Pentru că Dumnezeu nu spune niciodată nu. Iar Dumnezeu și iubirea sunt interschimbabili. Dumnezeu nu ți-ar spune niciodată nu, indiferent care ar fi cererea ta.

Chiar dacă Dumnezeu crede că lucrul pe care i-l ceri îți va crea necazuri. Ca Matilda. Sau ca Harry. Sau orice altceva. Vedeți voi, Dumnezeu nu ar spune niciodată nu. pentru că Dumnezeu realizează că la nivel ultim nu ai cum să-ți creezi necazurile cele mai mari. Adică nu poți să-ți faci rău în așa

măsură încât nu vei mai exista. Poţi doar creşte şi deveni mai mult cel ce eşti cu-adevărat. Astfel, Dumnezeu ne spune: „Aleg pentru tine ceea ce alegi tu pentru tine. Şi te provoc să faci aceasta cu cei pe care-i iubeşti."

Acum treziţi-vă. Vreau ca voi toţi să vă treziţi. Pentru că vreau să ştiţi că veţi adormi de îndată ce vă veţi confrunta cu ceea ce nu vreţi să auziţi. Veţi începe literalmente să adormiţi în scaunele voastre. (râsete) Şi veţi gândi, desigur, că are legătură cu altceva decât ceea ce spune el. „Sunt doar obosit". Acesta este mecanismul subconştientului atunci când se confruntă cu date pe care nu vrea să le primească sau să le accepte în întregime. „O să dorm puţin în partea aceasta". Aveţi grijă, pentru că cei mai mulţi dintre noi suntem somnambuli prin viaţă. Rămâneţi treji, rămâneţi treji. Nu ştiţi ora la care va veni maestrul vostru.

În public se pune o întrebare legată de acest subiect delicat al relaţiilor. Să vedem care este acea întrebare.

Neale, în cartea a treia din Conversaţii cu Dumnezeu, l-ai întrebat pe Dumnezeu despre instituţia căsătoriei. Şi... Dumnezeu a dezaprobat-o, spunând că nu prea are multă justificare. Tu crezi asta?

Ei bine, cred că nu ai citit bine ceea ce Dumnezeu a avut de spus. Dumnezeu nu a spus că mariajul nu are nicio justificare, şi Dumnezeu nu l-a dezaprobat. Dumnezeu a spus că mariajul, aşa cum îl construiţi acum...

Instituţia.

Ei bine, până şi instituţia, *aşa cum aţi conceput-o*, nu instituţia în sine, şi nu căsătoria în sine, ci căsătoria aşa cum voi (societatea) aţi (a) construit-o, aşa cum aţi conceput-o, nu are justificare, dată fiind direcţia în care vreţi să mergeţi.

Justificarea în sine este un termen relativ. Relativ în comparaţie cu ce? Valid în comparaţie cu ce? Vedeţi voi, Dumnezeu spune că nu există bine sau rău, chiar dacă nu vă vine să credeţi, pentru că binele şi răul sunt termeni relativi. Un lucru care ieri a fost bun astăzi e rău şi viceversa.

Nu este necesar să intrăm aici în detalii. Orice persoană care gândeşte înţelege că binele şi răul sunt termeni relativi. Dumnezeu foloseşte termenii de bine şi rău, valid şi nevalid în relaţie cu ceea ce declarăm şi anunţăm că alegem pentru noi, ca specie şi ca individ.

Noi am anunţat şi am declarat că alegem ca pentru noi căsnicia să fie cea mai înaltă expresie a celei mai măreţe expresii a iubirii de care fiinţele umane sunt capabile. Asta am spus. Am spus „Alegem ca mariajul să fie o expresie a celei mai măreţe şi mai înalte iubiri de care fiinţele umane sunt în stare". Apoi am continuat cu construirea unei instituţii a căsătoriei şi o experienţă a ei care produce exact opusul acestei declaraţii – practic cea mai joasă formă de iubire de care fiinţele umane sunt în stare. O iubire care posedă în loc să elibereze. O iubire care limitează în loc să expansioneze. O iubire care deţine în loc să dea drumul. O iubire care face ca totul din jurul ei să devină mai mic în loc să facă totul din jurul ei mai mare.

Am creat o experienţă a căsniciei care nu are nicio legătură cu dragostea, în prea multe situaţii. Am creat un înveliş, o carapace, un fel de casetă care păstrează totul exact la fel ca în momentul în care ai spus te iubesc şi care îi păstrează pe toţi exact în poziţia în care au fost în acel moment iniţial. Dar situaţiile şi oamenii nu stau pe loc. Se schimbă. Viaţa este o evoluţie. Astfel căsnicia, aşa cum am construit-o noi, acţionează împotriva vieţii înseşi, pentru că oferă foarte puţin spaţiu pentru a respira, în felul în care

multe societăți, religii și tradiții familiale au construit-o.

În mare, căsătoria a fost folosită de acele societăți, religii și familii ca o miniînchisoare, ca un fel de aranjament contractual care stabilește: „Totul va fi, acum și întotdeauna, așa cum este chiar în acest moment." Nu vei iubi pe altcineva și, cu siguranță nu-ți vei demonstra acea iubire pentru nimeni altcineva în modul în care mi-o arăți mie. Nu vei merge nicăieri altundeva decât unde merg și eu. Vei face foarte puține lucruri în afara lucrurilor pe care le faci cu mine, și în cele mai multe domenii, viața ta va fi de acum înainte, cel puțin într-o anumită măsură, limitată." Astfel, chiar lucrul care ar trebui să-i elibereze pe oameni și să dea drumul spiritului din ei, acționează împotriva libertății și-i limitează pe oameni îngrădindu-le spiritul.

Aici este ironia căsniciei, așa cum am creat-o noi. Rostim „Da" și din clipa în care spunem „Da" nu mai putem face lucrurile pe care ne-ar plăcea cu-adevărat să le facem în viață, în cea mai mare parte. Foarte puțini oameni ar admite aceste lucruri în primele momente ale poveștii de iubire sau ale căsniciei lor. Vor ajunge la aceste concluzii după trei, cinci... sau, cum se spune în acea expresie celebră „dorința de după șapte ani"... șapte ani mai târziu, când realizează deodată că experiența lor legată de ei înșiși în lume a fost redusă și nu lărgită de instituția căsătoriei.

Desigur, nu este valabil pentru toate căsniciile. Dar este valabil pentru suficient de multe. Aș spune pentru majoritatea lor. De aceea avem o rată a divorțurilor atât de mare, nu pentru că oamenii s-ar fi plictisit unii de alții, ci pentru că s-au săturat de restricțiile și limitările pe care mariajul le-a impus în viețile lor. Inima omului știe când i se cere să fie mai puțin decât este.

Acum, iubirea, pe de altă parte, are de-a face doar cu

libertatea. Definiția iubirii este însăși libertatea. Iubirea este ceea ce este liber, care nu cunoaște limitări, restricții sau condiții de vreun fel. Astfel, cred că ceea ce am făcut noi a fost să creăm o construcție artificială în jurul a ceva care nu este artificial deloc. Iubirea este cea mai autentică experiență din cadrul aventurii umane. Cu toate acestea, în mijlocul acestei autenticități mărețe, noi am creat aceste restricții artificiale. Și asta face să fie foarte greu ca oamenii să rămână îndrăgostiți.

Ceea ce avem de făcut, prin urmare, este să reconstruim căsătoria, dacă vrem să avem parte de căsătorie, într-un mod care să afirme: „Nu vreau să te limitez. Nu există nicio condiție care să ne impună să rămânem împreună. Nu doresc să fii mai puțin decât ești în ce privește exprimarea de sine, în vreun fel. Intenția acestui mariaj, a acestei noi forme de căsnicie este să alimenteze motorul experienței tale - al experienței legate de cine ești cu-adevărat și cine alegi să fii."

Și un ultim lucru pe care-l face Noua Căsătorie. Ea spune:"Recunosc că până și tu te vei schimba. Ideile tale se vor schimba, gusturile ți se vor schimba, dorințele tale se vor schimba. Întreaga ta înțelegere legată de cine ești tu ar fi bine să se schimbe pentru că dacă nu o face, înseamnă că ai devenit o personalitate foarte statică de-a lungul unei perioade foarte lungi de timp și nimic nu e mai neplăcut. Astfel recunosc că procesul evoluției va produce schimbări în tine."

Această nouă formă de căsătorie nu doar permite astfel de schimbări, ci le și încurajează.

Vechea voastră construcție a instituției căsătoriei, date fiind lucrurile pe care afirmați că vreți să le faceți și să le experimentați, este nevalidă. Acesta nu este un mod valid de a obține acest lucru. Și da, încă încercăm să producem aceste lucruri în viețile noastre de zi cu zi, cu vechiul mod de-a ne construi căsniciile.

Până și legămintele căsătoriei (slavă Domnului că am schimbat o parte din ele de-a lungul timpului!), dar chiar și unele dintre aceste legăminte, de secole întregi, vorbesc în termeni de proprietate și au creat construcții filozofice care nu puteau susține ceea ce iubirea adevărată alege să creeze.

Iar tinerii, apropo, știu asta. Tinerii știu asta instinctiv, motiv pentru care, de ani de zile, în special în anii șaizeci, șaptezeci și optzeci, tinerii îi priveau pe cei în vârstă și spuneau: „Știți ce? Pe noi nu ne păcăliți. Noi nu vom face așa. Nu vom intra acolo."

Așa că au făcut ceea ce se numea a trăi împreună, lucru care în anii șaizeci și șaptezeci stârnea reacția „Dar cum pot face una ca asta?" La sfârșitul anilor cincizeci, prin 1958, dacă trăiai cu cineva, era mare scandal. Dar la scurt timp tinerii o făceau în dreapta și-n stânga, spunând: „Știți ceva? Puteți să vă luați ideea de căsătorie și s-o aruncați, pentru că nu are sens pentru noi. Noi știm că iubirea nu limitează, nu posedă, nu restrânge, ci extinde, dă drumul, și eliberează cea mai mare parte a cine suntem noi toți."

Și astfel, așa cum s-a petrecut de la începutul timpului, oricând o schimbare majoră s-a produs în societate, ea a fost realizată de copiii noștri. Nu am fost noi, bătrânii demodați, cu părul cărunt, au fost tinerii care au spus: „Noi cunoaștem și vă putem arăta o modalitate mai bună. Iar acum vom face exact aceasta."

Observând această schimbare majoră din secolul douăzeci și unu, remarcăm că nu doar tinerii - și asta e partea amuzantă - nu doar tinerii și adolescenții trăiesc împreună, ci și persoanele în vârstă. Oameni de 65, 70 sau 80 de ani se privesc unii pe alții și spun: „Ei bine, Martha, ei o fac. Noi de ce n-am face-o? Hai sa trăim împreună." Și un număr șocant de femei de 65, 70 sau 80 de ani spun „De ce nu?".

Acesta nu este un argument împotriva căsătoriei ca instituție. Să fim clari. Este o explorare a ceea ce am creat din instituția căsătoriei într-un număr mare de cazuri. Există multe căsătorii create într-un mod plin de iubire, încât nu au pic de limitare sau condiționare. Mă bucur să afirm că eu și soția mea avem o astfel de relație, spre exemplu. Și mulțumită acestui lucru este cea mai bună relație din viața mea. Deoarece soția mea și cu mine nu cunoaștem limitările și nu permitem ca iubirea noastră să fie condiționată de un răspuns sau de unele răspunsuri prestabilite, sau de vreun comportament anume, ci pentru că Nancy și cu mine cerem de la celălalt un singur lucru: „Trăiește autentic. Trăiește-ți adevărul. Iar dacă mă iubești din vreun motiv, iubește-mă pentru că eu îmi trăiesc adevărul meu. Auziți asta? Atunci știți că vă aflați într-o relație binecuvântată.

Odată, după vreo trei ani de relație cu Nancy, i-am spus ceva care m-a uimit și pe mine după ce i-am spus-o. Într-o zi m-am uitat la ea și i-am spus spontan: „Știi, a trăi cu tine este ca și cum aș trăi singur." Este mare lucru să spui asta. Pentru că sunt cel mai autentic, cel mai mult eu însumi atunci când nu e nimeni în preajmă. Poate mă scol din pat și mă plimb gol câte zece minute. Poate mă furișez până în bucătărie gol pușcă sau sar în piscină. Poate spun unele lucruri; poate cânt un cântecel; poate... poate fac lucruri pe care îmi imaginez că le pot face numai când sunt complet singur. Numai că acum sunt alături de această persoană delicioasă, iar viața cu ea este ca atunci când sunt singur.

Ea mi-a răspuns, redându-mă pe mine mie însumi. „Știi când te iubesc eu cel mai mult?"

Am spus „Nu, când?"

Iar ea mi-a spus „Atunci când ești exact ca acum."

„Adică supraponderal și tot restul? Așa, gură-mare?"

„Nu doar că te iubesc în ciuda râsului tău, te iubesc

pentru felul cum râzi. Nu te iubesc doar în ciuda defectelor pe care crezi că le ai, ci te iubesc pentru ele."

Aşa e iubirea. Orice altceva e un fals.

Apropo, ştiţi ce anume sunt defectele? (Mi-am lăsat batista pe undeva, şi nu pot plânge acum de ceea ce spun). Ştiţi ce anume sunt defectele? (Cineva îi oferă un şerveţel). Mulţumesc frumos. Dovezi false ce par a fi reale, desigur. Dar asta e frica - dovezi false ce apar a fi reale. Credeam că sunt o persoană ce are toate aceste defecte, de aceea nu reuşeam să fac relaţiile mele să funcţioneze.

Obişnuiam să mă gândesc că dacă m-aş fi adunat puţin, atunci aş fi putut să mă prezint într-un pachet care să reziste în timp, dacă nu chiar să fie pe placul altora. Din cauza faptului că aveam toate acele defecte, pentru că toţii oamenii din viaţa mea, inclusiv părinţii mei, Dumnezeu să-i binecuvânteze, mi-au vorbit în unele momente despre defectele pe care le aveam, ştiţi dumneavoastră. Apoi în urmă cu nişte ani, am dat peste o maestră care a lămurit lucrurile foarte mult pentru mine. Ea mi-a spus „Ia în calcul posibilitatea că cele mai mari defecte ale tale sunt cele mai mari calităţi, numai că au volumul dat puţin prea tare. Ia în calcul faptul că motivul pentru care oamenii se îndrăgostesc de tine este chiar motivul pentru care uneori ei se îndepărtează de tine, pentru că ai dat volumul puţin cam tare. La fel, atunci când prietenii tăi vorbesc despre pălăvrăgeala ta insuportabilă „Este pur şi simplu prea mult." Este acelaşi lucru, exact calitatea pe care ei o caută în situaţiile în care cineva trebuie să conducă grupul, să ne scoată din încurcătură. Neale e liderul din camera asta. De aceea te iubim atât de mult, Neale.

Eu sunt un om spontan. Atunci când oamenii vor pe cineva spontan, cine ar putea să imagineze ceva la fel de repede şi să prezinte la fel de uşor lucrurile. .. „Hei, Neale e omul nostru."

Este aceeaşi parte a mea pe care ei o numesc „iresponsabilă". Deci, iresponsabilitatea mea este exact spontaneitatea mea dată cu câteva note prea tare. Astfel, ce a spus această maestră a fost „Neale, uneori e doar chestiune de volum, uneori doar ai volumul dat puţin prea tare. Dar nu şterge acest aspect. Nu încerca să elimini acest aspect al tău din comportamentul tău. Nu renunţa la asta. Doar dă volumul puţin mai mic, şi observă că există un volum potrivit pentru acele aspecte din tine, care te va face acceptabil în orice clipă. Iar uneori va trebui să dai volumul mai tare, alteori să-l dai mai încet."

Nu-i aşa că este un mod delicios de a privi lucrurile? Prin urmare, acum nu trebuie să mă gândesc că sunt o persoană care are aceste defecte. Am doar nişte calităţi minunate, care uneori au volumul dat prea tare. (Dar acum nu mai este la fel de des ca în trecut.) Aţi înţeles?

Deci, relaţia adevărată vede şi cunoaşte toate aceste lucruri. Relaţia veritabilă este fundamentată sau construită pe o cu totul altă paradigmă care afirmă: „Văd în tine ceea ce aleg să văd în mine. Îţi dau ţie ceea ce aleg eu să primesc." Iar o relaţie autentică va afirma întotdeauna „Ceea ce iau de la tine, sau caut să resping la tine, le iau de la mine. Nu-mi pot permite mie să am ceea ce nu-ţi voi permite ţie să ai.

Astfel, provocarea noastră este: putem trăi într-o relaţie fără nicio condiţie? Putem trăi într-o relaţie care nu spune niciodată nu, ci doar spune da altcuiva? Putem folosi o relaţie ca expresia celui mai măreţ mod de a iubi pe care ni-l putem imagina? Îl iubim pe iubitul nostru suficient de mult încât să-i spunem cuvintele magice? Nu „Te iubesc". Acestea sunt, sincer vorbind, puţin cam uzate. Există însă nişte cuvinte magice pentru orice relaţie: *Cum vrei tu.*

Cum vrei *tu.*

Când suntem pregătiţi să spunem asta, atunci îi redăm

cu-adevărat pe ceilalți lor înșiși. Până nu suntem pregătiți să spunem asta, vom fi căutat doar să folosim relația cu celălalt pentru a ne aduce la ceea ce ne imaginăm că avem nevoie pentru a fi fericiți. Aveți o întrebare...

Ei bine, sunt un milion de întrebări. Dar toată viața mea se învârte în jurul acestui subiect. De foarte mulți ani predau cursuri despre relații. Sunt într-o căsătorie de mult timp. Am experimentat cu succes ceea ce povestiți de mulți ani. Iar pe moment nu mai trăiesc asta cu același succes. Așa că, aș putea spune că am ieșit de pe drumul cel drept în această privință. Și am o căsnicie care are enorm de multă libertate. Este o căsătorie care a fost bazată pe o declarație pe care am făcut-o când am început, care a fost: relația noastră funcționează; ea aduce unele schimbări și toate lucrurile contribuie la asta. Astfel, am trăit cu ideea că nu tot ce se petrece e necesar să se potrivească cu ideile mele. Tot ce se petrecea era o parte a modului în care eram slujit. Și, de fapt, funcționa, deși nu arăta așa cum îmi doream eu. Vedeam că abilitatea mea de a lucra cu provocările era modul în care eu puteam contribui pe lumea asta.

Deci care e problema?

Ei bine, problema este că suntem blocați într-o luptă pentru putere de care nu reușim să trecem. Și nu văd cum aș putea merge mai departe. Așa că nu știu ce să întreb. Știu doar că-mi iubesc soțul foarte mult. Și el mă iubește profund la un nivel de esență...

Prin urmare, înțeleg că vă aflați în această luptă pentru putere. Aș vrea să vă spun, legat de asta, un lucru care poate părea chiar lipsit de inimă. „Și ce-i cu asta?" De ce aveți o

problemă în legătură cu asta? De ce a vă afla în poziția numită „luptă pentru putere" nu este în regulă pentru dvs? Ce nu e în regulă la asta?

O bună parte din nemulțumirea mea curentă se bazează pe ceea ce nu primesc dintr-o relație. Deci, acea conversație despre faptul că nu vreau să primesc nimic dintr-o relație și că mă uit doar la ce vreau să dăruiesc relației, este ideea cu care am rămas până acum în această dimineață. Aud ce spuneți. Există o lipsă a experienței iubirii în relație. La un nivel esențial există o iubire profundă. Iar atunci când ne abandonăm, de multe ori pășim în afara entităților noastre umane, suntem cu celălalt și simțim că am ieșit pentru totdeauna din ringul de box. Suntem ca doi boxeri – când sună gongul, ei se agață unul de celălalt. Este acel moment de iubire, pentru că ne iubim cu-adevărat unul pe celălalt. Eu sunt egalul lui, el e egalul meu. Astfel suntem perfect egali în lupta pentru putere iar asta te ia pe sus. Iar când apare acest moment de repaos de la luptă, apare o recunoaștere a parteneriatului și a iubirii și a legăturii transcendente care există acolo. Iar în procesul existenței zilnice ne rănim unul pe celălalt foarte mult.

Ei bine, gata cu asta.

Cum să fac asta fără să mă adaptez la condiții care chiar nu funcționează pentru mine?

Nu te adapta la condiții care nu funcționează pentru tine. Pur și simplu nu mai considera o problemă faptul că refuzi să te adaptezi. Pur și simplu nu te adapta. De exemplu, voi da un exemplu simplu. Să zicem că cineva decide... Să zicem că Nancy a decis să se apuce de fumat. În prezent

Nancy nu fumează și nici eu, dar voi folosi un exemplu foarte simplu, ca să pricepem cu toții.

Ok, ar fi minunat.

Deci, Nancy vine cu un pachet de țigări și spune: „Oh... m-am gândit să-ți spun. Voi începe să fumez." S-ar putea să am o problemă cu asta. Nu o problemă cu Nancy, pentru că Nancy e tot Nancy. Dar acum ea e Nancy fumătoarea. Și s-ar putea să am probleme să mă adaptez la acest comportament.

Ei bine, pot pur și simplu să refuz să mă adaptez la acel comportament. Dar pot face asta fără să dau vina pe Nancy, fără să fac o problemă din faptul că nu mă adaptez comportamentului ei, fără să las refuzul meu de a mă adapta la acest comportament să se interpună între noi. Pot spune pur și simplu: „Doamne, Nancy, te iubesc acum la fel ca întotdeauna. Și nu-mi place ca tu să fumezi în prezența mea. Așa că o să plec din cameră acum. Bucură-te de țigara ta. Că tot veni vorba, dacă tot insiști să fumezi în casă, probabil că voi fi nevoit să părăsesc și casa. Pentru că nu-mi place să mă aflu într-o casă plină cu fum de țigară. Și eu te iubesc. Te iubesc la fel de mult ca întotdeauna, și plec acum din casă. Și te iubesc."

Acum, Nancy ar putea spune, dacă nu ar fi foarte evoluată, (deși ea este), dar dacă nu ar fi, ar putea spune: „Adică părăsești această casă numai pentru că eu fumez. Și încerci să-mi spui că nu mă faci vinovată." Iar eu i-aș spune: „Înțeleg că poate simți nevoia să-mi spui că dau vina pe tine, dar eu doar îmi permit să trăiesc în adevărul meu autentic. Te iubesc și acum observ că tu fumezi. Iar ceea ce-mi place este să fiu într-o casă neafumată. Deci, dacă continui să fumezi în această casă, va trebui să trăiesc în altă parte. Și va trebui să te iubesc din altă parte."

Ok, înțeleg.

Subiectele tradiționale ale luptelor pentru putere dintre oameni au legătură cu problema timpului și a disponibilității și cu activitățile celuilalt. Cu alte cuvinte, nu petreci destul timp cu mine, sau ești angajat în activități cu care nu sunt de acord. Și ne luptăm în legătură cu acele probleme. Acum, vă voi arăta printr-un exemplu cum arată asta în viața reală. Deodată, soțul/soția se transformă într-un workaholic și, deși în primii trei ani de căsnicie a petrecut foarte mult timp cu tine, dintr-o dată petrece tot mai puțin timp, iar acum, după șapte sau opt ani de căsătorie, aproape nu mai petrece deloc timp cu tine. Și intrați într-o luptă pentru putere legată de acest subiect, pentru că tu încerci să-i controlezi timpul.

Astfel, îi spui: „ Știi, te vreau aici acasă, cel puțin trei weekend-uri din patru. Nu te vreau mereu pe drumuri, sau să fii tot timpul pe platoul de filmare filmând nu știu ce film măreț sau făcând nu știu ce proiect măreț, sau făcând cercetări pentru munca ta ori ocupându-te de ceea ce te ocupi. Mie nu-mi acorzi niciun pic de atenție." Poate că nu vă exprimați exact la fel, poate o persoană foarte directă ar face-o, dar cei mai mulți oameni s-ar exprima puțin mai voalat. Nu ar veni pur și simplu și ar spune „Adevărul este că vreau atenția ta. Vreau timpul tău." Iată, deci, cum apare o luptă pentru putere.

Poate că partenerii vor încerca să încheie un târg dificil: „Ok, voi pleca la drum doar un weekend pe lună sau două weekenduri pe lună." Vor încheia acordul, iar dacă decid apoi să petreacă trei weekend-uri dintr-o anumită lună plecați, vor începe să se simtă vinovați, dominați, și încep să se simtă controlați iar resentimentele se adună și în curând

veți avea o luptă pentru putere: „Ce drept ai tu să-mi spui ce să fac cu timpul meu?"

Eu nu aș intra niciodată într-un astfel de conflict cu soția mea. Dacă soția mea ar face ceva, orice, cu care să nu fiu de acord, aș spune pur și simplu: „Știi, poți face cum dorești. Și trebuie să-ți spun că eu nu mă simt bine ca tu să petreci trei weekend-uri din patru departe de mine și de casa asta. Și e ok dacă vrei să faci asta, dar vreau să știi ce voi face dacă tu continui să faci asta mult timp. Voi găsi pe altcineva cu care să-mi petrec weekend-urile.

„Asta nu e o amenințare. Nu încerc să te stresez cu asta. Doar te anunț ce anume funcționează pentru mine. Mi-ar plăcea să fiu cu cineva. Mi-ar plăcea să-mi petrec zilele vieții mele alături de persoana iubită și este în regulă dacă tu alegi să nu fii acea persoană. Așa că, fă cum îți place și cum vrei. Fără resentimente, fără furie, fără supărare, fără acuzații. Doar o afirmare a stării de fapt. Acum dă-mi voie să închei discuția cu tine printr-o simplă afirmare a stării de fapt. Dacă aș putea alege pe cineva

să-mi fie persoana iubită, tu ai fi aceea. De aceea port acest inel pe deget. Tu nu trebuie să faci aceeași alegere în acest moment dar vreau să știi că tu ești prima mea alegere, dar și că mai există și o a doua, a treia și o a patra opțiune."

Acesta este un simplu transfer de informații și până și acest transfer este făcut în mod pașnic. Nu are nimic de-a face cu „ți-am zis-o!" Are legătură doar cu „Așa stau lucrurile. Pur și simplu așa stau lucrurile. Și le împărtășesc cu tine plin de iubire, cu deschidere și cu puritate, așa cum ar trebui s-o facă oamenii care spun că se iubesc. Acesta este adevărul meu exprimat deschis și cu puritate. Și așa stau lucrurile. Acum cunoaștem faptele și putem face alegeri în cunoștință de cauză."

Nu spun că am pe cineva în mânecă, ce abia așteaptă

să-ți ia locul dacă faci cea mai mică greșeală, așa că ar fi bine să fii atent ce faci; dar ce spun este că dacă pe termen lung alegi să manifești un comportament care nu este acceptabil pentru mine, care pur și simplu nu este funcțional pentru viața mea, și, apropo, dacă pe viitor eu aleg un comportament care nu este potrivit pentru tine, spun că există alte opțiuni.

Nu sunt limitat la a răspunde la acest comportament acceptându-l pur și simplu. Nu e necesar să fac asta. Și vreau doar să știi cu toată deschiderea și puritatea, că dacă pe termen lung alegi să te comporți în acel fel, probabil va trebui să fac niște ajustări la modul în care îmi trăiesc viața. Și acele ajustări ar putea include a invita pe altcineva să-mi ofere ce am nevoie și să împărtășească cu mine lucrurile pe care am sperat să le împărtășesc cu tine.

Vedeți voi, nu există luptă pentru putere atunci când nu există conflicte legate de putere. Pur și simplu sunt două persoane sau măcar una din cele două (pentru că e nevoie de doi ca să formezi o relație) – sunt două persoane care ies din luptă și se reîntorc la locul lor de putere, prin faptul că-și permit să fie, să facă și să aibă ceea ce aleg, fără să dea vina pe celălalt pentru ceva.

„Alege ce alegi. Alege să fumezi. Alege orice ai alege și eu voi alege ce voi alege." Asta îi permite lui Nancy să facă o judecată de valoare. Este fumatul destul de important pentru ea pentru ca relația ei cu mine să fie schimbată în așa mod încât eu să nu mai fiu prin preajmă? Sau chiar să nu mai împărțim aceeași casă? Iar ea va face acea judecată de valoare. Fie va continua să fumeze și va demonstra că fumatul este suficient de puternic pentru ca relația mea cu ea să se schimbe în așa măsură, fie va înceta să fumeze. Ea își va schimba comportamentul. Nu pentru că eu o determin, ci pentru că a făcut o alegere liberă, plină de

putere și a remarcat că poate controla rezultatele din viața ei prin controlul comportamentelor sale. Vedeți diferența?

Am înțeles. Mulțumesc.

Cu mare plăcere. Dar așa reacționează iubirea. Iubirea nu se ia la hartă cu puterea. Niciodată.

Da, altă întrebare...

Neale, care este cea mai mare provocare a ta în relații?

Cea mai mare provocare a mea în relație este transparența - să rămân vizibil. Chiar după mulți ani petrecuți cu aceeași parteneră minunată, există acel moment de teamă. Dacă ea află despre asta? Dacă află despre ailaltă... va înceta să mă iubească. Dacă ar afla că am luat cei cinci mii de dolari și i-am investit la bursă și i-am pierdut, și că nu i-am spus nimic despre asta, sau că într-o după amiază am plecat și mi-am cumpărat o mașină.

Asta a fost marea scofală pe care am făcut-o acum doi ani. Conduceam pe șosea și am dat peste un parc de mașini – un parc nou. Și am văzut o mașină pe care mi-o doream foarte, foarte tare. Și am spus: „O iau." Așa. Pur și simplu, mi-am cumpărat o mașină în douăzeci de minute. Apoi am plecat cu ea acasă. Și m-am gândit tot drumul „E ridicol." Mergeam spre casă gândindu-mă: „Cum aș putea ascunde mașina asta de soția mea?" Oricum va afla mai devreme sau mai târziu. Probabil înainte de cină, o să mă întrebe „A cui e mașina de pe alee?" Dar eu chiar mă gândeam serios (m-am întors în clasa a șasea) „Cum aș putea să prelungesc necunoașterea ei?" apoi m-am gândit „Știi ceva? E o nebunie. Mi-am luat telefonul mobil în timp ce conduceam spre casă și i-am spus „Ieși afară când intru pe alee, am ceva să-ți arăt." Iar ea mi-a spus „La ce te referi?" și eu i-am răspuns „Tocmai am cumpărat o mașină nouă." (Înghițitură în sec)

Prin urmare cred că transparența este cea mai mare provocare pentru mine în relație, chiar cu cineva în care am totală încredere. Adică am foarte mare încredere în Nancy. Am încredere în necondiționalitatea iubirii ei. Și încă îmi mai fac griji dacă sunt suficient de clar și de deschis și total cinstit cu ea în legătură cu toate sentimentele, toate ideile, toate înțelegerile și neînțelegerile și cu toate lucrurile pe care le fac, înțelegeți? Și să vă spun de unde vine asta, cred. Cred că frica mea de transparență în relație datează de pe vremea unei frici străvechi de când lumea, de Dumnezeu. Desigur că ideea mea era că Dumnezeu mă va „prinde" pentru asta.

Apropo, ar trebui să vă spun că încă mai cred asta și acum. La un nivel minuscul, mai este o parte din mine – în ciuda lucrurilor care s-au făcut prin mine, în ciuda celor scrise în uimitoarele cărți *Conversații cu Dumnezeu* – mai există încă nopți în care mă răsucesc în pat „Dar dacă inventez eu toate astea? Adică, dacă mă înșel în legătură cu toate astea? Dacă am indus în eroare milioane de oameni – în legătură cu Dumnezeu? Dacă mă înșel, Dumnezeu mă va prinde din urmă rău de tot."

Atunci trebuie să devin transparent cu Dumnezeu și să spun: „Știi, Doamne, dacă mă înșel, am încredere că tu știi că nu a fost intenționat. Adică nu am vrut intenționat să induc în eroare pe nimeni. Iar dacă mai e o fărâmă de compasiune în Tine, te rog dă-mi o pauză la capitolul acesta."

Înțelegeți? Acesta nu este deloc Dumnezeul pe care îl știu eu. Acesta este Dumnezeul din imaginația mea, Dumnezeul fricilor mele. Și cred că frica profundă pe care o avem că vom fi judecați și înțeleși greșit și pedepsiți de

zeitate este transferată persoanelor dragi din viața noastră: soției, persoanelor dragi, șefului de la serviciu, persoanelor care ocupă un loc important în viețile noastre. Astfel, cea mai mare provocare a mea în relație este să mă gândesc la persoanele importante pentru mine așa cum vreau să mă gândesc acum la Dumnezeu: ca fiind cel mai bun prieten al meu. Vreau să am o relație de prietenie cu Dumnezeu și vreau o relație de prietenie cu soția mea și cu toți cei pe care-i iubesc, de o așa calitate încât să pot sta gol în fața lor, mental și fizic și spune: „Asta e tot: nu e nimic ascuns, nu există agende secrete. Asta e tot." Asta e cea mai mare provocare a mea, și mă confrunt cu ea zi de zi.

Vreau să te întreb, Neale, despre oglindire în relații – cum ceea ce-ți displace la persoana cu care ești, de fapt îți displace la tine. Ai putea să comentezi despre acest aspect?

Știți, nu prea mai am lucruri care să nu-mi placă la ceilalți, pentru că am învățat cu mult timp în urmă că ceea ce vedeam în afară și nu-mi plăcea era ceva ce vedeam în mine și nu-mi plăcea. Iar în ultimii ani am ajuns să iubesc tot ce are legătură cu mine. Nu este uimitor? Adică, este destul de greu de crezut dacă stați acolo și vă uitați la mine, presupun, dar chiar îmi plac foarte multe lucruri la mine, acum. Îmi place cum arăt. Îmi place spontaneitatea mea. Îmi place excentricitatea mea. Îmi plac ideile mele. Îmi plac atitudinile mele. Îmi place acea parte din mine care este total neconvențională. Îmi place partea care nu este ok. Știți, îmi place chiar râsul meu. Adică, îmi place totul la mine, și trebuie să vă spun că este prima dată în viața mea că simt astfel. Și pentru că simt astfel, sunt foarte puține lucruri la ceilalți care nu-mi plac. Am devenit enorm de tolerant. Este extraordinar că mă uit la oamenii din jurul meu și îi iubesc pe toți. Consider acceptabile comportamente

și caracteristici și trăsături de personalitate pe care le-aș fi respins fără drept de apel chiar acum câțiva ani. Deci cred că ce se petrece este că, odată cu iubirea de sine, vine o iubire enormă pentru ceilalți, pentru că trebuie să mă gândesc „Doamne, știi, dacă te poți iubi pe tine, poți iubi pe oricine."

Care sunt cele cinci niveluri ale rostirii adevărului?

Când vorbesc despre transparență în relație, mă gândesc cel mai adesea la a spune adevărul, adică exact ce înseamnă transparența. Am ajuns la concluzia că există cinci niveluri de rostire a adevărului.

Primul nivel de rostire a adevărului este atunci când îți spui ție un adevăr despre tine. Aceasta a fost pentru mine o provocare enormă pentru că m-am mințit singur mulți ani. Este greu să te gândești la cineva care se minte efectiv, dar e ușor de făcut, iar eu am făcut-o mulți ani.

Al doilea nivel de rostire a adevărului este atunci când îți spui ție un adevăr despre altcineva. Iar eu m-am mințit și în legătură cu genul acesta de lucruri, mulți ani. Spre exemplu, mulți ani mi-am spus că iubesc, într-un mod romantic, persoana cu care eram. De câte ori mă gândeam că nu o iubesc, de câte ori îmi dădeam voie chiar și să-mi imaginez: „Știi, poate că nu mai sunt îndrăgostit de ea" o voce din capul meu spunea „Nu te prosti, bineînțeles că o iubești." Pentru că asta ar fi trebuit să gândesc. Așa trebuia să stea lucrurile pentru mine. Astfel, doar m-am mințit mulți ani, până când într-o bună zi mi-am spus mie adevărul despre o altă persoană. Nici măcar nu am spus-o cu voce tare, doar mi-am spus-o mie, lucru care a fost un pas enorm.

Apoi, al treilea nivel de rostire a adevărului este când spun adevărul despre mine altcuiva, cam așa cum fac acum cu voi.

Iar al patrulea nivel de rostire a adevărului este atunci

când rostesc un adevăr despre altcineva, acelei persoane – adevărul meu, desigur, nu adevărul suprem. Adevărul obiectiv nu există, dar eu împărtășesc adevărul meu cel mai profund despre un altul, cu acea persoană.

Iar al cincilea nivel de rostire a adevărului, când ajungeți acolo, este acel nivel în care spuneți tuturor adevărul despre orice. Iar dacă puteți face acești cinci pași, ați făcut cinci pași spre rai, pentru că raiul (pauză) este atunci când nu mai trebuie să minți.

Uneori am auzit spunându-se că durerea deschide inimile pentru a putea să experimenteze mai multă iubire. De ce ar avea nevoie inimile voastre să fie rupte pentru a se deschide și a simți?

Eu nu cred că trebuie să fie astfel. Cine a spus că durerea face ca inimile să se deschidă pentru a experimenta și mai multă iubire a descris, poate, un fenomen care se petrece, dar nu unul care trebuie să se petreacă. Eu cred că este total posibil să experimentezi și să simți mai multă iubire fără niciun fel de durere. Dar noi ne trăim propriul mit cultural. Există un mit cultural enorm care afirmă că iubirea doare și că durerea este calea; știți voi, dacă nu doare, nu crești, și genul acela de idei. Trebuie să vă spun că descopăr și am descoperit în ultimii ani că este posibil să iubești cu bucurie și să simți toată iubirea pe care inima umană poate s-o încapă și mai mult de atât, fără niciun fel de durere. Astfel că acum sunt pregătit să spun că pot respinge ideea că iubirea și durerea trebuie să meargă mână-n mână și că există o singură cale de aici acolo și asta se face prin ușa numită „durere". Nu este necesar. Este un mit cultural și ne putem îndepărta de el foarte arbitrar, alegând pur și simplu să o facem.

Deci chiar și atunci când iubitul/iubita te părăsește nu există durere?

Nu. Nu există durere când iubita mă părăsește pentru că am descoperit frumusețea și minunea ființei mele. În trecut, când iubita mă părăsea, credeam că validarea mea, ideea mea despre cine sunt, ieșeau pe ușă odată cu ea. Acum am învățat, și asta poate va părea puțin grosolan, dar este adevărul: când ea iese pe ușă, mai sunt alte cincizeci în urma ei care așteaptă să intre. Asta pentru că sunt magnific.

Ce rol joacă Nancy în cariera ta?

Vă voi da un răspuns care este ca o dihotomie divină. Ea joacă toate rolurile și nu joacă niciun rol. Cu alte cuvinte, mie mi-e foarte clar că Nancy nu este forța din viața mea care face posibilă cariera mea. Dacă aș crede că este așa, m-aș întoarce înapoi la frica că aș pierde totul dacă o pierd pe ea. Prin urmare, nu o văd pe Nancy fiind acel element care-mi face viața posibilă acum. Totuși, într-un mod foarte misterios și interesant, fără ea, nu ar fi posibil. Deci este o dihotomie divină.

Rolul pe care-l joacă în viața mea, cred, este faptul că Nancy este principala persoană din viața mea care mă vede așa cum mă văd eu. Ea mă vede așa cum îmi imaginez eu că sunt. Iubirea face asta. Iubirea spune: „Sunt dispusă să te văd așa cum te vezi tu în cea mai bună versiune a ta. Așa sunt dispusă să te văd." De fapt, iubirea spune chiar mai mult; iubirea spune: „Nu numai că sunt dispusă să te văd așa cum te vezi tu în cea mai bună versiune a ta, dar sunt dispusă să te văd chiar mai mult decât te vezi tu."

Cineva spunea odată: „Dacă ne-am vedea așa cum ne vede Dumnezeu, am zâmbi foarte des. „Eu cred că Nancy

mă vede așa cum vă vede Dumnezeu. Mereu îmi spune câte ceva, lucruri neînsemnate. Acum o clipă a trecut pe lângă mine și mi-a spus: „Doamne, ce frumos ești." Știți, dumneavoastră, nu ar trebui să spun aceste lucruri, probabil, dar dacă chiar și pentru o clipă m-aș gândi că poate nu este adevărat, dacă aș vrea poate să recad în vechile păreri despre mine, că nu sunt atrăgător din punct de vedere fizic, oameni ca Nancy, oameni care te iubesc cu-adevărat, te păstrează pozitiv în cele mai îndrăznețe gânduri despre tine.

Asta e tot! Asta mi-a venit să spun. Oamenii care te iubesc cu-adevărat te mențin pozitiv în cele mai îndrăznețe gânduri despre tine. Tu ești acel ceva. Tu poți s-o faci. Știți voi, toate acele gânduri îndrăznețe pe care le avem cu toții la miezul nopții, pe care nu îndrăznim să le împărtășim cu nimeni altcineva, pentru că ne vor spune că suntem așa și pe dincolo, egoiști sau iresponsabili, sau oricum

ne-ar spune, dacă îi lăsăm să ne audă acele gânduri îndrăznețe din miez de noapte. Oare să am curajul să cred asta despre mine? Știți voi, când te afli în preajma cuiva care te iubește profund, nu trebuie să gândești aceste lucruri. Le spun ei pentru tine. „Doamne, ce sexy ești. Doamne, ce puternic ești. Doamne, ce bun ești, Doamne, ce minunat ești, Doamne, ce mă bucur că ești al meu." Nancy îmi spune acele lucruri tot timpul, în fiecare zi. Rar trece o oră în care să nu aud vreun mesaj de afirmare din partea ei. Ce rol joacă asta în viața mea? Nu am cuvinte să exprim.

În carte se vorbește despre a descoperi ce vrei – ce vrei să fii, ce vrei să ai și ce vrei să faci. Iar în cea ce privește relațiile, eu am luat aceste idei în mod literal - adică am scris ce fel de partener mi-ar plăcea să am. Și am descoperit că partenerii apar într-un fel care nu corespunde cu felul în care credeam că vor apărea. Și mă cam încurcă, pentru că, știți

dumneavoastră, nu sunt sigur dacă ar trebui să nu mai scriu acele lucruri și să privesc situația cu egalitate, să primesc ce are universul de oferit. Te-aș ruga să vorbești despre acest lucru.

Desigur. Mulțumesc. Este o întrebare foarte bună.

În legătură cu relațiile sau orice alt aspect al vieții, e necesar să fiu cât mai precis cu alegerile mele. Iar după ce mi-am dat voie să fiu foarte, foarte precis, iau ceea ce apare. Iar motivul pentru care fac asta este că nu îl împiedic niciodată pe Dumnezeu să facă miracolele pe care El le pune la cale. Și nu încerc niciodată să-i spun lui Dumnezeu cum ar trebui să arate precis un anumit lucru, ci mai degrabă care este ideea mea în legătură cu acel ceva, în acel moment.

Când eram tânăr aveam o idee despre cum ar trebui să arate partenera ideală. Și oricine nu se potrivea pe acea matriță era aproape imediat respinsă. Adică treceam literal peste ele, fără să le acord nici cea mai mică atenție, de parcă nu ar fi fost acolo. Apoi s-a petrecut unul din acele accidente minunate, delicioase ale vieții. M-am îndrăgostit de o femeie care era foarte diferită de imaginile pe care mi le creasem. Aproape m-am împiedicat de aceasta, pentru că așa cum am spus, de regulă treceam pe lângă astfel de persoane fără să le observ. Dar într-un fel sau altul, s-a petrecut. Și în acea clipă am remarcat cât de extraordinară era această ființă umană și cât de mult am pierdut în viață insistând pe ideea că nu doar oamenii, ci evenimentele, chiar locurile, totul în viața mea trebuie să fie într-un anumit fel.

Mergeam la o petrecere. Dacă nu mă simțeam într-un fel anume, plecam pentru că nu era ce așteptasem. Îmi trăiam toată viața în funcție de așteptările mele, și mai important, relațiile mele cu ceilalți oameni. Și pierdeam o parte foarte importantă din ea.

Nancy nu intra în niciuna din imaginile mele precedente ale genului de femeie cu care credeam că voi fi într-o relație de durată, dintr-o întreagă varietate de motive. Ea este cu mult mai sensibilă și mai spontană decât mine, ca să vă dau un exemplu despre ce vorbesc, și multe alte lucruri. Acum văd că aceste diferențe dintre noi nu trebuie să creeze distanță între noi, nici nu sunt elemente care o fac „nepotrivită". Vedeți, de fapt, acestea sunt aspecte ale ființei sale care oferă un echilibru perfect ființei mele. Cu toate acestea, nu aș fi remarcat aceste lucruri în anii mei mai imaturi.

Prin urmare, cel mai bun sfat al meu pentru oricine își caută perechea, sau care caută cu-adevărat ceva în viață, este să aibă o ideea a ceea ce caută. Dar remarcați că bunătatea vine la voi în pachete care sunt foarte neașteptate uneori; nu opriți și nu declarați nepotrivite aceste energii. Pentru că așa riscați să descoperiți că ceea ce căutați se află chiar sub nasul vostru și nu ați văzut pentru că aveați ochii închiși.

Câteva din cele mai minunate părți ale vieții mele au venit la mine în pachete extrem de neașteptate și care ar fi fost inacceptabile în urmă cu câțiva ani. Adică, să vă dau un exemplu prostesc – acum mănânc alimente pe care în urmă cu câțiva ani le-aș fi considerat inacceptabile. Înțelegeți ce vreau să spun?

Acum mănânc diverse alimente și sunt deschis față de ele. Mama obișnuia să spună „Încearc-o. Încearc-o." Nu am înțeles niciodată înțelepciunea acestui gest. Nu este înțelept doar cu privire la alimente, ci cu orice în viață. Pentru numele lui Dumnezeu, încercați-o. Adică, literal, pentru numele lui Dumnezeu. Pentru că ați putea să descoperiți raiul acolo. Nu fiți prea fixați în asta. Și nu fiți prea rigizi în așteptările voastre, ci fiți deschiși. Și lăsați-I lui Dumnezeu niște spațiu pentru a crea perfecțiunea pentru voi.

Acum folosind din nou exemplul iubitei mele soții Nancy, și nu voi dezvălui intimități pe care Nancy nu le-a auzit de la mine în mod direct și privat, în momentele noastre cele mai intime... dar când Nancy a apărut în viața mea, așa cum spuneam, nu se potrivea cu niciuna din imaginile persoanei cu care doream să-mi petrec restul vieții. Și îndrăznesc să spun că la fel se petrecea și în cazul ei. Nu știu. Nu am întrebat-o niciodată. Știu doar că în cazul meu, ea nu a apărut în ambalajul pe care-l aveam în minte în legătură cu felul în care ar trebui să arate cealaltă persoană. Dar doamne, doamne...cel mai măreț lucru pe care l-am făcut în viața mea a fost să spun: „Știi ce, voi renunța la ideile mele pentru moment, și voi vedea ce fel de dar mi-a lăsat Dumnezeu la ușă." Și disponibilitatea mea de a face asta m-a făcut să văd că Dumnezeu mi-a trimis cea mai mare comoară pe care am cunoscut-o vreodată.

Și acum seamănă atât de mult cu acea comoară supremă încât, în mod ironic, toate celelalte persoane din viața mea le compar în mod subtil cu aceasta. Nu e interesant? Probabil nu este prea înțelept din partea mea să fac asta, dar sunt foarte transparent cu voi, doar ca să vă arăt alăturarea. Este foarte amuzant, însă ceea ce nu corespundea cu imaginea mea la un moment dat, a devenit foarte mult imaginea mea, încât acum îi măsor pe toți ceilalți în comparație cu ea – lucru la fel de nedrept, desigur. Va trebui să mă maturizez și să nu mai fac asta.

Un lucru pe care l-am remarcat în viața mea, vreau să completez cele spuse de acest domn, este că atunci când credeam că știu ce caut și calitățile dorite, am descoperit că eu credeam că aceste calități mă vor face pe mine sau relația să fie într-un anumit fel. Apoi am descoperit că, atunci când apărea cineva și starea generală se potrivea cu ceea ce

încercam eu să obțin de la ambalaj, aceea era adevărata valoare. Și chiar nu conta descrierea calităților, doar faptul că sentimentele se potriveau.

Da, aceasta este o observație foarte intuitivă și pătrunzătoare. Și aș dori să împărtășesc cu voi că, în cursul vieții mele, deși încerc să fiu cât se poate de clar cu ceea ce vreau să prezint, fie că este o slujbă, o persoană, o mașină nouă, în ultimii ani, am îmbătrânit puțin și am învățat să renunț la acele cereri precise. Am învățat să renunț și să-i fac loc lui Dumnezeu. Și am învățat să observ că miracolele vin aproape inevitabil în ambalaje care sunt foarte diferite de cum credeam eu că vor fi. Astfel, am renunțat la pretenții... Asta înseamnă a-ți trăi viața fără așteptări.

Cred că este important să înțelegi că iubirea este o decizie, nu o reacție. Cei mai mulți oameni cred că iubirea este o reacție. Ce vreau să spun este că aceasta este principala diferență între perioada în care trăiam cu așteptările mele și aveam în minte un anumit ambalaj și perioada când am renunțat la așteptările mele și m-am trezit că relaționez cu oamenii într-un mod cu totul diferit. Diferența constă în faptul că am învățat că iubirea este o decizie. Decizi să iubești pe cineva, sau decizi să nu-l iubești, și acesta este un fapt extrem de arbitrar. Acum, cineva ar putea spune „Da, bineînțeles, dar acele decizii se bazează doar pe aspectul fizic și personalitate."

Dar eu sugerez că uneori nu este așa. Eu sugerez că uneori ele se bazează pe ceva cu mult mai arbitrar decât asta: o simplă alegere. Eu aleg să te iubesc. Și atunci când te iubesc cu adevărat și vin dintr-o stare de iubire pură, alegerea mea nu este doar arbitrară, ci și necondiționată. Nu este condiționată de felul în care personalitatea ta se manifestă în această clipă, sau de forma corpului tău, sau de dimensiunea carnetului de cecuri, sau de orice altceva are legătură cu tine. Dar, de fapt, ea nu cunoaște condiții.

Deci când alegem să iubim pe cineva, adeseori ne paște o mare surpriză. Descoperim că sentimentul pe care speram să-l primim din faptul că iubim o anumită persoană este de fapt generat aici, și pur și simplu vine la noi, din jurul nostru, în jurul acelei persoane, aproape ca o planetă care gravitează în jurul soarelui, și apoi vine prin partea cealaltă în ceruri. Este efectul acela de bumerang. Și marea iluzie este, în cele din urmă, spulberată. Iluzia este, desigur, că sentimentul acela, sentimentul de magie și mirare și acea stare de a fi special pe care o caut în relații, vine de la cealaltă persoană. În realitate, el a venit întotdeauna de aici. Și când l-am trimis acolo, și am făcut-o în mod deliberat, nu a avut de ales decât să se întoarcă aici. Este ca în acel cântec „*Return to sender* (Returnat la expeditor)."

În zilele în care-mi doream ca oamenii sau obiectele sau evenimentele să apară într-o anumită formă, a trebuit să-mi pun întrebarea la care faceți aluzie. De ce am impresia că o anumită formă este mai bună decât alta? De ce am ideea că a fi slab e mai bine decât a fi gras, sau că gras e mai bine decât slab, sau că negru e mai bine ca alb, sau... ce gândesc eu despre asta? Care e situația?

De îndată ce am fost dispus să rezolv această problemă, mi-am dat seama că eu creasem întreaga situație. Pur și simplu inventam eu totul. Iar când am renunțat la lucrurile pe care le inventam, deodată am descoperit comori în alte locuri: în oameni cu care nu credeam vreodată că voi relaționa, în locuri în care nu credeam că voi găsi iubirea. Ca în cazul unui adult care descoperă că spanacul nu este atât de rău.

Știți, chiar am descoperit că broccoli este un gust dobândit. Acum chiar este foarte bun. Deci nu știi niciodată când broccoli va intra pe ușă.

Mai există şi alte întrebări despre relaţii? V-aţi rezolvat cu toţii problemele? Câţi dintre voi sunteţi pregătiţi să trăiţi într-o relaţie în care se afirmă: „Dorinţa mea pentru tine este ce-ţi doreşti tu pentru tine?" Câţi dintre voi sunteţi pregătiţi să trăiţi într-o relaţie în care îi spui persoanei iubite „Iubirea nu spune niciodată nu?" (Câteva mâini ridicate)

Minunat. Aproape toată lumea din cameră. Câteva mâini se ridică ceva mai lent decât altele. Dar e minunat. Dar vă rog să înţelegeţi că asta nu vă va garanta că relaţia va rămâne aşa cum este acum. Aşa că nu părăsiţi camera gândindu-vă: „Acum am cheia. Voi trăi în felul acesta. Şi acum relaţia mea va rămâne aşa cum este acum pentru totdeauna." Cealaltă persoană ar putea, de fapt, să spună „O, mulţumesc. Dorinţa ta pentru mine este ceea ce-mi doresc eu pentru mine? Am plecat de aici. Dorinţa mea de patru ani încoace este să plec de aici. Am aşteptat doar permisiunea ta." Un fel de „a pleca cu onoare."

Deci nu vreau să creadă cineva că atunci când sugerez să trăiţi în acest fel, veţi găsi vreo garanţie. Cu toţii am încercat să aflăm acea garanţie. „Cum aş putea să fac relaţia să funcţioneze acum şi mereu?" Ei bine, nu puteţi. Sau, mai corect spus, ea va funcţiona, chiar mereu, dar felul în care va funcţiona s-ar putea să difere de felul în care voi credeţi că ar trebui să funcţioneze.

Una din relaţiile mele s-a încheiat şi pentru mine a fost o tragedie - Doamne, nu mi-a venit să cred - pentru că „părea" că nu funcţionează. Iar adevărul este că finalul acelei relaţii a fost cel care a deschis uşa pentru ceva cu mult mai bogat şi mai plin de recompense decât mi-am imaginat vreodată ca fiind posibil. Dar numai prin faptul că am permis lucrurilor să se petreacă, fără să le judec sau să dau vina pe ele, şi să le etichetez ca tragedie, ci doar să le las să se petreacă, am fost capabil să experimentez ceea ce venea la mine. Astfel, am descoperit în viaţa mea că universul funcţionează în moduri extraordinare, şi că, dacă nu-l judec, dacă îi permit să facă ce vrea să facă şi să fie aşa cum este, atunci voi găsi pacea şi bucuria care există mereu în mine.

Şi, apropo, aş vrea să repet, aceasta este cheia cea mai mare, dacă există vreo cheie: trebuie să încetez să caut la alţii pacea şi bucuria pe care le-am căutat atât de mult şi să-mi dau seama că ceea ce am căutat se află în mine. Cea mai mare bucurie a mea şi cea mai mare pace a mea o simt atunci când eu ofer celorlalţi. În acele momente eu dezleg cel mai mare mister şi secret din toate timpurile.

Şi spun din nou, aşa cum am spus mai devreme, aici rezidă marea ironie: că în momentul în care mă văd ca fiind Sursa a ceea ce voi primi de la celălalt, şi în momentul în care aleg ca viaţa mea să fie o resursă pentru viaţa altcuiva, în acel moment mă apropii cel mai mult de siguranţa faptului că încăperea nu se va goli. Pentru că nimeni nu părăseşte camera în care se află Sursa, sau foarte puţini. Iar cei ce pleacă? Să plece! Să meargă pe calea lor. Să facă ce vor să facă.

Aş vrea să mă întorc la chestiunea căsătoriei. În ultimul timp m-am gândit mult, Neale, la instituţia cuplului. Şi mă interesează foarte mult ce scrie în Cartea a 3-a. Oare căsătoria, aşa cum am conceput-o, apelează la acea iubire pe care ne-o dorim? Mie mi se pare că pe măsură ce intrăm în secolul douăzeci şi unu, ne aflăm într-un loc diferit faţă de unde s-au aflat vreodată fiinţele umane vreodată în legătură cu iubirea şi romantismul. Adică nu trebuie să fie legată de procreaţie şi de supravieţuire, lucruri cu care a fost legată de la începuturi. Prin urmare, mă interesează să cunosc alte forme decât cea tradiţională de cuplu căsătorit, cum ar fi a trăi împreună, cu sau fără copii, supravieţuire împărtăşită,

acest gen de situații. Există alte forme pe care am putea începe să le creăm care să facă apel la acea libertate, acel angajament și ce e mai bun în existențele noastre?

Este o întrebare minunată. Iar răspunsul este: da, există acum numeroase forme care sunt diferite de relația tradițională dintre doi oameni. Vedem acum comunități internaționale în care mulți oameni trăiesc împreună într-un mod plin de iubire, având grijă unii de alții și împărțind totul. Vedem că aceasta se numește în general – știu că acesta este un cuvânt rău în anumite locuri – căsătorii de grup, sau familii extinse, lărgite, în care oamenii trăiesc la un loc împărtășind, având grijă unii de alții cu multă iubire.

Mai vedem cupluri de același sex în care persoanele trăiesc împreună cu iubire și având grijă unii de alții. Apropo, dacă nu încetăm să considerăm aceste situații ca fiind greșite, nu vom realiza niciodată cel mai bogat și mai deplin potențial al nostru ca ființe umane. Ce s-a întâmplat cu Matthew Shepard* pe acel gard din Wyoming nu se poate și nu ar trebui să se petreacă printre ființe umane care se consideră sociale și civilizate, oricare ar fi credințele lor. Pentru mine este de neînțeles cum se poate petrece acel gen de comportament, cu atât mai puțin să fie scuzat chiar și de o mică parte a populației.

Cuplurile vor exista întotdeauna. Iar dacă mă întrebați

* NOTA Matthew Wayne Shepard (Decembrie 1, 1976 - Octombrie 12, 1998) a fost un student de 21 de ani de la Universitatea Wyoming care a fost torturat și omorât în apropiere de Leramie, Wyoming, în octombrie 1989. El a fost atacat din cauza orientării sale sexuale - era homosexual - fiind torturat și lăsat să moară pe un gard din afara localității. A fost descoperit după 18 ore de un ciclist care inițial a crezut că este o sperietoare. Deși a fost dus la spital, a murit în 12 octombrie din cauza rănilor grave la cap.

dacă eu cred că ele vor fi forma primară de relație, așa cred. Întotdeauna. Există ceva unic în legătură cu această situație, care nu poate fi recreat în nicio altă formă. Așa că eu cred că pentru totdeauna vom vedea doi oameni reunindu-se și co-creând o viață, aceasta fiind în continuare principala formă de relație de iubire umană. Dar mai cred că vom vedea și alte forme create și aceste forme vor include familiile extinse. Acestea vor include căsătoriile în grup. Ele vor cuprinde comunitățile de intenție. Vor include o întreagă gamă de moduri în care oamenii se vor reuni în grupuri mai mari sau mai mici pentru a trăi acea experiență după care tânjim cu toții: experiența iubirii nelimitate, neînfrânate a unuia pentru altul.

De mult timp experimentăm cu aceste forme de iubire pe această planetă. Și cred că vom vedea cum o parte a acestor experimente va câștiga mai mult respect pe măsură ce oamenii vor renunța la nevoia lor de a considera că sunt greșite. Și cred că aceasta se va petrece aici pe măsură ce intrăm în secolul următor.

Decizia de a înceta să dăm vina unul pe celălalt pentru ceea ce facem va fi o răscruce uriașă în evoluția noastră socială. Iar asta se va petrece aici în următorii 10-15 ani – mie mi-este foarte clar acest lucru. Vom înceta să dăm vina unii pe ceilalți pentru alegerile noastre legate de preferințele sexuale. Vom înceta să dăm vina unii pe ceilalți pentru alegerile legate de preferințele spirituale sau filosofice. Vom înceta să dăm vina unii pe alții pentru alegerile noastre politice și sociale. Vom înceta să dăm vina unii pe ceilalți pentru alegerile noastre economice. Vom înceta să dăm vina unii pe alții și vom spune pur și simplu, în cele din urmă „Nu putem, pur și simplu, să fim de acord că nu suntem de acord?"

Vom înceta să mai dăm vina unii pe alții pentru că vom

conştientiza că această atitudine ne omoară, nu punctele de vedere diferite, ci faptul că suntem intoleranţi faţă de ele. Intoleranţa şi-a văzut ultimele zile pe această planetă. Şi vom vedea o evaporare a acestei intoleranţe, cred, în primul sfert al secolului viitor, în mare parte.

Aceasta sa va produce prin evoluţia speciilor care sunt produse de aceste moduri experimentale în care trăim împreună, şi aceste noi relaţii pe care le formăm. Aceste relaţii vor pătrunde în întreaga societate. Vor fi noi relaţii în politică, economie, religie, relaţii noi la fiecare nivel, şi desigur, noi relaţii romantice. Astfel, va fi ceva obişnuit să vezi un bărbat şi două femei plimbându-se pe stradă, sau o femeie cu doi bărbaţi, într-o relaţie în triunghi, şi ei se vor ţine de mâini şi vor merge unul alături de celălalt, bucurându-se la nebunie unii de ceilalţi. Vreau să spun, chiar scoţând nebunia din fiecare.

Dumnezeu spune că nu există nicio formă a iubirii pure şi adevărate care să fie nepotrivită. Şi modul în care verificăm dacă iubirea este pură şi adevărată este faptul că ea nu caută niciodată şi nu-şi permite să facă rău altuia. Aduc asta în discuţie, pentru că mereu se găseşte cineva din presă, din extrema dreaptă, care îmi spune: „Pur şi simplu le acordă licenţe multor oameni să facă orice... el încurajează pedofilia." Mereu există câte cineva care ar face orice pentru a mă face vinovat de ceva. Dar tot ce spun eu este că nu există vreo formă în care iubirea adevărată şi pură să fie nepotrivită. Iar iubirea adevărată şi pură nu-şi permite să facă rău altuia, să profite de altul sau să abuzeze de cineva în vreun fel.

Şi astfel, da, modurile în care ne vom reuni unii cu ceilalţi în exprimarea iubirii în forma ei cea mai măreaţă, se schimbă. Oamenii care cred că vechiul mod este singurul mod corect acceptă cu greu acest lucru. Unii dintre ei scrâşnesc din dinţi şi dau vina pe toate celelalte forme.

Ştiţi, era o vreme în care ni se spunea şi ni se spunea în mod foarte serios, nu era ideea unui ţicnit, ci era susţinută cu mare seriozitate de un număr mare de oameni din societatea noastră, că a face cuplu cu o persoană de o altă rasă era un lucru nepotrivit. Erau vremuri când ni se spunea că a iubi şi a te căsători cu cineva dintr-o altă religie era un lucru nepotrivit. Mai există încă oameni din diferite rase şi religii care îi dezmoştenesc pe cei dragi dacă aceştia se îndrăgostesc de cineva care „nu este de-al lor". Cum am putea să nu fim dintre ai noştri? Există un singur grup. Se numeşte Rasa Umană.

Treaba noastră ca şi creatori ai noii societăţi este să instaurăm o paradigmă, un sistem, dacă vreţi, o nouă construcţie socială, politică şi spirituală (pentru că mare parte din problemă este legată de politică), care să ne permită să ne iubim unii pe alţii într-un mod care să simţim în sufletele noastre că este pur, indiferent de sexul, culoarea, religia noastră sau orice alt factor restrictiv. Cum ar putea fi greşit să iubeşti o altă fiinţă umană? Cum ar putea fi greşit să exprimi iubirea pură, care nu ar răni şi nu ar face niciodată rău altcuiva? Da, rigiditatea noastră bazate pe ceea ce, în aroganţa noastră, pretindem că este Voinţa Divină... adică, vă puteţi imagina o vreme, şi nu vorbesc despre secole, ci despre câteva generaţii mai devreme, în care chiar ne-am ridicat şi am susţinut cu seriozitate că era legea divină care ne interzicea să facem căsătorii interrasiale? Că asta viola legea lui Dumnezeu? Ajutor! Şi chiar credeam asta.

De fapt, mai sunt şi astăzi oameni care cred asta. Ştiu un cuplu de evrei care şi-au renegat fiul pentru că s-a căsătorit cu o ne-evreică. Care e cuvântul pe care ei îl folosesc pentru ceilalţi? Drăguţ, goimi. Şi l-au renegat pentru că s-a căsătorit în afara credinţei. Ce e asta? Este un gând

care spune că nu doar sunt separat de tine, gând destul de fals în sine, dar ce credeți? Că sunt mai bun decât tine. Suntem mai buni decât ei. Deci cum ai putut să te căsătorești cu *asta*? Acestea sunt gândurile care au creat mizeriile care bântuie această planetă de prea mult timp.

Cu toate acestea, noile înțelegeri pe care voi le aduceți în aceste vremuri noi, în care cu toții înaintăm, sunt cele care vor crea noua experiență. Lumea așteaptă de multă vreme să vină un alt salvator, în ceea ce privește subiectul iubirii. Acel salvator a venit deja. Ea stă aici și acolo (arată către public). El e acolo și acolo.

Vreți să ne salvați de cele mai joase gânduri ale noastre despre noi? Ne veți duce la cel mai înalt loc al nostru? Putem să mergem doar atât de departe cât sunteți voi dispuși să ne duceți. Putem deveni cât de extraordinari vreți voi să deveniți. Putem iubi doar cât de mult vreți voi să iubiți. Voi sunteți acest salvator. Voi sunteți acela. Există oameni care văd lumea așa cum este și întreabă „De ce?" și cei ce văd lumea așa cum ar putea să fie și întreabă „De ce nu?". Mulțumesc pentru atenție.

În încheiere...

Vă mulțumesc pentru că ați făcut această călătorie alături de mine. Știu că unele din ideile din această carte sunt „extravagante". Concepte de genul „suntem cu toții unul", „aleg pentru tine ce alegi tu pentru tine", și „iubirea nu spune niciodată nu" nu sunt ușor de acceptat. E nevoie de curaj pentru a le accepta – și mai mult curaj să fie implementate. Da, cred că va fi esențial să facem asta, dacă vrem să căutăm o lume mai nouă, așa cum a spus Robert F. Kennedy.

Acum există multe resurse ce ne stau la dispoziție pentru a face față acestor provocări. Cei ce vor să exploreze noile paradigme ale relațiilor în profunzime vor găsi foarte interesante două cărți pe care le consider a fi atât incitante cât și de ajutor. Ele sunt *Viitorul iubirii*, de Daphne Rose Kingma, și *Iubirea magică: puterea mistică a relațiilor intime*, de Marianne Williamson.

Ambele vorbesc cu multă elocvență despre posibilitățile relațiilor, despre minunea iubirii cu inima deschisă și despre gloria îmbrățișării dintre spirite și trupuri. Ultima lucrare a lui Marianne îți taie respirația, scrierea sa având uneori momente de pură poezie.

Partea a doua

Relația cu sine și cu experiența personală

Introducere

Desigur, nu putem relaționa cu alții în vreun mod semnificativ decât dacă și până în momentul în care relaționăm cu noi înșine și cu experiența noastră zilnică într-un mod care să reflecte adevărul despre cine suntem.

Sunt multe lucruri pe care le dorim cu toții – totuși, marea ironie a vieții este că avem cu toții exact ceea ce ne dorim.

Avem din plin ceea ce ne dorim să avem din plin.

Poate nu credeți că este adevărat în cazul vostru, sau pentru alții pe care-i cunoașteți și-i observați, dar este adevărat și doar crezul nostru că nu este adevărat face să nu pară real în experiența noastră.

Perspectiva joacă un rol extraordinar în felul în care experimentăm viața. Ceea ce o persoană numește Lipsă, o alta numește Abundență. Și astfel, definițiile noastre particulare ne creează așteptările noastre personale. Și definițiile noastre, sau ceea ce eu numesc deciziile noastre în legătură cu lucrurile, se duplică și se amplifică. Ceea ce spunem că este într-un fel va crește pentru a deveni în acel fel.

De unde știu asta? Pentru că știu să ascult. Vedeți, ca și în cazul celorlalte subiecte acoperite în această carte, am pus întrebări despre abundență, a trăi în abundență, despre bani și despre lucrul acela pe care unii oameni îl numesc de multă vreme „a trăi corect".

Cea am învățat din acești ani numeroși de explorare și din experiența mea privind *Conversațiile cu Dumnezeu*, este

că cei mai mulți nu înțelegem ce este abundența și o confundăm cu banii. Totuși, când cântărim acele lucruri în care avem cu-adevărat prosperitate, și alegem să le împărtășim liber cu toți cei a căror viață o atingem, aflăm că ceea ce am crezut că este abundența (banii) este cea mai mică parte a prosperității. Și că stabilitatea financiară (și chiar bogăția) vine la noi mult mai liber decât ne-am imaginat - la fel ca toate cadourile minunate ale lui Dumnezeu.

Cu toate acestea, mulți dintre noi nu pot accepta asta, pentru că atunci când ne gândim la bani, ne imaginăm că este o experiență și o energie care stă în afara realității lui Dumnezeu. Unii oameni au confundat aceste lucruri atât de mult încât cred că lucrurile bune ar trebui să fie gratuite, sau cel puțin la un preț foarte mic. Astfel că ne plătim asistentele, profesorii, preoții și părinții noștri de acasă cu sume infime (dacă le dăm ceva, cum ar fi în ultimul exemplu) pentru serviciile pe care le oferă, în timp ce aruncăm sute de milioane pe jucătorii de fotbal și starurile de cinema și pe oamenii care stau în vârful clădirilor înalte din centrele corporatiste ale lumii noastre.

Totuși, odată ce înțelegem că banii sunt o parte a ceea ce este Dumnezeu, atitudinea noastră în legătură cu ei se schimbă. Îi vedem ca o extensie a gloriei lui Dumnezeu - nu cauza tuturor relelor. Nu e nimic în acest Univers care să fie în afara gloriei lui Dumnezeu, care să nu fie parte din Dumnezeu. Această conștientizare poate produce rezultate uimitoare în ceea ce privește atitudinea față de bani.

Este posibil să experimentezi abundența și uimitoarele revelații din *Conversații cu Dumnezeu* ne arată cum să facem asta. Iată aceste revelații, așa cum le-am primit și le-am înțeles eu și le-am împărtășit în a doua parte a unei interacțiuni televizate în timpul unei emisiuni în direct, alături de un public real, care a explorat acest subiect alături de mine.

Bine ați venit. Mă bucur că vă aflați aici, cu toții. Astăzi vom vorbi despre viața holistică, despre cum e să trăiești ca o persoană completă, și ce ne oprește să trăim ca persoane complete. Vom analiza de ce ne vedem ca ființe separate - nu doar unii de alții, dar și separate în interiorul ființei noastre. Și vreau să încep prin a vorbi despre acel aspect al vieții noastre în trup pe care -l numim sănătate.

Când mi-am început dialogul cu Dumnezeu eram într-un loc în care sănătatea mea atinsese un minim absolut. Adică, literal, corpul meu se dezintegra. Aveam artrită la un nivel extrem de dureros, cea mai mare parte a timpului. De asemenea avem și o stare foarte gravă de fibromialgie. Aveam unele probleme cardiace care continuau să mă necăjească. Un an din viață am avut chiar ulcer stomacal. Adică, aveam multe probleme legate de corpul meu. Azi mă simt mai sănătos decât în urmă cu zece ani. Și probabil că arăt mai sănătos decât în urmă cu zece ani, deși nu ar fi fost dificil nici atunci. Aș dori să vă împărtășesc ce am primit în cursul conversațiilor cu Dumnezeu despre sănătate.

Primul lucru care mi s-a spus, cred, a fost unul din cele mai uimitoare lucruri care mi s-au spus despre mine vreodată. „Dificultatea, Neale, în cazul tău," a spus Dumnezeu, „este că tu nu vrei să trăiești."

Eu am spus: „Nu, nu, nu. Nu e adevărat. Bineînțeles că vreau să trăiesc. Ce lucru ciudat și prostesc."

Iar Dumnezeu mi-a spus: „Nu, nu, tu nu vrei să trăiești,

pentru că dacă ai vrea să trăiești, nu te-ai purta așa cum te porți. Știu că tu crezi că vrei să trăiești, dar nu se poate să-ți dorești asta cu-adevărat. Și este evident că nu vrei să trăiești pentru totdeauna și la nesfârșit. Pentru că dacă ai vrea, nu ai face lucrurile pe care le faci."

Eu am spus „Ce vrei să spui?" și atunci Dumnezeu mi-a arătat lucrurile pe care le făceam și care dădeau Universului semnalul că nu prea îmi păsa ce se petrecea cu corpul meu. Voi folosi un exemplu simplu, care ar putea să vă atingă pe unii dintre voi.

Fumam. Și Dumnezeu mi-a spus: „Nu se poate să fumezi și să afirmi că-ți dorești să trăiești. Pentru că fumatul te omoară prematur sigur."

Este dovedit de foarte multe cazuri în ultimul timp, nu mai e nevoie de nicio demonstrație. Deci, atunci când spui „Eu chiar îmi doresc să iubesc și să am o viață lungă și plină de vitalitate" și în timp ce spui asta tragi un fum de țigară, este dovada clară care demonstrează că o viață lungă și fructuoasă nu poate fi trăită, cel puțin nu în cel mai bun mod în care o putem trăi, făcând asta corpului tău.

Tocmai am dat un exemplu simplist și prostesc. Sau, pentru cei care mâncați cantități enorme de carne roșie... vreau să spun, toate lucrurile trebuie măsurate. Cunosc oameni care mănâncă carne la fiecare masă. De fapt, nu-și pot imagina o masă fără carne roșie. Și e ok. Nu e nimic în neregulă cu asta. Nu este vorba de bine sau rău. Este vorba despre ce merge și ce nu merge în cadrul experienței noastre umane.

Unele din deciziile noastre despre viață nu sunt la fel de clare ca acestea. Ele nu au legătură doar cu consumul prea mare de alcool sau de droguri halucinogene, lucru evident dăunător pentru noi toți.

Uneori au legătură cu ceva mult mai subtil. Un fel de dietă mentală sau de ingestie mentală a ideilor și a gândurilor care

nu se servesc și care nu ne permit să avem o viață sănătoasă.

De exemplu, am descoperit în conversațiile mele cu Dumnezeu că exceptând o atitudine total pozitivă în viață, orice poate crea boală. Am fost făcut conștient că și cele mai mici idei negative, repetate mereu și mereu, complacerea repetată în ele, va produce în cele din urmă un efect în corpul uman, pe care-l numim boală sau maladie. Am fost uimit de numărul de ori din viața mea în care am fost mai puțin decât pozitiv în gândurile mele. Mici gânduri precum „Nu pot câștiga" sau „Nu se va petrece niciodată" sau gânduri negative mai însemnate.

Astfel am început să controlez gândurile cărora le permiteam să locuiască în mintea mea, pentru a nu fi înconjurat de energiile negative pe care ele le atrag. Acest lucru este valabil și în cazul gândurilor mele legate de alți oameni. Când eram mai tânăr, nu doar că aveam dispreț profund pentru unii oameni, dar, să fiu cinstit cu voi (sunt foarte transparent), mi-am dat voie să întrețin astfel de gânduri. Adică, la un anumit nivel, ele chiar mă făceau să mă simt mai bine.

Știți, e greu de admis, dar era o parte din mine care se răsfăța în ura pe care o simțeam pentru alte ființe umane. Și acea ură, acea antipatie, care hrănea o anumită parte din mine, doar în ultimii ani mi-am dat seama că hrănea o parte din mine cu lucruri foarte dăunătoare.

Oamenii furioși, știți dvs, chiar și un pic, dar în mod constant, au atacuri de cord, sau boli de stomac, sau ulcere sau trăiesc stări fizice negative.

Sau, altfel spus, cunosc foarte puțini oameni veseli care să fie bolnavi. Presupun că există și excepții care să confirme regula, dar trebuie să vă spun, că, în cele mai multe situații, veți descoperi că gradul de atitudine pozitivă cu care treci prin viață este aproape mereu în legătură directă sau

armonie cu gradul în care acea persoană simte sau trăiește experiența unei inimi pline de viață. Și, invers, aflăm că oamenii care sunt în mare măsură nesănătoși, care au constant crize de diferite naturi, sau au boli ori in dispoziții cronice, sunt adesea oamenii care într-o anumită măsură și-au permis să întrețină gânduri negative despre viață și s-au înconjurat cu energii negative.

Pe primul loc printre aceste energii se află energia pe care eu aș numi-o (din nou, folosesc cuvântul) ură și un cuvânt nou pe care l-aș adăuga este resentiment.

Vorbesc despre oamenii care au resentimente față de alții pentru rolurile pe care aceștia le-au jucat în viețile lor în trecut. Și de cei ce trăiesc în momentul prezent, purtând durerea acelor zile trecute, de parcă s-ar petrece chiar aici și acum.

Uneori poți privi o persoană și, pe o scară de la unu la zece, aproape poți măsura cantitatea de durere pe care o poartă cu ei. Durere care, fără îndoială, pentru ei este foarte reală, să nu mă înțelegeți greșit. Dar și durere care nu le mai slujește la nimic și care are foarte puține legături cu aici și acum, însă e legată de atunci și de acolo. Și aceștia sunt oameni care pur și simplu nu vor să dea drumul acestei dureri, nu pentru că nu ar vrea, ci pentru că s-au convins că nu se poate.

„Neale, nu înțelegi; pur și simplu nu înțelegi. Dacă ți s-ar fi petrecut ție ce mi s-a petrecut mie, atunci ai înțelege. Dar evident că nu înțelegi." Și nu dau voie nimănui să le ia durerea, chiar dacă ar fi posibil. Pentru că dacă ar da drumul la durere, atunci ar da drumul la întreaga lor dramă și la toate lucrurile care justifică felul lor de-a fi și comportamentul lor în tot acest timp. Chiar dacă în anumite cazuri, au trecut opt, zece, cincisprezece, douăzeci, treizeci de ani de la experiența sau durerea efectivă.

Însă a rămâne legat de acel eveniment și a-l face parte din realitatea lor curentă, de-a lungul tuturor acelor zile și momente, nu face altceva decât să-i permită persoanei care a făcut acel rău inițial să continue să-l facă timp de treizeci de ani - din nou și din nou.

Așa cum spuneam, cu toții cunoaștem oameni de acest fel, și uneori ești cu inima alături de ei. Și le spui: „Ce pot face? Cum aș putea să te ajut să-ți dai seama că a fost atunci, și nu acum și că nu trebuie să te agăți de asta?"

Vă pot spune că nimic nu produce mai multe daune mecanismului uman, organismului uman, acestei case biologice în care ne aflăm, mai repede și mai profund decât acest gen de gânduri și emoții negative nerezolvate pe care le ducem cu noi din vreun „moment din trecut" despre care credem că a decis în locul nostru cine și ce suntem și cine și ce vom fi.

Deci, unul din primii pași ai existenței holistice este iertarea. Și asta se face în două moduri. Viața nu este ca să primești, ci ca să dăruiești. Și până nu învățăm vindecarea divină, până nu am folosit balsamul iertării pe rănile noastre, aceste răni vor supura în interiorul nostru mult timp după ce rănile exterioare au dispărut aparent. Și ne trezim la 36, la 42, la 51 sau 63 de ani având probleme foarte grave de sănătate și nu vom ști de unde au venit.

Chiar ieri, în avion în timp ce veneam aici am citit o poveste despre un bărbat de 41 de ani care a murit de atac de cord în New York. Iubita lui a sunat la 911, și nu a reușit să găsească pe nimeni, pentru că sistemul a căzut timp de o oră. Astfel că el și-a părăsit corpul pentru totdeauna. Dar m-am gândit... după toate aparențele, cei care-l cunoșteau credeau că este un tip sănătos, de 41 de ani. A plecat pur și simplu. Dar cu siguranță în interiorul lui se petreceau anumite lucruri.

Una dintre învățăturile din conversațiile mele cu Dumnezeu și unul din cele mai grele lucruri pe care a trebuit să le înfrunt în încercarea de a absorbi și de a accepta acest material, este afirmația: orice boală o creezi singur. E greu, pentru că atunci oamenii se îndreaptă spre un alt loc favorit al nostru, locul autoflagelării și al vinovăției, ca de exemplu: „De ce-mi fac una ca asta?" De fapt, dacă e ceva ce urăsc mai mult, nu știu care ar fi acel lucru – decât o persoană care vine la tine când ești bolnav sau nu te simți bine și are o atitudine de genul: „De ce-ți faci asta?" Le spun „Mulțumesc pentru informație". Și pe urmă mormăi ceva despre originile lor...

Dar cu toate acestea, există o sămânță de înțelepciune aici, deși nu cred că e foarte util să fie prezentată astfel. Dar am putea să ne întrebăm „De ce creez asta?" Dar, mai important și mai la obiect: „Ce ar trebui să fac pentru a mă îndepărta de asta?" Astfel că, trebuie să știți că orice boală este autocreată, la un anumit nivel. Odată ce înțelegem asta, înțelegem că până și ceea ce numim cea mai mare boală dintre toate, care este etichetată în experiența noastră ca „moarte" este tot autocreată.

Mi s-a spus, de fapt, că nu este necesar să murim, dar că am ales cu toții, din diferite motive, să ne părăsim în cele din urmă corpul fizic. Pentru că, sincer să fiu, ne săturăm de el, și nu mai avem nevoie de această viață anume și de această formă anume pentru a împlini și a realiza lucrurile pentru care am venit. Maeștrii care înțeleg asta își părăsesc trupurile cu grație, la fel cum dai jos o haină care nu-ți mai folosește, sau cum te îndepărtezi de o experiență care nu te mai slujește. Astfel de maeștri pur și simplu se îndepărtează de forma lor corporală curentă și spun: „Așa să fie, acesta e finalul. Și acum pornim în noua mare aventură și noua expresie glorioasă a ceea ce sunt eu cu-adevărat."

Există o anumită detașate, o desprindere, dacă vreți, de acea formă fizică specifică. Dar în timp ce avem acea formă și ne face plăcere să o avem, ce frumos ar fi să putem menține acea formă dintr-o poziție de sănătate, de vibrație și de minunare în exprimarea ființei noastre autentice.

Este posibil să realizăm asta dacă ne supunem la câteva reguli extrem de simple, regulile de sănătate psihică pe care le știm cu toții. Cu toate acestea, multora dintre noi ni se pare imposibil să respectăm aceste reguli. Astfel, primul lucru pe care mi l-a spus Dumnezeu în capitolul despre sănătate din *Conversații cu Dumnezeu* a fost: „Pentru numele lui Dumnezeu, ai mai multă grijă de tine. Tu ai mai multă grijă de mașina ta decât de corpul tău. Și asta nu e o exagerare.

Îți duci mașina la service mai des decât îți duci trupul la control. Și schimbi uleiul la mașină mai des decât îți schimbi unele obiceiuri și unele lucruri pe care le bagi în corp. Așa că, pentru numele lui Dumnezeu, ai mai multă grijă de corpul tău."

Vreau doar să vă dau câteva formule foarte simple, ca să nu spun simpliste.

În primul rând, faceți exerciții. Faceți zilnic ceva cu corpul, astfel încât să se simtă folosit și util, chiar și foarte puțin. E uimitor ce pot face cincisprezece sau douăzeci de minute pe zi (și nu e mult) pentru corpul uman.

În al doilea rând, fiți atenți la ce introduceți în corp. Vedeți dacă vă ajută să introduceți atât de multe gunoaie în trupurile voastre. Renunțați pur și simplu, la majoritatea gunoaielor pe care le introduceți în trup, chestiile acelea care nu vă ajută deloc. Nu vorbesc despre lucrurile evidente: zahăr, dulciuri, mare parte din carbohidrați, și toate acele lucruri care în mod evident nu ne fac prea mult bine. Eu am pierdut destul de multe kilograme în ultimele luni ca urmare a acestor idei noi legate de ceea ce mănânc. Astfel acum sunt

mai suplu, cel puțin în comparație cu unde mă aflam în urmă cu un an.

Acum, nu înseamnă că a fi slab e mai bine, sau că a fi grăsuț nu e bine. Nu asta e ideea. Dacă vă simțiți bine cu greutatea actuală, foarte bine, e în regulă. Dar dacă nu vă simțiți bine cu greutatea actuală, dacă vedeți că vă deplasați mai lent, și că nu funcționați la nivel maxim, poate veți vrea să luați niște măsuri de precauție, foarte simple de altfel. Așa că faceți câțiva pași simpli pentru a avea o stare de sănătate optimă - exercițiile fizice și dieta, desigur sunt pașii importanți, dar așa cum am spus, e necesar să vă ocupați și de dieta voastră mentală.

Dar, la nivel holistic, acesta este doar începutul. Totul începe la acest nivel oarecum simplist. Existența holistică, totuși, se încheie și trece spre o expresie a sinelui care este completă și totală. Atunci se spune că trăiești o viață sfântă. Asta înseamnă că operăm la toate cele trei niveluri ale creației și din acele niveluri energetice pe care cu toții le numim acum chakras-urile sistemului corporal uman. Existența holistică sugerează să nu abandonăm niciuna dintre acele experiențe ale chakras-urilor sau să nu negăm niciuna dintre energiile care curg prin noi.

Dați-mi voie să vorbesc pe larg despre energia pe care o numim energia sexuală umană, pentru că s-au spus foarte multe despre cum să trăiești o viață completă și cum trăiești o viață spirituală. Unii oameni sugerează că o viață foarte spirituală necesită să fim ceea ce se numește un celibatar, sau non-sexuat sau asexuat, dacă vreți, să ne negăm energia sexuală. Iar cei care sunt ființe sexuale, deschise, care se bucură și sunt încântate să-și exprime propria sexualitate, sunt ok, nu se pune problema de buni sau răi, însă nu sunt foarte evoluați. Într-o zi vor fi, vor ajunge acolo, dar între timp, fac ceea ce fac.

Există o întreagă școală de gândire care sugerează că oamenii sfinți au foarte puțin sau deloc de-a face cu sexul. De fapt, această școală de gândire își face liberă de cap prin anumite tradiții într-o așa măsură, încât ți se cere să-ți negi sau să-ți refuzi experiența sexualității proprii dacă vrei să te numești un membru al acelei culturi sau al acelui substrat cultural.

L-am întrebat pe Dumnezeu despre asta, pentru că mă interesa subiectul. Am spus „Doamne, este adevărat că pentru a trăi o viață completă și pentru a exprima și a experimenta cea mai înaltă expresie a mea trebuie să neg din toată ființa ..." (și aproape că am spus) „cea mai joasă parte a ființei mele?" Și nu vorbesc doar în termenii poziționării chakrei la nivelul cel mai de jos. Partea cea mai joasă, în termenii atitudinii mentale pe care o am în legătură cu ea.

Se pare că dintre toate aspectele legate de mine, acest aspect pe care-l numesc sexualitatea mea este cel mai de jos. Era un aspect al ființei mele pe care eram dispus să-l stăpânesc, dar nu într-un mod foarte deschis, nu foarte pe față, și nu foarte mândru, cu excepția anumitor situații și momente din viața mea. Astfel, simțeam un soi de rușine față de ea, un anumit grad de jenă. Am trăit profund în viața mea sentimentul de rușine și de jenă și ca și copil am fost făcut să simt că exprimarea mea sexuală era un lucru în legătură cu care trebuia să fiu cel puțin circumspect, dacă nu chiar rușinat. De fapt, îmi amintesc că odată, eram în primele etape ale pubertății, aveam poate doisprezece sau treisprezece ani, poate eram puțin mai mic, și făceam desene cu femei, copiam poze din reviste și mă desfătam cu ... știți dumneavoastră, minunatele curbe și cu minunata stimulare pe care ele mi-o creau. Știți cum făceați când aveați doisprezece ani, și erați ceea ce se numește, un ștrengar. Nu știu ce-o fi ștrengăresc la asta, dar îmi amintesc că o făceam.

Mama a venit în camera mea și m-a prins desenând aceste imagini cu femei goale. Eu îmi iubeam mama, bineînțeles. Era o persoană minunată. Acum nu mai este în trup. Dar îmi amintesc bine momentul pentru că eram foarte foarte rușinat. Pentru că prima ei reacție a fost de spaimă pură față de evidența că fiul ei desena femei goale pe blocul lui de desen.

Mi-a spus: „Ce faci?" Și implicația era că probabil nu trebuia să-mi ocup mintea cu așa ceva. Bineînțeles, numai asta mă preocupa în acea perioadă a vieții mele... și mai mulți ani după aceea, de altfel. Dacă mă gândesc bine, chiar și acum, într-o anumită măsură...

Iar acum mă pot bucura de asta. Acum pot să râd și să găsesc bucurie în acea parte din mine care poate admite și recunoaște faptul că mi se pare foarte plăcut să contemplu forma umană, și în special cea a sexului opus. În cazuri speciale, aici rezidă stimularea mea. Asta nu face ca lucrurile să fie bune sau rele. Pur și simplu așa este pentru mine.

Dar mi-a luat o mare parte din jumătate de secol – dacă vă puteți imagina – să ajung într-un loc în care nu simțeam că, anunțând acest lucru, declaram că sunt cumva mai puțin evoluat, poate ceva mai puțin spiritual, poate mai puțin ceva sau altceva. Și are legătură cu foarte multe episoade – ca acel moment în care mama m-a prins cu mâța-n sac, desenând acele imagini la vârsta de doisprezece ani – o serie întreagă de astfel de experiențe, în care societatea mi-a permis să observ că este vorba de un mare nu, că oamenii cu-adevărat elevați nu au genul acesta de experiențe.

Și era mult mai mult decât o stare copilărească de neadecvare, deși nu era nimic necorespunzător la ceea ce făceam. Dar era mult mai mult decât atât. Avea legătură cu ideile noastre de adulți (și voi reveni la această idee) despre ce înseamnă cu-adevărat să fii evoluat și sfânt; că oamenii

care se află cu-adevărat într-un loc sacru nu dau drumul la aceste energii și nu au genul acesta de experiențe. Ei bine, o fac. Și poate tocmai acest lucru îi face sfinți.

Astfel, când am început conversația cu Dumnezeu, am pus întrebarea următoare: „Cum stau lucrurile cu energia acestei chakre inferioare? Trebuie să renunț la toată această experiență a mea și să renunț la ea, pentru a evolua?" Auzisem toate aceste povești despre faptul că trebuie să ridici energia, de la chakra rădăcină, prin chakra puterii, prin chakra inimii până la chakra coroană. Și atunci vei trăi în acest spațiu minunat. Și nu mai ai nicio treabă cu ce se află mai jos de gât. Maeștrii adevărați așa simt. Maeștrii adevărați nu trăiesc mai jos de nivelul gâtului. De la gât în sus, voi fi și eu un astfel de maestru.

Mereu m-am întrebat: „Cum se poate așa ceva? Oare asta a vrut Dumnezeu pentru noi? Trebuie să existe mai mult de atât". Și apoi am învățat cum, da, Dumnezeu ne spune să trăim o viață completă, experimentată prin toate chakrele sau centrele energetice din corp. Angajăm total chakra rădăcină, complet chakra puterii. Angajăm complet chakra inimii. Angajăm complet cea mai înaltă chakra. Angajăm complet toate chakrele.

Dar odată ce ajungem acolo sus, nu înseamnă că trebuie să renunțăm la celelalte cinci. Nu trebuie să te deconectezi de ele. Mai degrabă are legătură cu ... nu am vrut să zic să detașăm acea parte efectiv de noi, nu despre asta vorbeam. Și nu înțeleg de ce râdeți. Ea (Dumnezeu) S-a cam cutremurat când am spus asta. Cred că ea nu a înțeles corect despre ce vorbesc aici. Nu are legătură cu, nu are de-a face cu a ne separa de ... rămâneți cu mine. Nu înseamnă că trebuie să ne separăm de aceste cinci chakre inferioare și a locui doar în cea superioară sau ultimă. Nu asta se petrece. Înseamnă a ridica acea energie, dar a păstra conexiunea cu

toate chakrele de sub ea. Abia atunci trăiești holistic.

A duce o viață holistică implică mai mult decât asta – mai mult chiar decât purificarea gândurilor proprii sau eliminarea negativității; este mai mult decât soluțiile simpliste de a trăi deplin și a avea grijă ce mănânci; mai mult chiar decât a trăi din toți centrii energetici, din întregimea ființei tale.

Asta implică recontextualizarea întregii tale vieți și realizarea de noi înțelegeri despre cum funcționează totul. Adică tot acest proces pe care-l numim viața însăși. Și înseamnă a ajunge la o altă înțelegere legată de întregimea ființei voastre, a ființei voastre reale. Multor oameni li se pare dificil, în această epocă, și de fapt, de la începutul timpurilor, li se pare dificil să-și trăiască viețile din perspectiva mai înaltă a ideii de întregime a ființei lor veritabile. Și motivul pentru care au dificultăți este pentru că sunt paralizați de frică. Într-o măsură sau alta, viețile tuturor oamenilor sunt conduse de frică.

Conversații cu Dumnezeu ne spune că există doar două locuri din care izvorăsc toate gândurile, cuvintele sau faptele; că orice gândim, spunem sau facem își are originea fie în iubire, fie în frică. Și pentru foarte mulți membri ai rasei umane, mare parte a timpului, frica este cea care se afla la conducere și creează gândurile, cuvintele, faptele. Astfel unul dintre primii noștri pași înspre întregime și spre trăirea unei vieți holistice este pasul prin care ne îndepărtăm de frică. Știați că acronimul pentru frică este „dovezi false ce par reale" (joc de cuvinte intraductibil, în original fear: false evidence appearing real). Mai există un acronim „a te simți incitat și pregătit" (feeling excited and ready).

Unul dintre învățătorii mei mi-a împărtășit într-o zi acest lucru și mi-a spus o frază pe care nu o voi uita niciodată: „Neale, numește-ți fricile aventură." Nu-i așa că e minunat? Numește-ți fricile aventură. Când am început să fac asta, am început să mă îndepărtez de frică. De asemenea, am început să privesc în față lucrurile de care mă temeam, și în spatele lor se afla Dumnezeu. Eu credeam că Dumnezeu nu mă va ierta niciodată pentru toate câte eram sau nu eram; pentru clipele în care am eșuat să mă ridic la înălțimea a ceea ce credeam că este ideea lui Dumnezeu despre cine ar trebui să fiu; sau pentru momentele în care m-am comportat într-un mod nepotrivit, în funcție de ce-mi imaginam că sunt cerințele din partea lui Dumnezeu.

Și, oh, aceste cerințe mi-au fost arătate de toate segmentele societății mele și de mulți, mulți oameni din viața mea. Numai când am început să creez și să experimentez propria mea relație personală cu Dumnezeu am putut să mă îndepărtez de frica față de reacția lui Dumnezeu la felul în care-mi trăiam viața.

Iată în continuare declarația pe care Dumnezeu ar vrea s-o facem cu toții, chiar în timp ce trecem în revistă litania de presupuse greșeli: „Sunt lipsit de vină, sunt inocent. Sunt lipsit de vină și sunt inocent."

Asta nu înseamnă că nu am făcut lucruri în viața mea pe care nu le-aș face din nou diferit. Nu înseamnă nici măcar că aleg să mă plasez în afara responsabilității pentru rezultatele la care am contribuit. Totuși, înseamnă că sunt lipsit de vină și că sunt nevinovat de orice crimă.

Dacă a fi uman este o crimă, atunci sunt vinovat. Dacă a fi o entitate care evoluează este o crimă, atunci sunt vinovat. Dacă a-ți amplifica conștientizarea, sensibilitatea, capacitatea de înțelegere a cine ești cu-adevărat e o crimă, atunci sunt vinovat. Dar dacă aceste lucruri nu sunt crime, și vă asigur că în împărăția lui Dumnezeu nu sunt, atunci sunt lipsit de vină și sunt nevinovat. Iar Dumnezeu nu mă va pedepsi pentru că n-am făcut lucrurile ca lumea. Și în

niciun caz Dumnezeu nu mă va pedepsi pentru că nu am făcut lucrurile așa cum *altcineva* mi-a spus că e bine.

Ei bine, voi împărtăși cu voi o experiență personală din perioada copilăriei mele. Vă amintiți că m-am născut și am crescut cu o educație romano-catolică, și am fost învățat de la o vârstă fragedă, desigur, să fac semnul crucii, lucru tipic catolic (deși nu neapărat romano-catolic). Și ortodocșii greci fac semnul crucii.

Acuma, iată ce-mi amintesc că am învățat. Semnul crucii, și nu vreau să jignesc pe nimeni, vă rog să nu vă enervați în legătură cu asta, se făcea astfel: „În numele Tatălui, al Fiului și al Duhului Sfânt" (gesturile) Acum, ortodocșii, dacă îmi amintesc bine - dacă e în public vreun ortodox, sunt convins că-mi veți spune s-o fac astfel.

Ați remarcat vreo diferență? Mai întâi am atins acest umăr, și am continuat cu acesta, în loc să fac invers. Îmi amintesc că în clasa a treia călugărița mi-a spus că era greșit și că nu va funcționa, sau cel puțin așa a perceput mintea mea de copil de clasa a treia din ceea ce mi-a spus ea că este greșit la felul în care se face semnul crucii.

Acuma, există o grămadă de moduri greșite de a face lucrurile, știți dumneavoastră. Sunt oameni care spun că trebuie să întinzi un covoraș și să te închini la est cel puțin de trei ori pe zi. Mai sunt alții care spun că ar trebui să stai doar în picioare în fața unei părți anume din Zidul Plângerii. Iar dacă ești femeie, nu ai voie să stai alături de bărbați. Există oameni care spun că trebuie să faci un anumit ritual, altfel nu poți ajunge în rai. Astfel, suntem hrăniți cu aceste idei și concepte despre ce e bine și ce e rău și despre ce vrea sau nu vrea Dumnezeu. Este remarcabil cât de multă vinovăție purtăm cu noi pentru lucrurile pe care le-am făcut în viața noastră. Unele dintre ele au fost chiar lucruri nevinovate, doar niște ieșiri copilărești. Și acesta e cel mai trist lucru

dintre toate, ca un copil să fie făcut vinovat pentru ceva ce a făcut.

Îmi amintesc că aveam unsprezece ani și mâncam un hamburger și deodată mi-am dat seama „Doamne, Dumnezeule, e vineri." Eram un copil catolic foarte devotat și am crezut că am comis un păcat, pentru că mi s-a spus că a consuma carne în ziua de vineri e un păcat mortal. Îmi amintesc că eram foarte anxios pentru că am făcut asta și am uitat de mine pentru o clipă.

Când am intrat în casă mama mi-a aruncat o privire. Îl cumpărasem de la restaurantul local de fast-food. Ea mi-a spus: „Ce s-a întâmplat? Ești bine? Te-a bătut cineva? Ce s-a petrecut?" I-am spus „Nu, am mâncat carne, am mâncat carne. Am uitat că e vineri. Dumnezeu va fi supărat pe mine." Credeam asta cu foarte multă tărie, cu mintea mea de copil de unsprezece ani. Mi se rupea inima că făcusem așa ceva, pentru că eram foarte devotat, chiar eram băiat de altar, dacă vă puteți imagina. De ce râdeți?

Așa că i-am spus mamei: „Am mâncat carne. Am uitat că e vineri." Mama, Dumnezeu s-o binecuvânteze, m-a luat în brațe și mi-a spus „Nu-i nimic, dragul meu, sunt sigură că nu-i nicio problemă. Nu mai fi supărat."

Mama era destul de înțeleaptă să-și dea seama că la vârsta de unsprezece ani nu eram foarte pregătit să aflu că lui Dumnezeu puțin îi pasă de asta. Mulți ani după aceea, când am făcut douăzeci și unu de ani, am putut să concep acest lucru. Pentru că la vârsta de douăzeci și unu de ani, un titlu uriaș și-a croit drum spre ziarul nostru local. Acesta spunea „Papa declară că nu mai e păcat să se consume carne vinerea." Mi-am zis „Minunat! Acum toți cei care au mâncat carne vinerea pot scăpa de..." desigur, nu au ajuns în iad, pentru că nu mergi în iad dacă mănânci carne. Era doar purgatoriul, pentru că consumul de carne vinerea era mai mult un păcat

moral, nu era o crimă în adevăratul sens al cuvântului.

Eu pot vorbi despre propria mea educație și sper să nu mă judecați pentru că vorbesc despre copilăria mea. Cu toții putem povesti lucruri asemănătoare despre felul cum ni se permitea, indiferent de religia din care făceam parte, să fim, sau să ne simțim vinovați în legătură cu aceste lucruri.

Trebuie să vă spun că dacă lucrurile se limitau la chestii nesemnificative ca acesta (ceea ce tatăl meu numea „cartofi mărunți"), nu ar fi o problemă. Dar adevărul este că jumătate din rasa umană poartă o vinovăție uriașă pentru enorm de multe lucruri, care nu sunt decât expresia minunii de a fi om, cum ar fi să atingi subiectul de care am vorbit adineaori, expresia plină de bucurie și sărbătoare a propriei noastre sexualități, ca să dăm doar un exemplu evident al lucrurilor în legătură cu care ne-am permis să ne simțim vinovați. Sau, a avea mulți bani, unii oameni se simt foarte vinovați pentru că au o grămadă de bani. Își permit să se simtă atât de vinovați încât încep să renunțe la ei ca nebunii pentru a-și elimina vinovăția. „Da, am o grămadă de bani, dar dau un sfert de milion de dolari în fiecare an. Mă simt ceva mai bine atunci în legătură cu acest lucru îngrozitor care mi s-a petrecut."

Și mai ales dacă predici cuvântul lui Dumnezeu nu ar trebui să ai prea mulți bani, sau dacă faci orice alt lucru cu adevărat minunat. Deci nu le dăm nimic învățătorilor noștri; asistentelor noastre nu le dăm aproape nimic. Ce vă spune asta despre cât de vinovați ne simțim în legătură cu lucrurile bune din viață, ca să nu mai vorbim de greșelile sincere – pe care le-aș numi umane – pe care le facem, erorile de judecată, și le numesc erori numai în ideea că noi înșine nu le-am mai face la fel a doua oară?

Ne condamnăm, ne autoflagelăm și considerăm că am greșit atât de mult, încât dacă nu avem grijă, ne putem crea

iadul pe pământ ca urmare a greșelilor pe care le-am făcut, în acest mod, provocându-ne boli, și incapacitatea de a trăi o viață holistică.

Astfel că una dintre afirmațiile cele mai eliberatoare, cele mai liberatoare pe care puteți spera să le faceți vreodată este: „Sunt lipsit de vină și nevinovat." Și apoi puteți trăi din acel loc de puritate, de mirare și de întregime. Pentru că vă puteți reîntregi, ca Hopa Mitică, odată ce vă acceptați lipsa de vinovăție.

Vă amintiți ce am spus mai devreme în relatarea noastră: Iertarea este cheia către întregire. Acum mai adaug ceva: iertarea care începe chiar aici. Și, de fapt, dacă iertarea nu începe aici, nu poate să meargă nicăieri. Pentru că nu poți da ceva ce nu ai.

Existența holistică înseamnă a trăi cu totul, cu toate elementele, cu suișuri și coborâșuri, cu stânga și cu dreapta, cu femininul și masculinul. Cu toții avem acele energii feminine și masculine ce curg prin noi cât și în noi. Înseamnă să nu negăm niciuna dintre ele, ci doar să ni le asumăm pe toate și să eliberăm ceea ce nu ne mai servește, ceea ce nu mai afirmă cele mai înalte lucruri despre cine ne imaginăm că suntem, și apoi a păstra restul, chiar pe măsură ce îl dăruim, deschis și liber, tuturor acelor vieți pe care le atingem.

Unii oameni vor crește copii mici. Ce sfat aveți pentru părinții din zilele noastre? Ce le putem spune? Cum putem să-i învățăm despre Dumnezeu?

Pericolul faptului că mă aflu pe acest scaun este să credeți că știu răspunsurile la toate întrebările. Sunt ultima persoană căreia ar trebui să-i cereți sfatul ca părinți. Probabil sunt printre primii zece cei mai nepricepuți părinți. Poate

că asta face din mine persoana potrivită pe care s-o întrebați, nu știu. Vă pot spune toate greșelile pe care le-am făcut. Cred, totuși, că există o greșeală pe care nu am făcut-o. Nu am încetat niciodată să-mi iubesc copiii necondiționat. Și nu le-am cerut niciodată ceva ce știam că nu vor să-mi dea... mie sau vieții. Cred, prin urmare, că sfatul pe care l-aș da părinților este să-i iubiți așa cum v-ar plăcea să fiți iubiți. Nu așteptați nimic. Nu le pretindeți nimic și mai mult decât orice, permiteți-le să-și trăiască viețile.

Eliberați-i. Dați-le drumul. Lăsați-i să se dea cu capul de ziduri și să facă greșeli. Lăsați-i să se mai lovească din când în când. Ridicați-i și ajutați-i dacă puteți când au vreun necaz. Dar nu încercați să-i împiedicați să-și trăiască propriile vieți. Lăsați-le libertatea, chiar libertatea de a face ceva ce în mod clar nu le servește, ceva ce voi considerați că este „greșit".

Cel mai bun sfat pe care-l pot da părinților este să vă tratați copiii așa cum Dumnezeu ne tratează pe noi. „Ceea ce vreau eu pentru tine este ce vrei tu pentru tine. Îți dau liberul arbitru să faci alegerile pe care vrei să le faci în viață, și nu voi înceta niciodată să te iubesc, orice ai face." Mi-ar fi plăcut să fac asta cu părinții mei. Aș fi vrut să fac asta cu copiii mei. Mi-ar fi plăcut să am acel gen de relație. Dar ne străduim.

Cred că singurul lucru pe care l-aș spune părinților este să nu uitați că sunteți părinți. Mare parte din viața mea am uitat că eram părinte. În acel mod mi-am abandonat emoțional copiii. Acesta este un lucru profund greșit.

Vreun ultim comentariu despre subiectul iubirii?

Cred că iubirea este cea mai neînțeleasă emoție din univers. Cred că nici jumătate din oameni nu știu ce e iubirea adevărată. Și cred că nici jumătate din oamenii de pe această planetă nu au experimentat-o vreodată. Dacă oamenii ar simți și numai pentru o clipă ce este iubirea adevărată, nu am mai putea trăi în felul în care trăim acum. Nu ne-am face unii altora ce ne facem. Nu am putea ignora ceea ce ignorăm. Nu am permite ca lucrurile să stea așa cum stau.

Prima problemă, desigur, este că nu am învățat să ne iubim unii pe alții. Asta e prima problemă. Nu putem să le oferim celorlalți decât ce avem de oferit. Iar dacă aici nu avem iubire, nu o putem oferi acolo. Acestea sunt lucruri evidente ... e jenant să le spui, pentru că sunt atât de evidente.

Care ar fi un ultim lucru pe care să-l spun despre iubire?

Încercați-o din când în când. Dar dacă tot o încercați, mergeți cu totul. În întregime încercați să iubiți pe cineva măcar o dată, o singură persoană fără vreo condiție sau limitare de vreun fel. Fără așteptări, fără să așteptați nimic în schimb. Doar încercați, o singură dată, să iubiți pe cineva așa. Dar fiți atenți, pentru că dacă o faceți o dată și simțiți acel sentiment, veți deveni dependenți.

Acum, cred că am întrebat prin sală, pentru că acesta este un subiect extrem de vast pe care încerc să-l reduc la un segment mic, pentru orice întrebări, pentru că acum e rândul vostru, acum e șansa voastră de a pune orice întrebări aveți. Iată aici prima întrebare.

Ce le spui oamenilor în legătură cu genele lor? Unii oameni cred că sunt destinați să aibă cancer din cauza moștenirii genetice familiale. Ce le spui acelor oameni care spun că nu există control? Pur și simplu se petrece.

Așa cum crezi, așa cum vorbești, așa se va petrece. Există dovezi numeroase în analele medicale, de oameni care au reușit să se miște împotriva curentului, dacă vreți, și au avut rezultate contrarii celor pe care moștenirea lor genetică le-ar fi produs, în condițiile în care, genetica ar fi fost un factor determinant.

Cred că ar fi nesăbuit să sugerezi că nu există predispoziție genetică. Știința a demonstrat cu foarte multă convingere contrariul. Astfel, predispoziția genetică pentru o anumită stare, de exemplu, este o realitate. Dar nu trebuie să fie o stare din care nu poți scăpa. Nu trebuie să fie un lucru inevitabil.

Pentru că dacă cineva are o predispoziție spre o anumită boală nu înseamnă că are control asupra ei. Dacă nu ar exista pic de control asupra predispozițiilor noastre, mentale, fizice, psihologice, s-ar spune că există o predestinare; am fi supuși capriciilor sorții, așa cum ar fi ea, sorții fiziologice, dacă nu altceva. Dar aceasta pur și simplu nu este condiția experienței umane.

Multe dintre predispozițiile noastre au fost alese – adică programate. Există o școală de gândire care spune că nimeni nu ajunge întâmplător într-un anumit trup. Astfel, am putea spune că unele dintre predispozițiile ce apar în sistemul biochimic pe care-l numim corp sunt stări pe care le-a ales dinainte, pe care le-am ales ca instrumente cu care să lucrăm, ca niște culori, sau pensule cu care pictăm pe pânza vieții noastre. Dar putem schimba oricând acele culori. Adică, chiar în mijlocul picturii, am putea spune: „Nu, am prea mult albastru. Voi alege portocaliu de acum înainte." Și putem face altă pictură sau putem da o nouă aparență picturii originale.

Astfel cred că este important să înțelegem că nu există niciun aspect al existenței umane care să fie mai puternic

decât ideea noastră despre ea și alegerea noastră în legătură cu ea și că nimic nu este suficient de mare pentru a copleși parteneriatul nostru cocreator cu Dumnezeu.

Dacă Dumnezeu și cu mine decidem să schimbăm ceva în factorul biochimic numit corpul meu, vom face asta, cu toate predispozițiile. Și chiar nimic nu poate opri acest proces. Exact prin acest proces oamenii s-au vindecat de cancer și au transformat stări emoționale sau fizice la care ar fi fost altfel condamnați, sau și-au imaginat că sunt destinați să le experimenteze.

Genele trupului vostru sunt simpli indicatori, așa cum sunt semnele astrologice în astrologie. Cred că genele din corpurile noastre ne dau semne, așa cum semnele astrologice sunt oferite pentru trupul mai mare numit univers. Astfel fiecare dintre noi, se spune, este un univers în miniatură. Și cred că genele noastre nu sunt departe de semnele astrologice. Adică, ele ne pot indica direcția în care ne deplasăm, dar nu sunt semne ale inevitabilului. Astfel genele noastre doar ne arată o direcție, ne indică o cale ce poate fi urmată și care, de fapt, e foarte posibilă, dacă nu cumva ne răzgândim în privința ei.

Și dacă nu ne place ceea ce ne spun genele despre direcția în care ne îndreptăm din punct de vedere psihologic, trebuie să ne răzgândim în privința lor. Exact prin acest proces de răzgândire în legătură cu direcțiile în care ne trimit genele noastre, oamenii au depășit boli așa-numite incurabile, printre care cancerul, și multe altele. Astfel ne putem răzgândi în legătură cu orice, și putem crea o nouă experiență. Cu toate acestea, și acesta este un element critic, nu prea mulți cred acest lucru. Și pentru că foarte puțini oameni cred asta, foarte puțini oameni au dovedit-o.

Este posibil să ne depășim fie predispoziția genetică, fie orice condiție de mediu care ar trebui să producă anumite

rezultate sau experiențe pentru noi? Dacă nu este, dacă nu este posibil, atunci cea mai mare promisiune a lui Dumnezeu este o minciună și de fapt nu avem liber arbitru, și nu suntem la cârma propriului destin. Iar nouă ni s-a spus un neadevăr extraordinar. Dar eu nu cred asta. Dovada din fața ochilor mei și din viața mea demonstrează contrariul...

Chiar înainte de a scrie cele trei cărți, și în perioada dintre ele, continuai să ai conversații cu Dumnezeu? În ce formă au apărut ele?

Înainte ca aceste cărți să devină cărți, înainte ca acest material să-mi parvină, nu eram conștient de faptul că aveam aceste conversații cu Dumnezeu. Nu. Numai după ce materialul mi-a parvenit - lucru care, apropo, nu mi-a venit în forma unei cărți - era în forma unui dialog foarte intim cu mine însumi. Dar numai după începerea acelei experiențe am devenit conștient.

Din acea clipă, am devenit acut conștient că întreaga mea viață, și a voastră de asemenea, este o conversație cu Dumnezeu. Și nu doar că toți putem avea conversații cu Dumnezeu, dar le și avem în fiecare zi.

Una dintre întrebările care mi se adresează foarte des este „De ce tu?" Răspunsul este că nu eu. Eu nu sunt cel ales. De fapt avem cu toții conversații cu Dumnezeu în fiecare zi a vieților noastre. Pur și simplu nu o știm. Pur și simplu nu știm, sau nu le numim astfel.

Astfel, ați putea începe să vă priviți viețile trăite ca pe niște conversații cu Dumnezeu? Atunci când auzi conversația cu Dumnezeu, sub forma versurilor din cântecul următor care se aude la radio, sau din rândul pe care-l citești într-un roman, sau din materialul din următorul articol din revista pe care o găsești în frizerie, sau din replica

întâmplătoare a unui prieten pe stradă, sau, chiar sub forma unor cuvinte ce ți se șoptesc la ureche, ați putea auzi și experimenta toate aceste lucruri ca fiind conversația voastră intimă cu Dumnezeu? Atunci veți avea experiența despre care m-ați întrebat și pe care credeți că doar eu o pot avea.

Lucrul esențial pe care trebuie să-l știți despre conversațiile cu Dumnezeu este că există unii pași care trebuie urmați, dacă alegeți să aveți aceste conversații ca parte a realității voastre. Primul pas este să declarați deschis și să declarați față de voi înșivă că acest lucru este posibil. Câți dintre voi credeți că Dumnezeu vrea și chiar va vorbi cu voi direct în această zi a vieții voastre? Bun. Minunat. Aproape toți din cameră. E foarte bine. Pentru că acesta este primul pas - calea efectivă de a spune „Stai puțin, este posibil, se poate, și chiar se petrece chiar acum."

Al doilea pas, după ce admiteți această posibilitate, este să vă permiteți să credeți că sunteți demni de a fi unul dintre cei capabili să simtă asta. Cu toții suntem capabili, dar foarte puțini dintre noi pot admite propria noastră valoare. Valorizarea de sine este o problemă enormă la multă lume, din multe motive menționate în prima parte a conversației noastre.

Mare parte din ceea ce am fost învățați ne scade sentimentul de valoare de sine și ne face să ne simțim lipsiți de valoare, având mai puțină valoare decât am crezut că ar trebui să valorăm, așa că încheiem prin a ne simți lipsiți de valoare. Iar dacă credeți că sentimentul de lipsă de valoare este un lucru puțin obișnuit, mai gândiți-vă. Foarte mulți oameni trec prin viață simțindu-se lipsiți de valoare. Astfel pasul al doilea din propriile conversații cu Dumnezeu constă în acceptarea faptului că meritați, că sunteți destul de merituoși pentru a susține o astfel de conversație.

Iar al treilea pas este, odată ce vă recunoașteți meritul,

să remarcați că conversația continuă, așa cum am spus, tot timpul. Și să încetați să o considerați altceva, cum ar fi o coincidență. O coincidență? Să zicem că am fost îngrijorat în legătură cu o problemă în ultimele două săptămâni, și intru la coafor. E o revistă acolo – de trei luni și jumătate zace acolo. Iar revista, și ea conține un articol de șaisprezece pagini despre subiectul care mă preocupă pe mine. Ce ziceți de asta?

Nu vă pot spune câți oameni mi-au scris scrisori, spunând că aceste *CWG* (Conversații cu Dumnezeu) le-a căzut de pe raft în brațe, sau au ajuns la ei printr-o altă cale plină de sincronicități. Și nu v-ar veni să credeți, nu pot să vă spun câte scrisori am primit de la oameni care spuneau: „Cartea asta a venit la mine exact în momentul oportun." Ce spuneți despre asta? Numai când deveniți profund conștienți de felul în care se desfășoară procesul, puteți începe să înțelegeți că asta face parte din propria voastră conversație.

Dar cea mai importantă parte a acestei conversații, pe care o putem purta cu toții, și pe care o aveți cu toții zi de zi, nu este așa cum v-o imaginați a fi, cum înțelegeți, auziți că Dumnezeu vă transmite, dar contează ceea ce voi îi spuneți lui Dumnezeu. Și din nou, vreau să vă spun că sfârșitul conversației voastre cu Dumnezeu este chiar viața voastră, trăită. Gândurile pe care le gândiți clipă de clipă, cuvintele pe care le rostiți, lucrurile pe care le faceți, aceasta este conversația voastră. Și nu există o alta. Așa că aveți grijă să nu spuneți ceva și să faceți altceva, sau să gândiți una și să spuneți alta. Puneți-vă, în schimb, gândurile, cuvintele, faptele în armonie, pentru a gândi ceea ce spuneți și faceți. Adică, va fi o unitate. Iar viața voastră va fi holistică.

Aveți o întrebare?

În procesul realizării acestei armonizări despre care

vorbești, în viețile noastre, ai putea să ne spui mai multe despre ceea ce ai vorbit în Cartea a 3-a, despre felul în care conștiința și tehnologia noastră sunt atât de contrarii, și despre care va fi viitorul nostru?

Da. Ne aflăm cu toții la o răscruce acum. Ne aflăm într-o epocă și am mai fost la această răscruce în trecut, în care tehnologia ne amenință și probabil că în acest moment ea ne depășește capacitatea de înțelegere. Asta e valabil cel puțin pentru un mare număr de oameni, aproape foarte mulți în acest moment, dacă nu schimbăm situația foarte rapid.

Vedeți, ne mai aflăm într-un punct, care este fascinant pentru evoluția speciei umane. Ne aflăm într-un punct pe care Barbara Marx Hubbard l-a numit evoluție conștientă. Dați-mi voie să explic.

Până de curând procesul pe care-l numim evoluție (evoluția speciilor) părea a fi un proces pe care, în mare, doar îl observam. Observam cum evoluția noastră se desfășura în fața ochilor noștri. Vedeam cum se petrec lucrurile. Uneori făceam asta, știți, dumneavoastră, cu amuzament. Uneori nu ne venea să credem. Uneori priveam procesul cu recunoștință și încântare. Dar în cele mai multe cazuri ne gândeam la noi ca fiind cei ce urmăresc procesul ce se desfășura în jurul nostru. Era înregistrat în cărțile de istorie, și putem citi despre pașii evolutivi din trecut în aceste cărți, și așa mai departe.

Numai recent, relativ recent, nici măcar pe toată perioada vieților unora dintre noi, dar relativ recent, să zicem, în ultimii douăzeci, treizeci sau patruzeci de ani, am devenit conștienți nu numai de procesul evoluției, ci și de rolul pe care-l jucăm în el.

Numai relativ recent am devenit conștienți de faptul că

noi creăm felul în care evoluăm. Acesta este un nou nivel de conștientizare pentru cei mai mulți membri ai speciei noastre. Acum suntem angajați într-un nou proces numit evoluție conștientă. Adică, începem să direcționăm cursul și modul în care evoluăm, ca specie, ca indivizi.

Aceasta reprezintă o schimbare enormă în modul în care se realizează evoluția. Vedeți? Nu se putea produce într-un moment mai bun. Pentru că el coincide și cu momentul în care tehnologia noastră amenință să ne depășească capacitatea de a o folosi cu înțelepciune. Pentru că nici măcar nu am definit ce înseamnă „cu înțelepciune".

Vorbim despre dileme morale cum ar fi clonarea, pentru a da un singur exemplu, sau ingineria genetică. Și sunt sute de exemple, moduri în care societatea noastră a creat o tehnologie pe care încă nu am învățat s-o folosim. Și o parte a tehnologiei este extrem de periculoasă pentru sănătatea noastră, pentru mediul nostru (care este același lucru) și pentru modul în care alegem să trăim ca Homo sapiens pe această planetă.

E necesar să analizăm acum această cursă contra cronometru și să alegem conștient cum să evoluăm în ceea ce privește tehnologiile care până în prezent au propulsat motorul experienței noastre. Cărei tehnologii ați vrea să-i spuneți „Așteaptă doar o secundă. Doar un moment. Nu prea cred." Putem spune da uneia și nu alteia? Putem face alegeri și lua decizii înțelepte? Putem aplica cele mai înalte gânduri despre noi înșine, ca substrat pentru descoperirile tehnologice și aplicațiile pe care societatea noastră le permite, le creează, le încurajează și le experimentează?

Aceasta este într-adevăr cea mai presantă întrebare a timpurilor noastre. Nu este o întrebare nesemnificativă. Voi, cei din această cameră și alții ca voi, aflați pretutindeni, sunteți acum chemați în linia întâi a acestei interogații.

Aceasta nu e o întrebare la care să răspundă altcineva, într-un alt loc, ci o întrebare la care veți răspunde voi. Veți răspunde la întrebare prin produsele pe care le consumați, alegerile individuale pe care le faceți la supermarket, în magazinul de haine, pe strada în care locuiți.

Veți răspunde la aceste întrebări în viața voastră de zi cu zi: în ceea ce le spuneți celorlalți, în felul în care îi încurajați pe ceilalți, în ce anume alegeți, în alegerile pe care le împărtășiți, și în felul în care o faceți. Și dacă nu sunteți profund conștienți de cele ce vă spun, și de implicațiile celor spuse, puteți concedia aceste lucruri ca fiind vorbărie goală.

Vă încurajez să citiți o carte extraordinară intitulată *Ultimele ore ale soarelui străvechi*, de Thom Hartmann. Și dacă tot veni vorba, citiți cartea Barbarei Marx Hubbard *Evoluția conștientă*. Și dacă îmi pot permite o a treia recomandare, nu ratați cartea Mariannei Williamson *Vindecarea sufletului Americii*. Aceste cărți tratează acest subiect foarte clar, foarte dinamic... cu o argumentație extraordinară și intuiții uimitoare.

Însă acordați-vă permisiunea cel puțin să treceți pe nivelul de conștiință pe care întrebarea îl suscită; conștientizarea faptului că acum ne aflăm în pragul prăpastiei, pe măsură ce înaintăm în secolul douăzeci și unu și mai departe. Suntem într-o cursă împotriva timpului. Cine va câștiga?

Tehnologia sau spiritul uman? Tehnologia a mai învins o dată și practic a șters orice urmă de viață umană pe această planetă - aproape a eliminat-o complet. Iar noi, desigur, avem capacitatea de a face asta din nou. Vreau să vă spun că probabil nu se va petrece. Cu toții ne temeam că se va petrece în anii cincizeci. Nu vreau să spun că va fi o explozie uriașă și că Manhattanul va fi distrus, sau că Moscova va fi dezintegrată de vreo bombă atomică. Asta s-ar putea

petrece, dar nu cred că se va petrece în acest fel. Vor fi lucruri insidioase care vor dura o viață de om pentru a produce rezultate, și cu care nu vom dori să trăim.

Prin urmare, cred că este foarte important să începem să fim atenți la aceste diminuări lente dar sigure ale calității vieții noastre. Știți dumneavoastră, haideți să încetăm să distrugem pădurea tropicală. Am putea fi de acord cu asta? Este relativ simplu. Și haideți să găsim o cale să hrănim pe toată lumea, pentru ca să nu mai moară patru sute de copii la fiecare oră pe această planetă.

Întrebare?

Neale, din punctul de vedere al sănătății holistice, ce crezi că putem face pentru a ne hrăni mintea, corpul și spiritul... pentru a le menține pe toate în echilibru?

Eu cred că cea mai mare provocare a vremii noastre este să ne hrănim mintea, corpul, spiritul simultan și să le menține pe toate în echilibru. Este foarte greu de făcut asta într-o lume care este atât de nebună încât adesea ni se pare a fi dezechilibrată. Și pentru că lumea pare a fi dezechilibrată, avem tendința de a ne dezechilibra odată cu ea, ca într-un fel de mecanism compensator: noi ne dezechilibrăm în celălalt sens.

De exemplu, dacă ne angajăm profund într-un proces spiritual o perioadă lungă de timp, de exemplu, într-o comunitate spirituală, ne putem dezechilibra și începem să introducem foarte mult în corp, uitând cu totul că suntem ființe spirituale. La fel, dacă suntem complet implicați într-o viață foarte fizică, care nu primește foarte multă hrană spirituală, uneori oamenii încep să facă retrageri și seminarii intensive și intră atât de adânc în aspectul spiritual al ființării lor, încât nu mai pot să-și revină. Și

sfârșesc prin a se implica într-un workshop de șase sau opt luni care, de fapt, nu are nicio legătură cu realitatea zilnică, și cu realitatea în care trăim. Prin urmare adevărata provocare este să obții un loc de echilibru. Cred că Gerald Jampolsky a fost cel care a spus „Viața este o chestiune de echilibru."

Iar modalitatea de a obține acel echilibru este prin reamintirea faptului că suntem ființe alcătuite din trei părți și că niciuna din cele trei părți nu este mai importantă, sau mai sacră decât oricare alta. De fapt, suntem corp, minte și spirit.

Există persoane care ar vrea să sugereze că partea spirituală a noastră, spiritul nostru este mai sacru și prin urmare, cel mai important. Este o greșeală. Partea spirituală a ființei voastre nu este mai importantă și nu ar trebui să fie mai hrănită decât partea fizică sau mintea voastră.

Se poate spune și inversul, bineînțeles. Nu acordăm suficientă atenție corpurilor noastre. Am mai spus acest lucru. Nu facem exerciții fizice. Nu ne menținem trupurile în formă. De fapt, în mare măsură, nu acordăm prea mare atenție trupurilor noastre. Este un adevăr pentru foarte mulți oameni. Drept urmare, în special în Statele Unite, oamenii au tendința de a fi supraponderali și lipsiți de condiție fizică. Și mor mult mai repede decât ar trebui, din cauza acestor și a altor condiții fizice cărora nu le-au acordat prea mare atenție.

Nu acordăm nici măcar la fel de multă atenție hrănirii minților noastre. Sunt uimit de cât de puțin citesc oamenii pe an. M-am obișnuit să pun această întrebare oamenilor peste tot unde mă duc. „Câte cărți ați citit în ultimul an?" Dacă spun trei sau patru pare mult. Eu citesc douăzeci sau treizeci și uneori cincizeci, aproape o carte pe săptămână dacă sunt foarte vorace. Nu vreau să mă laud, vreau doar să

remarcaţi diferenţa. Eu credeam că asta e media. Credeam că este la fel pentru majoritatea oamenilor. Dar dacă cineva citeşte trei sau patru cărţi pe an, se simte foarte mândru de el.

Cea mai obişnuită modalitate prin care ne hrănim minţile, pentru cei mai mulţi dintre noi, regret să o spun, este pornind televizorul. Sau poate ieşind la un film, dacă asta se numeşte a-ţi hrăni mintea. Dar ultima dată când o persoană obişnuită s-a dus la librărie şi a rămas acolo o după-masă de sâmbătă pentru a vedea ce are de zis Balzac, pentru cei mai mulţi nu a fost niciodată în toată viaţa lor - în toată viaţa lor. Iar minţile lor sunt înfometate să cunoască altceva decât familia Simpson, sau paginile de sport ale revistei *Los Angeles Times*.

Majoritatea oamenilor nu-şi hrănesc nici latura spirituală. Nu meditează. Foarte puţini oameni îşi petrec timpul hrănind aspectul spiritual al fiinţei lor în alte moduri. Nu mai merg la biserică, la sinagogă sau la un loc de rugăciune la fel de regulat cum ar trebui, iar unii nu merg deloc. Nu acordă atenţie faptului că sunt doar o treime spirit. Adică, suntem în întregime spirit, dar suntem fiinţe formate din trei părţi. Iar oamenii nu acordă 33% din timpul lor şi atenţia lor laturii spirituale din ei. Dar cei mai mulţi dintre noi hrănesc mai mult o latură în defavoarea alteia, în loc să le hrănească pe toate trei în mod egal.

Ai vreo sugestie despre cum ar putea schimba asta?

Să nu o mai facă. Modalitatea de a schimba este să observăm că suntem fiinţe formate din trei părţi şi începem să fim atenţi la fiecare aspect al nostru, chiar dacă nu ne este uşor. Treceţi dincolo de zona de confort.

Cei care vă simţiţi inconfortabil în biserică, sinagogă

sau aşezământ spiritual sau făcând meditaţie, faceţi-o totuşi. Apropo, aşa am început eu meditaţia. Niciodată nu mi-a surâs prea tare ideea să stau o oră în faţa unei lumânări sau ascultând muzică sau pe întuneric, doar să fiu tăcut faţă de mine însumi. Dar pentru că nu-mi surâdea ideea şi sincer să fiu, nu credeam că am forţa să stau acolo liniştit timp de o oră, am încercat. Şi am încercat, şi am încercat, şi apoi într-o zi am avut o experienţă extraordinară într-o meditaţie în care am simţit conexiunea cu Tot ce există într-un mod atât de incredibil, încât de atunci nu las să treacă prea mult timp fără să meditez.

Astfel am descoperit ceva acolo. Ca şi cum ai descoperi că sparanghelul nu are gust chiar aşa de rău. De fapt, are chiar gust bun. Aşa că încercaţi. Treceţi dincolo de limita zonei voastre de confort.

Apropo, acum încerc să fac asta în ceea ce priveşte exerciţiile. Exerciţiile fizice nu prea au fost foarte bune prietene cu mine de-a lungul anilor. Dar acum am o cămăruţă la mine acasă cu câteva aparate şi mă străduiesc să cobor în acea cameră de două sau trei ori pe săptămână şi să fac câteva exerciţii uşoare. Sunt convins că ar face minuni pentru mine. Este genul acela de lucruri, foarte simplu. Nu e nicio magie, niciun mister. Doar daţi-vă permisiunea să fiţi atenţi.

Ce este sistemul intern de ghidare?

Fiecare dintre noi are un sistem intern de ghidare prin care putem afla tot ce e de aflat despre viaţă. Tot ce e important de ştiut despre viaţă. Şi dacă ascultăm acel sistem intern de ghidare, vom fi conduşi la persoanele, locurile şi situaţiile perfecte care sunt pregătite să ne dea oportunitatea de a exprima cea mai mare parte a fiinţei noastre.

Pentru mine, nu este greu să fiu atent la acel sistem intern de ghidare. Îl simt în stomac. Adesea le spun oamenilor: „Ascultați-vă abdomenul. Abdomenul știe." Iată un proces, o unealtă pe care aș vrea s-o împărtășesc cu oamenii, care îi poate ajuta să știe când se deplasează în direcția corectă sau când sunt pe cale să facă o alegere foarte greșită. De fapt este foarte simplu.

În primul rând ieșiți din punctul mort. Dacă vă aflați într-un punct numit „blocat", în care nu faceți nici asta, nici ailaltă, sau vă feriți să luați vreo decizie din teama de a face o alegere greșită, faceți totuși o alegere. Alegeți orice. Îndreptați-vă într-o direcție.

Mereu îi sfătuiesc pe oameni să facă asta, să intre în procesul numit „luare a deciziilor" și a păși într-o direcție. De îndată ce decideți să faceți sau să nu faceți ceva, de îndată ce vă îndreptați într-o direcție sau alta, în câteva momente abdomenul vostru știe dacă este sau nu locul în care ar trebui să mergeți. Este un sistem intern de ghidare. Pentru mine e în stomac, pentru alții apare ca un gând din cap. Dar cu toții avem acest sistem intern de ghidare.

Puteți să vă dați seama atunci când vreți să faceți ceva și tot sistemul se revoltă spunând: „Nu, nu face asta." Și asta nu e frică. Este un sentiment de înțelepciune interioară care spune:" Nu prea cred. Nu prea cred că vrei să faci asta." Sau o stare interioară de a ști care spune: „Da, da, asta e mișcarea corectă. Dă-i bătaie!" apare un sentiment de bucurie, un *joie de vivre*. Sufletul iți spune: „Sunt cu tine în asta. Haide, hai să o facem." Și asta e un sentiment interior, dar el apare numai după ce ați luat o decizie, nu înainte. Adeseori oamenii așteaptă să apară acest sentiment, acea ghidare, înainte de a lua o decizie.

Acesta este un lucru esențial; aș vrea să subliniez acest lucru. Cunosc multe persoane care meditează și se roagă

și-i cer lui Dumnezeu să fie ghidați înainte de a lua o decizie. Acum voi răsturna cu totul această situație. Voi inversa toată această idee. Oamenii stau acolo și spun: „Doamne, te rog ajută-mă, dă-mi ghidare acum, înainte de a lua o decizie." Iar eu vă spun „Nu, nu, nu. Luați decizia într-un fel sau altul, apoi ascultați ghidarea ce vă vine prin fiecare celulă din corpul vostru."

Este exact pe dos. Nu vă temeți de liberul arbitru. Faceți alegeri, și apoi veți ști dacă ați ales corect sau nu. Iar dacă simțiți că nu e bine, opriți-vă și întoarceți-vă. Iar dacă simțiți că e bine, continuați. Nu-i așa că e o idee interesantă?

Neale, mai am câteva întrebări despre corp, în special în ceea ce privește suferința. Tu ai echivala o cădere în corpul fizic cu ceva de la nivel sufletesc care are nevoie să fie vindecat? Din punct de vedere metafizic, dacă ai o răceală se spune că ești confuz. Și cealaltă întrebare pe care o am se referă la persoanele care au dureri fizice și despre calea lor spirituală. Este posibil ca oamenii aflați în suferință să aibă această trezire, atunci când suferă, când îi doare?

Budiștii spun că toată viața este o suferință. În acest context, răspunsul este clar da. Suferința este. Suferința este experiență. Adică poate ceea ce tu numești suferință eu nu o numesc așa. Spre exemplu, sunt un pacient cu dureri cronice. Sunt foarte puține momente din zi în care nu mă doare. Am avut dureri pe tot parcursul acestei prezentări. Cu toate acestea, în comparație cu momentele foarte rare din zi în care chiar am dureri mari, acum nu sufăr. Înțelegeți ce spun? Dacă cineva v-ar spune lucrurile astea despre mine, poate ar spune: „Cum face asta? Dacă eu aș avea acea durere acum, nu aș putea gândi corect, cu atât

mai puțin nu aș fi în stare să țin o conferință."

Nu încerc să mă încurajez singur. Doar vă spun cum stau lucrurile. Și așa stau lucrurile cu toată lumea. Cu toții trăim aceeași experiență. Astfel că, în primul rând, durerea este o experiență relativă. Într-o anumită măsură, aproape toți avem dureri aproape tot timpul. Când budiștii au spus-o, au vorbit serios. Viața înseamnă durere. (râsete)

Pentru că de îndată ce vă treziți...chiar natura îngrădirii noastre în această formă fizică, la un anumit nivel, este limitatoare și dată fiind limitarea, ea este o trunchiere a ființei voastre veritabile, iar acesta este dureros, la un anumit nivel. Astfel că nu vreau să evit întrebarea dumneavoastră, ci doar să o contextualizez puțin.

Acum, ca să vă răspund mai corect la întrebare, da, o persoană care are dureri poate trăi momente de iluminare fenomenale și o puternică stare de conștientizare spirituală. Și uneori durerea este cea care îi conduce la asta. Pentru că durerea fizică tinde să ne schimbe ideile legate de ceea ce contează. Și atunci avem tendința de a ne focaliza pe ceea ce este cu-adevărat important, și pe cine suntem noi cu adevărat.

Îmi amintesc de o vreme în care lucram cu personalul unei femei numite Elisabeth Kubler Ross. Știe cineva cine este? Ei bine, am avut plăcerea de a lucra cu Elisabeth și personalul ei, o perioadă binecuvântată din viața mea. Îmi amintesc că odată am fost în vizită – adesea mergeam în vizită la casele bolnavilor în fază terminală. Era o foarte bună învățătură. Știți, dacă vreți să învățați ceva cu adevărat, mergeți la casele a zece muribunzi într-o săptămână. Nu este ceva ce un om obișnuit are șansa să facă în viață. Poate că o asistentă sau un doctor are șansa, dar oamenii obișnuiți nu au această șansă.

Îmi amintesc că într-o noapte am vizitat o femeie pe moarte, care-și pierdea capacitatea de a-și mișca trupul și de

a-l simți, gradat, de la picioare în sus. Era un fel de boală degenerativă. Care urca în corp. Și de fiecare dată când mergeam s-o vizităm, mai multe funcții ale corpului erau pierdute. Până când într-o zi în care și-a pierdut capacitatea de a-și mișca mâna. Dar și-a pierdut-o în momentul în care-și ținea nepoțica, care avea doar câteva săptămâni. Și-a dat seama că nu mai poate să-și miște mâna așa cum putea în trecut. Astfel că a fost nevoită să spună „ Nu cred că ar trebui să mai țin copilul pentru că nu mă simt la fel de încrezătoare în capacitatea mea de a mai ține copilul când se mișcă."

Dar iată ce ne-a spus în legătură cu asta. Elisabeth a spus: „Ce ai simțit când ți-ai pierdut senzația din mână? Cum se simte asta?" O întreba pentru a a-i evalua experiența. Iar femeia a spus, cu cea mai candidă expresie „Știi, prima dată când, în primul moment când am realizat că mâna nu-mi mai funcționează la fel de bine ca înainte, a fost când îl priveam pe îngerașul acesta de opt săptămâni ținându-și mâna ridicată... și bucurându-se de felul cum arată ea." Apoi a spus: „Pentru mine era ca și cum transferam acea viață de la o mână la cealaltă."

Acuma, nu vreau să spun că așa era, dar faptul că a putut găsi o metaforă în durerea ei este un exemplu despre ceea ce vorbesc. Că nivelul incapacității sale și durerea care o însoțea, au condus-o la limita unei înțelegeri pe care altfel nu ar fi articulat-o toată viața ei. Dar în acel moment ea a văzut ceva semnificativ din punct de vedere spiritual, în ceea ce în mod normal numim o pierdere. Deci, este posibil ca oamenii care au dureri foarte mari să experimenteze o intuiție extraordinară? Eu cred că este, și cred că este destul de comun, de fapt.

Dar mai era o întrebare înaintea acesteia, pe care am uitat-o cu totul.

Te întrebam despre echivalența metafizică a ceea ce se petrece în corp. Există ceva la nivel de suflet ce ar trebui vindecat?

Cred că, dată fiind afirmația lui Dumnezeu că orice boală este autocreată, cred că este adevărat. Dar nu cred, sincer, că ar trebui să fim prea preocupați de asta. Nu prea îmi plac mie cărțile în care se spune „Accident la genunchiul stâng... egoism." Ok. Voi fi mai puțin egoist. Știți dumneavoastră, „Durere în urechea dreaptă... lipsă de înțelegere." Vedeți dumneavoastră, s-au scos cărți care sunt sau nu sunt corecte. Eu nu le desființez. Dar nu sunt sigur că ne ajută să intrăm în acel gen de relație cauză-efect, pentru că atunci începem să ne condamnăm. „Dacă nu aș fi fost atât de așa și pe dincolo, atunci nu m-ar mai durea urechea atât de tare. Să fiu mai înțelegător pentru a-mi vindeca urechea." Vedeți? Sau „Dacă aș fi mai mult așa și mai puțin cum eram, atunci îmi voi vindeca splina."

Cred că relația cauză-efect, deși există în felul în care o descriu anumite cărți, eu cred și mi s-a spus că este cu mult mai subtilă decât atât. Este foarte, foarte subtilă și poate s-a petrecut în urmă cu treizeci sau patruzeci de ani. Gândul original, gândul sursă care a produs acea splină inoperantă de la vârsta de patruzeci și cinci de ani, poate s-a produs cu mult timp în urmă într-un mod cu mult mai subtil decât suntem acum conștienți.

Atunci care este răspunsul nostru corect? Iubiți-o. Acceptați-o. Lucrul căruia vă opuneți, persistă. Acceptați-o și spuneți „Asta mi se petrece acum. Splina mea nu funcționează. Aleg s-o accept și s-o binecuvântez, să binecuvântez din nou și din nou starea, și să n-o condamn. Și permit acestei stări să fie ceea ce este.

Și în acest fel, în multe cazuri, chiar veți elimina boala

în sine. Pentru că lucrul căruia vă opuneți, persistă, iar lucrul pe care-l stăpâniți, puteți alege să-l desființați. Dar chiar dacă ceea ce stăpâniți este imposibil de desființat, pentru că a fost acolo de prea mult timp sau pentru că efectele sale sunt prea mari, și pur și simplu nu vrea să dispară, ceea ce puteți desființa totuși, și este profund adevărat, este impactul negativ sau efectul pe care ar putea să-l aibă asupra vieții voastre. Și asta a făcut acea femeie cu mâna sa. A văzut binecuvântarea în ceea ce putea fi o tragedie.

Am văzut un maestru pe care l-am cunoscut puțin în ultimii ani ai vieții sale – l-am privit murind.

L-am urmărit în ultimele luni și săptămâni ale vieții sale. Acest om murea de o moarte pe care alți oameni, din nou, alți oameni ar fi considerat-o dureroasă, foarte neconvenabilă, lipsită de demnitate. Știți dumneavoastră, cu cateter, și tot restul. Cu toate acestea acest maestru îi învăța pe toți cei ce veneau la el zi de zi. Patru, cinci, șase elevi pe zi veneau la el ca să-l vadă murind. Și trebuia să-ți faci programare ca să-l vezi pe acest om murind. El râdea la adresa asta: "Știți, acum sunt mai ocupat decât când eram complet sănătos."

Și el știa, așa cum știa, Dumnezeu să-l binecuvânteze, Joseph Cardinale Bernadine din Chicago. Cardinalul Bernadine știa: „Mai este un dar pe care pot să-l fac. Într-o viață plină de dăruirea darurilor ființei mele, mai este unul singur pe care mai pot să-l ofer. Până și moartea mea va fi o afirmare a vieții. Până și plecarea mea va fi afirmarea unei mari sosiri. Până și durerea mea va fi afirmarea celei mai mari bucurii a vieții."

Tipul acesta a fost un maestru și de la el am învățat cum să mori cu grație. Și el a putut să mă învețe asta, pentru că deși nu putea să dea la o parte efectele deciziilor trecute din viața sa asupra corpului său, nici nu avea nevoie să o facă.

Pentru că efectele asupra corpului său nu aveau nicio legătură cu vreun efect asupra minții sale.

Iar când spuneai „Te doare ceva?" se uita la tine și spunea „Oh, doar puțin." Și tu spuneai „Ce curaj, ce forță." De fapt, el nu mințea. Chiar îl durea puțin, în timp ce pe mine m-ar fi durut mult mai mult într-o situație asemănătoare. Pentru că el a intrat într-un spațiu al măiestriei și permitea foarte rar experiențelor fizice din viața sa să-i dicteze cine era el în acel moment. Asta e o chestie foarte puternică. Cu toții cunoaștem oameni care au murit cu astfel de grație. Și nu doar cu demnitate, dar oferind un mare cadou celorlalți.

Vă mai spun o ultimă poveste despre cineva care a murit astfel. Mama mea a fost o sfântă. Toate mamele sunt sfinte, dar a mea a fost mama sfântă originală din toate timpurile. Chiar era. Îmi amintesc de ziua morții sale, de momentul morții sale, foarte clar. Pe măsură ce se apropia de ultimele clipe, au chemat preotul de la parohia locală. Acesta era un tânăr. Au venit repede, iar preotul nu cred că avea mai mult de nouăsprezece ani. Nu sunt sigur că se bărbierea deja.

Dar era acolo, venit direct de la seminar. Și nouă tuturor ne era clar că era prima dată că rostea ultimele drepturi ale Sfintei Biserici Catolice, pentru că se juca nervos cu gulerul hainei, cu uleiurile și cu lucrurile care se fac în cadrul ritualului. Nu vreau să râd de ei, pentru că ritualul este foarte important pentru experiența noastră colectivă. Să fie clar. Ritualul ocupă un rol enorm pentru fiecare dintre noi. Dar el nu mai făcuse acest ritual specific cu o persoană reală, aflată pe moarte. Iată-l, deci, pe cale să intre în camera mamei. A intrat în camera mamei, în salonul de – cum îi spune? de terapie intensivă și câteva momente mai târziu, zece, cincisprezece minute mai

târziu, a ieșit alb ca varul. Am spus: „Ce? Ce? Ce s-a întâmplat?"

A spus: „Nu știu dacă am făcut bine. Am luat uleiul care nu trebuie, și încercam să îndrept lucrurile. Iar mama ta s-a uitat la mine și mi-a spus: „Părinte, relaxează-te. Nu ai cum să faci greșeli aici." A mai spus: „Intenția contează. Ceea ce aduci în acest moment. Gândurile sunt cele care contează, nu ceea ce faci." S-a uitat la mine, cu lacrimi în ochi. Mi-a spus „Mama ta mă consola în timp ce murea."

Astfel vă spun că moartea nu trebuie să fie o tragedie. Sper doar că atunci când voi muri, voi putea avea măcar un pic de grație. Și doar o mică parte din aceste gen de înțelepciune."

Am o întrebare despre misiunea sufletului. Despre ideea că la nivelul altui plan, noi plănuim locurile, lucrurile și oamenii pe care-i vom cunoaște în cursul vieții. Mi-ar plăcea să știu doar...poți comenta acest lucru din perspectiva ideii că nu există coincidențe. Asta pentru că am planificat noi toate lucrurile la un anumit nivel?

Da. Ei bine, mi s-a spus că noi avem o misiune când venim în acest corp și că este o misiune comună. Și, de fapt, aș vrea să vă anunț pe toți că niciunul dintre noi nu se află în această cameră din întâmplare. Cu toții am decis să ne aflăm aici în acest moment și acest loc, la un nivel foarte, foarte înalt. Atunci putem remarca din nou și ne putem susține reciproc să fim cine suntem cu-adevărat.

Am venit toți aici. Avem o înțelegere, un contract și ne îndeplinim cu toții părțile specifice din înțelegere, chiar în timp ce interacționăm în modul în care interacționăm în această zi.

Apropo, este adevărat și în cazul oamenilor care se

poartă bine unii cu alții sau care nu se poartă bine. Adevărata sfințenie și adevărata măiestrie înseamnă a observa că nu există victime și răufăcători, și că persoana care te persecută doar interpretează o parte a înțelegerii realizate la un nivel cu totul diferit, pentru a putea să exprimați și să experimentați, să declarați și să deveniți și apoi să împliniți Cine Sunteți Cu Adevărat. De aceea toți maeștrii au spus „Nu judeca și nu condamna".

Astfel că suntem cu toții îmbarcați în călătoria numită viață. Este o călătorie, o destinație - destinația am determinat-o deja - dar nu și cum vom ajunge acolo. Nici nu ni se garantează că vom ajunge la acea destinație. Avem doar o idee despre unde ne-ar plăcea să mergem și ce ne-ar plăcea să facem. Dar nu există predestinare, în sensul că nu ni se garantează sosirea acolo, nici nu există vreo garanție că drumul până acolo va fi urmat cu acuratețe.

Cu fiecare oportunitate care apare, avem șansa de a ne duce agenda mai departe. Dacă nu înaintăm cu acea agendă, vom crea alte oportunități până ne vom îndeplini planul. A observat cineva modele repetitive în viețile lor? Astfel că repetați și repetați și repetați până vă iese bine. Veți continua să aduceți o aceeași persoană și de cinci ori în viața voastră.

Ați auzit ce am spus? M-am căsătorit cu aceeași persoană aflată în cinci trupuri diferite, de cinci ori - până am înțeles ce era de înțeles la asta. Și atunci am fost în stare să nu mă mai căsătoresc cu aceeași persoană din nou. A fost la fel și cu alte evenimente și persoane din viața mea. M-am confruntat cu același gen de evenimente din nou și din nou până am încetat s-o mai fac. Până ce în cele din urmă, am înțeles despre ce era vorba. Astfel, creăm modele și aducem în experiențele noastre exact acel gen de persoane, locuri și evenimente pe care dorim să le aducem, pentru a produce rezultatele pe care le cere menirea noastră. Și este posibil ca

ea să nu se încheie într-o viață. De fapt, m-ar surprinde să fie așa. Dar nu este important pentru că veți avea altă viață și o alta, și încă una, și altele încă, până la sfârșitul timpului, care nu se termină niciodată. Astfel va continua la nesfârșit și mai departe. Nu-i așa că e delicios?

În Cartea a 3-a Dumnezeu vorbește despre ființele evoluate spiritual. Ar trebui să încercăm să funcționăm la fel ca ele?

În univers există genul acela de ființe numite foarte evoluate spiritual. Eu le numesc FSEe Ființe Spirituale Evoluate, după prescurtarea proprie. Aceste ființe au învățat să coexiste cu natura și cu universul din jurul lor cu bucurie și în armonie. Și au învățat să-și trăiască viețile fără să se lupte și fără să sufere, și iată cum au făcut-o. Este o formulă în doi pași. Este o formulă pe care am putea s-o aplicăm chiar aici pe această planetă, dacă am dori.

În mare măsură aceste ființe trăiesc în afara planetei. Eu nu am remarcat un număr prea mare de ființe spirituale evoluate pe această planetă (poate cu excepția celor care se plimbă pe holurile Congresului).

Asta a fost o glumă.

Iată cum funcționează ființele evoluate spiritual. Ele funcționează după un sistem foarte simplu din două părți. Partea întâi: observă lucrurile și le afirmă. Asta e partea întâi. Cu alte cuvinte, ca să păstrez simplitatea, ele observă cum stau lucrurile. Tu stai pe un scaun. Noi povestim. Sau observ cum stau lucrurile: televiziunea e plină de violență. Iar copiii petrec foarte mult timp privind la televizor și apoi manifestă acel comportament violent. Așa stau lucrurile. Deci observ evidența și apoi o exprim. Cu alte cuvinte, spun adevărul în legătură cu ea.

Pe această planetă cei mai mulți oameni care observă evidența refuză să exprime ceea ce văd. De fapt, uneori chiar spun contrariul a ceea ce văd, din teama de a nu ofensa pe cineva, sau a nu dezvălui lucruri despre ei pe care ar vrea să nu le afle nimeni. Deci, pe această planetă, observăm evidența și apoi mințim în legătură cu ea. Este un comportament des întâlnit la majoritatea oamenilor, și foarte comun la instituțiile noastre politice și religioase.

Dacă în societățile foarte evoluate nu merge ca urmașii să se poarte cu violență, atunci ei fac ce merge și îndepărtează influențele violente de la copiii lor în anii de formare. Prin urmare, într-o societate evoluată, ar fi foarte neobișnuit să-i lași în fața unor cutii pătrate între patru și opt ore pe zi și să-i expui exact la genul de comportamente pe care le interzici. Vedeți, de fapt, est foarte simplu. Este atât de simplu. încât îți vine să râzi.

În societatea noastră facem un număr uimitor de lucruri care nu funcționează. Și nu că nu am ști că nu funcționează. Nebunia este că noi știm că nu funcționează și totuși le facem. Exemplu: știm că nu merge să pui copiii în fața acelei cutii timp de câteva ore pe zi, având un comportament violent, și să ne așteptăm ca ei să nu reflecte acel comportament. Știm că nu e bine, dar o facem.

Știm că nu merge să turnăm cantități enorme de bani din fonduri speciale în sistemele noastre politice și să ne așteptăm ca sistemul nostru politic să funcționeze corect. Știm că asta nu merge, dar o facem, totuși.

Știm că nu merge să consumăm cantități enorme de carne roșie în fiecare zi și să ne așteptăm ca trupurile noastre să reacționeze sănătos. Știm că asta nu merge, dar o facem, totuși. Știm, dinainte, că nu merge să inhalăm fum și carcinogeni în sistem, dar o facem totuși. V-am dat doar patru sau cinci exemple. Vă pot oferi sute de astfel de

exemple, mii dacă mă gândesc mai mult.

Ființa inteligentă trebuie să-și pună întrebarea de ce? De ce am continua să facem aceste lucruri despre care știm sigur că nu sunt bune? Răspunsul este că nu avem curajul să ne asumăm convingerile proprii. Cred că ne este mai confortabil să spunem un lucru și să facem altul. Nu cred că suntem cu adevărat angajați în a exprima cea mai înaltă versiune a cine suntem cu-adevărat. Cred că suntem ființe extrem de imature.

În comparație cu standardele ființelor conștiente din univers, suntem destul de primitivi. Dar pur și simplu nu avem voința de a face alegerile corecte. Dar ajungem acolo. Începem să ne schimbăm. Vedem anumite schimbări în această privință, pe măsură ce tot mai mulți oameni își pun aceste întrebări despre care vorbesc. Și de abia acum vedem o conducere spirituală și morală pe această planetă, în care putem să ne ridicăm și să spunem, în masă, în sfârșit: „Hei, asta nu merge. Pur și simplu nu funcționează." Așa că, de ce nu am face un lucru interesant: de ce nu ne-am opri, pur și simplu?

Vrei te rog să vorbești despre rolul femeilor și dincolo de asta, al feminității în noul mileniu?

Ei bine, este un subiect uriaș. Și nu sunt sigur despre ce anume ai vrea să vorbesc. Voi face un comentariu, din ceea ce știu și înțeleg. La un anumit moment dat în istorie, pe această planetă, eram foarte mult dominați în structurile puterii de pe această planetă de ceea ce voi numi energia feminină. În timpul acelei perioade de matriarhat, femela speciei era cea care lua deciziile, conducea instituțiile și făcea lucrurile după bunul plac. Asta a continuat, și nu pentru puțin timp, ci o perioadă chiar foarte lungă. Și apoi, după

câteva mii de ani de așa ceva, a fost un fel de schimbare de paradigmă și ne-am trezit cu ceea ce voi numi patriarhat, în care bărbații și-au făcut de cap, și au condus instituțiile, au creat locurile de putere și așa mai departe. În fiecare dintre aceste paradigme a fost fie un proces al uneia, fie al alteia.

Și acum, ce se petrece, în timp ce îndreptăm spre noul mileniu, este apariția celei de-a treia paradigme, pe care cu toții am dorit-o de multe mii de ani – o nouă construcție și o nouă paradigmă în care masculinul și femininul se reunesc și în care rolurile care inițial îi separau pe bărbați de femei nu mai există (slavă domnului), nu mai sunt clar definite, atribuite în funcție de sex.

Puterea este împărțită, și va fi tot mai mult împărțită între bărbați și femei în chiar următorii ani, în timp ce intrăm în secolul douăzeci și unu. Și vom vedea tot mai multe femei (slavă Domnului) trecând pe poziții de influență, putere, autoritate, creativitate și impact în societatea noastră peste tot în lume.

Acum începem să observăm și va veni ziua în care, așa cum am menționat într-o altă discuție, vom vedea o femeie președinte, o femeie papă (dacă vreți) și femei în toate pozițiile până atunci exclusiv masculine din societatea umană. Binecuvântată va fi acea zi. Și atunci vom vedea și bărbați. și femei, aproape la întâmplare, deținând astfel de poziții. Și vom fi binecuvântați pentru aceasta, pentru că va fi cu-adevărat un echilibru.

Este un echilibru pe care-l căutăm de foarte mult timp. Și în schema generală a lucrurilor, în istoria universului (nivelul universal), acest echilibru a fost atins relativ rapid.

Câteva mii de ani e relativ scurt față de istoria de miliarde de ani a universului. Deci în destul de scurt timp. Homo Sapiens a existat aici și a existat, și acum începe să creeze un echilibru. Deși în experiența noastră proprie, ni

se pare că durează foarte mult timp, în realitate durează cât un clipit, cât o șoaptă în viața universului. Astfel am descoperit acum, sau începem să descoperim, acest loc de echilibru. Îl remarcăm și în politică. Îl vedem în cadrul corporațiilor. Îl vedem, de fapt, peste tot. Sunt încântat să văd, în timp ce urc în avioanele din America, însoțitori de zbor bărbați. Ceea ce în trecut era o activitate exclusiv feminină, din motive care nu mi-au fost niciodată foarte clare, acum vedem că le fac și bărbații.

Dentistul meu e femeie, și e un dentist minunat. Iar când aveam cinci sau chiar opt ani, nu cred că era o femeie dentist la o mie de bărbați. Acum începem să vedem această schimbare, această întrepătrundere a sexelor și ocupațiilor și așa mai departe. Poate într-o bună zi ne vom permite să avem chiar și femei preot. Nu ar fi drăguț să avem, chiar și în bisericile ortodoxe, femei rabin și femei preot?

În curând vom începe să împărțim acele locuri de putere din cele mai importante instituții: în religiile, politica noastră, și în alte poziții de influență. Așa cum am mai spus, binecuvântată fie acea zi. Pentru că până acum am trăit o jumătate de viață.

Dumnezeu știe că bărbații nu au făcut o treabă prea bună conducând această planetă în ultimele mii de ani. Nu am fost foarte eficienți. Și avem nevoie de acel gen de echilibru din partea intuiției feminine, a răbdării, compasiunii și a conștientizării profunde, a unei extraordinare sensibilități față de experiența umană. Aceasta face parte din experiența feminină, din energia feminină din noi toți. Sper că o vom ocroti și-i vom permite să înflorească ca parte a măsurii mai mari care suntem noi.

Cum ai descoperit cine ești?

Pentru cei mai mulți oameni de pe pământ

supraviețuirea de fiecare zi nu mai este principala ocupație. Pentru unii este – prea mulți, sincer să fiu, dar nu mai este pentru majoritatea. Deci care este principala ocupație? Întrebarea cheie care se prezintă în fața rasei umane acum nu este cum va supraviețui, ci cine va supraviețui? Adică cine sunt eu? Cine sunt eu? Persoana care gândește caută să știe, imploră să afle. Aceasta nu este o întrebare goală. Este o întrebare importantă pentru că cei mai mulți oameni nu au habar cine sunt. Eu nu am avut nicio idee cine sunt, decât de foarte puțin timp.

Pe când aveam șaisprezece ani credeam că sunt părul meu. Chiar credeam asta. Credeam că sunt părul meu și eram atât de sigur de asta, că dacă părul nu-mi stătea bine în vreo dimineață, aruncam peria în chiuvetă și refuzam să apar în public pentru că nimeni nu ar mai fi știut cine eram, vedeți dumneavoastră.

De fapt, nu s-au schimbat prea multe de-a lungul anilor. Uneori mă mai trezesc dimineața gândindu-mă că sunt părul meu.

Dar când am făcut optsprezece ani mi-am dat seama că nu eram părul meu. Am ajuns în al optsprezecelea an al vieții mele încărcat cu înțelepciunea acelei perioade din viața mea. Și mi-am spus:" Nu e o nebunie că la un moment dat chiar credeam că sunt părul meu? Desigur, nu sunt părul meu." La optsprezece ani cunoșteam adevărul. Eram mașina mea. Știam că sunt mașina mea pentru că simțeam că alți copii aveau anumite idei despre mine în funcție de mașina pe care o conduceam. Odată mașina nu mergea și tata mi-a spus: „Ia mașina mea în seara asta. Poți lua mașina mea în seara asta."

I-am spus: „Ai înnebunit? Nici mort nu mă urc în mașina ta." Adică, nimeni nu ar fi știut cine eram.

Tata conducea un Oldsmobile.

Astăzi și eu conduc un Oldsmobile.

Iar păcatele tatălui vor fi reluate de fiii săi.

Dar când am făcut douăzeci și unu de ani, am renunțat la toate astea. Și la douăzeci și unu de ani o mare înțelepciune s-a abătut asupra mea. Mi-am dat seama: „Ia stai puțin. Nu sunt părul meu, nu sunt mașina mea. E o nebunie, desigur." La douăzeci și unu de ani cunoșteam adevărul. Sunt femeia mea.

Și vreau să știți că am jucat rolul „sunt femeia mea" foarte mult timp. Era un joc delicios. Și știam că sunt femeia mea. Simțeam gândurile oamenilor din jurul meu. Îmi auzeam propriile mele gânduri, idei legate de schimbare, în funcție de ce femeie aveam sau nu aveam la braț."

Așa că am trăit „eu sunt femeia mea" mult timp. Apoi, într-o bună zi, m-am gândit „Stai puțin, nu pot fi femeia mea, pentru că dacă aș fi, aș avea tulburare de personalitate multiplă." Pentru că, vedeți dumneavoastră, erau atât de multe femei. Atunci mi-am dat seama că trebuie să fie ceva cu mult mai mare decât atât, faptul că sunt. Cine sunt eu? Cine sunt eu? Mintea imploră să afle.

Și apoi m-am lămurit. Oh, trebuie să fi avut peste 35, către 40 de ani. Deodată m-am luminat, desigur, și-mi amintesc momentul când s-a petrecut, pentru că tatăl meu l-a subliniat. A spus că băiatul a crescut în sfârșit. Pentru că am decis, și toate acțiunile mele consecutive au indicat acest lucru, că eu sunt slujba mea, la fel cum concluzionează mulți bărbați în acel moment al vieții lor, și unele femei, de asemenea. Și, Doamne, ce m-am mai implicat în acest joc. Eu sunt slujba mea. Aveți idee cum îmi arăta viața? Arăta așa hei, hei, hei, e slujba mea; e locul meu de muncă; trebuie, nu am de ales, e munca mea."

Apoi m-am trezit și din irealitatea asta. M-am privit

într-o bună zi şi am spus: „Stai puţin. Nu se poate să fiu slujba mea, am fost concediat de şapte ori. Deci, cine sunt eu? Cine sunt eu? Dacă nu sunt slujba mea...?"

Atunci, în sfârşit, mi-a venit răspunsul."Desigur că nu sunt femeile sau slujba mea, nu sunt maşina mea. Sunt familia mea. Vedeţi?" Acum mama mea a spus „În sfârşit, s-a maturizat". Pentru că-mi venisem în fire. Mi-am rearanjat valorile. Şi am jucat jocul numit „Sunt familia mea". Sunt copiii, soţia şi cei dragi. Asta sunt. Şi am jucat şi acest joc până la capăt.

Şi cum s-a tradus asta, a fost că nu mi-am luat o slujbă în altă comunitate, îmi amintesc foarte bine, pentru că nu ar fi fost bine pentru familie. Chiar am refuzat să cumpăr o casă care-mi plăcea, care era la distanţă de doar câteva străzi, dar era în districtul şcolar necorespunzător. Astfel am făcut alegeri uriaşe în viaţă, decizii majore de viaţă bazate pe ideea că eu sunt familia mea.

Apoi, într-o zi, mă întorceam acasă de la o slujbă pe care o uram, de la viaţa de disperare tăcută pe care o trăiam, am deschis uşa casei mele şi am descoperit că toată casa era în întregime goală – nu doar de oameni, ci şi de mobilă.

De fapt, nu am spus totul. Îmi amintesc foarte bine momentul. Apropo, este o poveste adevărată. Nu inventez acum. Îmi amintesc momentul de parcă ar fi fost ieri. Am deschis uşa. Casa era goală. Şi primul gând a fost „Doamne, Dumnezeule, am fost jefuiţi." Dar nu-ţi vine nimeni în casă în mijlocul zilei să-ţi ia toată mobila. De altfel, nu toată mobila a fost luată. M-am uitat într-un colţ şi am văzut un casetofon vechi pe care-l adusesem eu în căsnicie, şi o măsuţă de cafea pe care tot eu o adusesem, din fostele mele zile de burlac. Şi câteva din alte lucruri de-ale mele erau împrăştiate pe jos şi mi-am dat seama că doar o parte a mobilei dispăruse. Atunci mi-am dat seama ce se petrecuse.

Dar tot nu credeam. Am fugit sus la dormitorul principal şi am deschis partea ei de dulap. Toate hainele ei dispăruseră. Am deschis partea mea de dulap. Toate hainele mele erau încă acolo. Atunci am aflat un adevăr teribil, hoţul fusese o femeie.

Este uimitor ce poate face mintea pentru a te împiedica să vezi ceva ce e în faţa ochilor tăi. Nu mai puteam râde pe tema asta. Am coborât la parter şi am stat acolo pe covor în camera aproape goală şi am plâns: „Doamne, ce vrei de la mine? Şi cine sunt eu?"

Vedeţi dumneavoastră, credeam că sunt toate astea. Credeam că sunt toate aceste lucruri. Şi acum toate aceste lucruri dispăruseră. Cine sunt eu? Strigătul etern al sufletului uman. Cine sunt eu?

Acest răspuns nu se află în afara noastră. Evident, nu este în oamenii şi locurile şi obiectele vieţii. Răspunsul se află înăuntru. Acesta este mesajul *Conversaţiilor cu Dumnezeu.*

În primul rând aş dori să spun că mi-a făcut multă plăcere să citesc toate cele trei cărţi. Sunt uimitoare. Întrebarea mea este despre ideea sufletului. Acesta se află într-o călătorie evolutivă spre ideea că dacă este complet absorbit în absolut, atunci evoluţia nu mai are loc. Ceea ce spui tu pare a fi o extindere a călătoriei care devine mai bogată, mai dinamică. Căile sunt mai largi. Iar ideea despre care vorbeşti... posibilitatea transcenderii acestei stări şi ieşirea din existenţă, sau ceea ce numim procesul evoluţiei... aş dori să vorbeşti despre asta.

Nu poţi ieşi din procesul evoluţiei. Aceasta este literal imposibil. Momentul în care ieşi complet din procesul evoluţiei, ieşi complet din Dumnezeu, pentru că Dumnezeu

este un proces. Dumnezeu nu este o ființă: Dumnezeu este un proces.

Dumnezeu este procesul vieții înseși, pe care o numim evoluție. Și pentru că nu este posibil să ieși complet din evoluție. Și pentru că nu este posibil să ieși complet din evoluție. De Dumnezeu, nu este posibil să ieși complet din evoluție. De aceea, evoluția noastră, adică evoluția tuturor, care este Dumnezeu, Colectivul Divin, nu se încheie niciodată. A fost mereu, acum este și va fi mereu o lume fără sfârșit. Amin.

Aș vrea să vă spun tuturor că a fost o mare plăcere și bucurie să împărtășesc aceste momente cu voi. Vă invit și vă încurajez să porniți din acest loc și să atingeți lumea din perspectiva adevărurilor mai profunde care rezidă și sălășluiesc în voi. Și să faceți ca toată lumea să afle cine sunt ei cu-adevărat. Dați-i înapoi lor înșiși, și haideți să creăm împreună lumea viziunii noastre superioare.

Fiți binecuvântați.

În încheiere...

Ce am învățat eu despre viață este că atunci când trăim complet, trăim cu sfințenie. Am căutat modalități de a-mi trăi viața ca persoană completă, ca ființă integrată, timp de douăzeci și cinci de ani. Primul lucru pe care l-am înțeles în legătură cu asta este că. dacă vreau să trăiesc o viață integrată. trebuie să devin mult mai integrat în mediul meu. Aceasta înseamnă că trebuie să devin una cu el și să-l tratez ca și cum este o parte din mine, nu ceva de care am fost separat și care a fost separat de mine.

Existența holistică înseamnă a fi conștient că sunt parte dintr-un întreg sistem, o întreagă idee, o întreagă realitate și că tot ce gândesc, spun, și fac afectează acea realitate; într-adevăr, la un anumit nivel, o creează. Nu mai pot pretinde că un lucru nu are nicio legătură cu altul. Că fumatul de exemplu, sau consumul de carne roșie la fiecare masă nu are nicio legătură cu sănătatea. Că aerul din jurul meu, de exemplu, nu are nicio legătură cu calitatea vieții mele. Că felul în care gândesc, vorbesc și acționez nu are nicio legătură cu modul în care-mi experimentez viitorul. Că felul în care interacționez cu mediul nu are nicio legătură cu cât de mult mi se va permite și voi fi capabil s-o fac.

Așa trăiam înainte de a înțelege ce înseamnă holistic. Nu înțelegeam ce numeau sociologii Teoria Sistemelor Întregi. Nu înțelegeam implicațiile faptului că eram o rotiță dintr-un angrenaj foarte mare. În această privință

îndrăznesc să spun că nu eram foarte diferit de mulți oameni. Poate cei mai mulți oameni.

Chiar și astăzi, cu toată creșterea nivelului general de conștientizare, foarte mulți oameni par a fi extrem de separați între alegerile, deciziile și acțiunile de moment și efectele de pe drum. Are legătură cu a deveni Una cu Dumnezeul nostru, cu mediul, cu ceilalți călători aflați în această călătorie extraordinară, și cu noi înșine.

Foarte mulți dintre noi nu suntem integrați. Adică suntem dezintegrați. Suntem rupți în bucăți. Dezmembrați. Și la fel este și mediul în care ne trăim viețile dezintegrate.

Acum, în cele din urmă, cel puțin devenim conștienți de starea noastră. Și mulți dintre noi aleg alte opțiuni, aleg din nou, și se recreează de la zero în următoarea versiune a celei mai mari viziuni avute vreodată despre cine suntem noi. Aș dori să vă împărtășesc câteva resurse pe care le consider minunate, în procesul de reconstrucție al realității colective din secolul 21.

Aș vrea să vă îndrept către Institutul de Ecolonomie, inspirat și creat de Dennis Weaver. Acesta a creat termenul de ecolonomie, ca și combinație între ecologie și economie și este credința lui că unul din lucrurile de care este nevoie pe această planetă acum este o nouă modalitate de dezvoltare economică care să păstreze și să protejeze ecologia și un nou gen de ecologie care să protejeze și să crească economia.

Așa cum este valabil în toate ariile sistemului vieții holistice, nu putem acționa într-un domeniu fără a avea impact asupra altuia - deși de mulți ani pretindem că putem asta.

Visul lui Dennis și al mii de oameni din țară și din lume, care i se alătură acum, este de a vedea ecolonomia devenind un nou stil de viață. De a fi chiar predată în școli ca subiect

academic cu drepturi egale (de fapt, câteva colegii au devenit atât de încântate de lucrările lui Dennis, încât acum dezvoltă cursuri de ecolonomie. În curând se vor oferi diplome depline în ecolonomie.)

Între timp, educația publică, prezentarea și promovarea unor inițiative de ultimă generație, și obținerea angajamentului unor lideri din domeniul afacerilor, industrial, și al mișcării pentru mediu în acțiuni de colaborare sunt elemente importante pe agenda institutului. Dacă doriți să aflați mai multe despre cum să-l sprijiniți pe Dennis Weaver (și pe prietenul lui, Pământul), puteți lua legătura cu el la:

Institutul de Ecolonomie
Oficiul Poștal 257
Ridgway, Colorado 81432

În timp ce ne împrietenim cu mediul trebuie să ne împrietenim cu ceilalți. Trebuie să găsim o modalitate de a trece dincolo de diferențele dintre noi, de a recunoaște interconectarea dintre noi și a înțelege că Întregul Sistem nu va funcționa dacă indivizii care-l formează nici măcar nu vorbesc unii cu alții.

Pentru că știu acest lucru, sunt încântat de activitatea Institutului Ashland, parte a unei rețele în formare de practicanți care descoperă „dialogul" ca practică spirituală. Dialogul este o o modalitate de a trăi la un loc, care aruncă o lumină asupra Gândurilor Inspiratoare descrise în *Conversații cu Dumnezeu*, ca fiind cele care ne ghidează societatea.

Așa cum descrie termenul Institutul Ashland, „dialog" descrie un anumit proces care scoate la suprafață tensiunile polarităților, contradicțiile și paradoxurile care ne umplu experiența umană, deschizând poarta către un

flux de înțelesuri mai profunde, în care aparenta ruptură din lume poate fi conținută și vindecată.

Institutul adresează prin activitatea sa o serie de întrebări profunde. Cum ar fi dacă populația noastră ar fi formată din cercuri mici, dedicate, în care oamenii să analizeze structurile și preconcepțiile prin care se autodefinesc? Cum ar fi dacă Dumnezeu ar putea umbla și vorbi printre prieteni prin calitatea simțirii noastre și prin originea cuvintelor? Dar dacă dialogul nu ar fi un lucru „neobișnuit", ci obișnuit, pentru că am învățat cum să ne ascultăm cu-adevărat – dincolo de aparențe și cuvinte – pe noi înșine, unii pe alții și să ascultăm ce are viața de spus?

CWG (*Conversații cu Dumnezeu*) spune că dialogul cu Dumnezeu nu se încheie niciodată. Practica dialogului este întruchiparea unui râu proaspăt în care ne scăldăm tot timpul. Dar experiențele noastre umane, în cea mai mare parte, par însetate și separate, rigiditățile obișnuite ale credinței și duritatea inimii ne fac să uităm de curentele care ne satură setea, în care înotăm, zi de zi. Institutul Ashland a fost creat ca „loc de reamintire", de asistare a oamenilor să experimenteze din nou râul.

Fondatorii institutului au organizat și luat parte la numeroase cercuri neoficiale de prieteni care se întâlnesc regulat de câțiva ani, șlefuind capacitatea colectivă de a cântări lucrurile cele mai importante pentru noi, creând experiența comunității la care atât de mulți visăm. Ei au ajutat multe organizații și corporații să dezvolte cercuri de conducere în care rădăcinile problemelor complexe pot fi rezolvate și vechile modele de conducere prin comandă și control să poată face loc înțelepciunii viziunii colective.

Ei au stat la discuții cu oameni curajoși de patruzeci, cincizeci, șaizeci și șaptezeci de ani, care se împăcau cu durerea, redefinind înaintarea în vârstă, descoperind

adevărul bătrâneții și descoperind noi relații cu moartea. Au organizat dialoguri la cererea preoților și a clerului, întâlnindu-se în particular pentru a remedia dileme tulburătoare, profund intime legate de homosexualitate și biserică. Au intrat în dialoguri între oameni provenind din tradiții spirituale numeroase și variate, ajutând să creeze o trecere de la bazarea pe un singur punct central de inspirație, către onorarea și coordonarea percepțiilor mature ale multor oameni. Au strâns cupluri în întâlniri cu alte cupluri, construind un câmp esențial, în care relațiile aflate în evoluție să se poată clarifica și odihni.

Vorbim aici despre practica ascultării profunde, renunțarea la idei preconcepute, umplerea locurilor afectate ale inimii, acceptarea diversității, rugăciune colectivă, respect profund pentru lumea naturală, expresia artistică și reconectarea la puterea de a crea în numele vieții înseși. Ideea subiectelor variază, dar procesul oferă întotdeauna o poartă prin care Dumnezeu vorbește.

Într-o existență holistică, chiar în timpul procesului de împrietenire cu mediul și cu oamenii din el, ne împrietenim cu noi înșine. Trebuie să „venim dinspre" o nouă stare a ființei, o nouă claritate legată de cine suntem și cine alegem să fim, și o nouă determinare de a demonstra asta în lume. Atunci când o stare înaltă de a fi este transformată în a acționa în lumea fizică, lupta dispare din viețile noastre. Atunci vom fi integrat sinele nostru interior și cel exterior.

După ce am citit despre asta în *Conversații cu Dumnezeu*, am dorit să aflu, într-un mod practic, cum să realizez acest lucru; cum să-mi transform activitatea dintr-o lume muncește-cât e-ziua-de-lungă într-o expresie sacră a Cine Sunt Eu Cu-adevărat.

Rezultatul a fost inspirația de a scrie o carte intitulată *Bringers of the Light*, care a adus, în sfârșit, înțelegerea

misterului vieții, după cum mi-au spus cei care au citit-o. Această carte este disponibilă la ReCreation, fundația nonprofit pe care eu și Nancy am fondat-o în urmă cu câțiva ani pentru a putea face față energiei care venea spre noi (acum primim în jur de 300 de scrisori pe săptămână din toată lumea), rezultată în urma publicării *Conversațiilor cu Dumnezeu*, și pentru a-i răspândi mesajul.

În plus, multe întrebări legate de existența holistică, și de altfel, despre toate ideile discutate în Conversații cu Dumnezeu sunt tratate în newsletterul fundației. (Am numit fundația ReCreație datorită mesajului din CWG cum că scopul vieții este recrearea noastră de la zero în noua viziune a celei mai înalte viziuni pe care ai avut-o vreodată despre Cine Ești.) Newsletterul conține întrebări de la cititori de peste tot despre cum să faci asta. Răspund personal la fiecare scrisoare.

Fiți binecuvântați!

Partea a treia

Trăind în lume

Introducere

Cum e să „mergi pe cale?" Cum e să trăiești o viață completă și sfântă? Există vreo modalitate de a lua mesajele întregii literaturi spirituale și a le trăi zi de zi?

Acestea sunt întrebările pe care le adresează toți căutătorii. Răspunsurile ni s-au dat de multe ori, în multe moduri diferite, din surse diferite. Cu toate acestea, nu trăim aceste adevăruri. În principal, nu acordăm atenție cuvintelor celor care ne oferă ghidare spirituală. Prin urmare, ne-am pierdut direcția. Lumea și-a pierdut direcția. Totuși, cu fiecare zi ce trece, este o zi în minus pentru existența voastră aici în trup, pe pământ, făcând ceea ce ați venit să faceți.

E clar ce este asta? Și, asta e ceea ce urmăriți? Sau vă pierdeți timpul, petrecându-vă cea mai mare parte a lui căutând în continuare, căutând mereu și mereu? Dacă da, sunteți invitați să vă opriți. Răspunsurile sunt aici. Ni s-au dat deja. Toate marile Tradiții de Înțelepciune le au. Și acum ele sunt mai accesibile ca niciodată.

Nu mai depindem de transmiterea acestor adevăruri prin tradițiile orale, sau prin câteva pergamente pierdute și găsite. Acum avem mass-media și Internetul. Acum avem o distribuție instantanee și globală a cărților, a casetelor și a filmelor. Acum avem You Tube, My Space și Facebook și tot restul Internetului. Dacă suntem căutători în zilele noastre, chiar nu trebuie să mergem prea departe pentru a găsi ceea ce căutăm.

Într-adevăr, nu a trebuit niciodată să mergem prea departe. Răspunsurile au fost mereu aici, în interiorul nostru. Am primit și înainte ghidare, bineînțeles. Din multe surse, printre care se numără cele mai sacre scrieri ale noastre: Coranul, Bhagavad Gita, Tao Te Ching, Dhammapada, Talmudul, Cartea lui Mormon, Upanishadele, Canonul Pali și alte sute de cărți și scrieri. Întrebarea este nu când vom primi răspunsurile, ci când le vom auzi clar?

Este posibil să trăiești viața holistic și extraordinarele intuiții din *Conversații cu Dumnezeu* ne arată cum. Din nou. În cuvinte potrivite pentru acest Timp și Spațiu din evoluția speciei noastre. Acum să revenim la interacțiunea mea cu acel public din San Francisco, de acum câțiva ani. Iată un rezumat a ceea ce s-a petrecut și a informațiilor schimbate asupra felului în care am putea negocia viața mai eficient în lumea secolului douăzeci și unu.

Mă bucur să vă regăsesc pe toți din nou aici. Bună dimineața tuturor. Bună dimineața scumpa mea. Ea e soția mea. Bună dimineața. Nu-i spun nimănui din public dragul sau draga mea, dar aș putea fi tentat s-o fac.

Presupun că vă întrebați de ce am organizat această întâlnire. La fel și eu. Aș dori să încep conversația din această dimineață prin a vă povesti puțin ce mi s-a petrecut în viață. Doresc să intru cumva în câteva din experiențele pe care le-am avut în ultimii șase-opt ani, să vă pun la curent și să vă prezint cum au fost acești ani. De aici putem merge mai departe și putem începe să vorbim despre subiectele specifice pe care sper să avem șansa de a le explora împreună.

Ce frumos din partea voastră să alegeți să fiți alături de mine în această încăpere astăzi. Și ce frumos din partea voastră să fiți alături de mine pe această planetă în această perioadă. Este o perioadă extrem de importantă. Oamenii spun asta de secole și întotdeauna au vorbit serios. Dar nu sunt sigur că a fost mereu la fel de adevărat ca acum.

Ne îndreptăm spre un moment în care deciziile și alegerile pe care le facem vor produce un impact critic și un efect extraordinar asupra vieților pe care le creăm în mod colectiv. Deci, este foarte important să ne reunim în grupuri ca acesta, mari sau mici, și să ne împărtășim realitatea, înțelegerile, să devenim mai clari în legătură cu lucrurile pe care le avem în comun. Iar când vom descoperi că există

diferențe între noi, vom găsi o modalitatea de a celebra acele diferențe. Pentru că dacă nu învățăm să celebrăm diferențele, nu vom putea schimba nimic pe această planetă. Și voi ați venit aici pentru a schimba ceva. De aceea ați venit în acest trup, acum. De aceea ați venit pe această planetă anume în acest moment anume. Fie că știți, fie că nu știți, ați venit aici cu o agendă foarte mare. Și pentru cei mai mulți oameni, dacă sunteți ca mine, agenda este cu mult mai mare decât v-ați imaginat sau ați crezut inițial. Voi repeta asta. Am spus: pentru cei mai mulți oameni, dacă sunteți ca mine, agenda este cu mult mai mare decât ați crezut inițial sau v-ați imaginat.

Pentru început, viața voastră nu are nicio legătură cu voi. Și asta ar putea să vă schimbe întreaga perspectivă cu privire la ce faceți aici. Viața voastră are legătură cu agenda care v-a fost stabilită de către voi înșivă, de acea parte a voastră pe care am ajuns s-o numim, în limbajul nostru, suflet.

Eu am remarcat că foarte puțini oameni au petrecut foarte mult timp din această viață acordând atenție agendei sufletului lor. Știu că eu nu am făcut-o. În cea mai mare parte a vieții am fost atent la agenda egoului meu, a minții, a trupului - cu alte cuvinte, la acea parte din mine care credeam că sunt. Și am acordat foarte puțină atenție agendei sufletului, motivul adevărat pentru care mă aflu aici. Cu toate acestea, cei dintre noi care încep să acorde atenție motivului real pentru care suntem aici încep să aibă un impact extraordinar asupra lumii - un impact dincolo de orice v-ați putea imagina posibil. Deodată vă treziți pe marginea prăpastiei, la o limită. Și este foarte asemănător așa cum spunea odată Apollinaire: „Veniți la margine".

- Nu putem. Ne e teamă.
- Veniți la margine.
- Nu putem, o să cădem.

- Veniți la margine. Și ei au venit, și el i-a împins. Și ei au zburat.

Sunt foarte puțini dintre noi, foarte puțini, care sunt acum pregătiți să zboare, care sunt pregătiți să plece, așa cum spunea Gene Roddenberry, spre locuri în care nimeni nu a mai fost - care sunt

într-adevăr pregătiți să zboare acum, într-un zbor al fanteziei care va schimba cu-adevărat lumea. Și în aceste momente și clipe veți avea șansa de a decide dacă sunteți dintre cei puțini selecți, aleși, aș putea adăuga, de voi înșivă, nu de altcineva. Acesta este un proces de autoselecție. Într-o bună zi, vă veți trezi și veți privi în oglindă și veți spune: „Eu mă aleg. Eu mă selectez pe mine. Eu sunt aceasta." Este un joc de nume, cu un singur jucător. „Eu sunt acela".

Este foarte asemănător cu un joc de copii, știți voi. Este ca un joc de copii, jucat cu abandonul și cu bucuria copiilor care se joacă împreună - numai că în acest joc este un singur jucător. Și acum nu vă mai jucați de-a v-ați ascunselea, și începeți să jucați jocul numelor. „Eu sunt asta." „Tu ești asta". „Mulțumesc mult."

Deci, în aceste zile și vremuri, te alegi singur; sau nu, cum dorești. Cum dorești tu. Dar dacă te alegi să joci acest joc anume, vei descoperi că ai generat separarea ta de toate credințele, înțelegerile, gândurile și ideile tale precedente legate de motivul pentru care ești aici, legate de motivul pentru care ai venit în acest corp în acest timp și acest loc. Vei schimba tot ce ai crezut vreodată despre asta. Și vei descoperi că viața ta, într-adevăr, nu va avea nicio legătură cu tine sau cu corpul tău.

Ironia este că în momentul în care decizi și declari că viața ta nu are nicio legătură cu tine sau cu corpul tău, tot ce ai căutat vreodată, după care ai tânjit, te-ai luptat să obții

pentru tine și pentru corpul tău, vor veni la tine, automat. Iar ție nici măcar nu-ți va mai păsa. Pentru că nu vei mai avea nevoie de ele. Te vei bucura de ele, desigur. Dar nu vei mai avea nevoie de ele. Și lupta va fi, în sfârșit, încheiată.

Dar ea va fi abia începută pentru sutele și miile și poate milioanele de oameni ale căror vieți le vei atinge. Îi vei vedea zi de zi - oameni pentru care lupta de-abia a început, care fac acei primi pași pe drumul spre casă. Iar ei, la fel ca tine, vor întinde o mână, la modul figurat, dacă nu chiar literal, și uneori chiar foarte literal. Ei vor privi în jurul lor, sperând să găsească pe cineva care să întindă o mână înapoi, care să spună: „Vino, urmează-mă"; care vor îndrăzni să spună: „Eu sunt calea, eu sunt viața. Urmează-mă."

Asta poate părea prea religios pentru unele persoane. Dar acesta este al treilea și ultimul joc al copilului din interiorul nostru, care este sufletul nostru, îl va juca. Gata cu "de-a v-ați ascunselea", gata cu "tu ești așa", acum va fi "urmează liderul".

Urmează liderul. Și liderul ești tu. Și noi te vom urma. Vom păși în urma pașilor tăi. Eu voi face alegerile pe care le vei face și tu. Vom lua deciziile pe care le vei lua tu. Vom spune cuvintele pe care le vei spune tu, vom atinge lumea în modul în care o atingi tu. Vom urma conducerea ta. Dacă credeai că întreaga lume te va privi în această zi, și-ți va urma exemplul în tot ce gândești, spui și faci, ai schimba în vreun fel modul în care această zi se desfășoară pentru tine? Poate unii dintre voi ați schimba câte ceva.

Ei bine, întreaga lume te urmează, fie că o știi, fie că nu o știi. Acesta este marele secret: întreaga lume - cu siguranță cei a căror vieți le atingi - te urmează. Noi te urmărim. Noi vedem cine ești cu-adevărat. Și vedem cine crezi că ești. Și ne luăm inspirație din acțiunile tale. Ca și actorii pe o scenă, noi te imităm, pentru că nu avem pe cine altcineva să

imităm. Noi suntem tot ce există. Nu mai există altcineva.

Putem privi în afara noastră căutând un alt exemplu măreț, undeva, prin cerurile înalte, poate chiar în imaginație. Dar în cele din urmă, ne vom imita unii pe alții. În cele din urmă, copiii își vor imita părinții, iar părinții îi vor imita pe părinții lor. Iar o națiune va imita o altă națiune. În final, cu toții luăm sugestii de la ceilalți, până când unul iese din rând și spune „Nu așa. Așa."

Prin urmare decizia ta din acest moment al vieții tale, în această perioadă critică de la trecerea dintre secole, înspre ceea ce este cu-adevărat o nouă epocă, decizia ta este esențială. Nu este o decizie nesemnificativă. Pentru că nu o iei doar pentru tine însuți. Decizia pe care o iei în aceste zile și momente, o faci pentru toți ceilalți din cameră, iar motivul este foarte clar. Pentru că nu mai este altcineva în cameră. Cu excepția ta. Iată-te în toate celelalte forme manifestate; iată-te. Astfel decizia pe care o iei pentru tine, o iei pentru toți. Pentru că aici nu există decât o singură persoană.

Poate părea puțin cam ezoteric. În primul rând părem religioși, apoi părem ezoterici. Dar tocmai aceste gânduri, aceste concepte, aceste idei sunt cele care trebuie să propulseze motorul existenței umane colective, sau experiența noastră colectivă nu va mai fi colectivă, si se va dezintegra, odată cu planeta noastră.

Acum ne aflăm în acest punct. Știți că în trecut când avioanele traversau oceanul îl numeau „punctul din care nu mai există întoarcere?". Era prea departe ca să te-ntorci, și nu suficient de departe pentru a fi sigur că ai ajuns cu bine. Este această mică zonă roșie, în care nu ești nici aici, nici acolo.

Acum, pe această planetă ne aflăm chiar în acest punct, în multe privințe: în ceea ce privește ecologia, în ceea ce

privește economia globală. Vedem în foarte multe zone ale lumii că totul se năruie, toate structurile noastre sociale, înțelegerile spirituale, educația urmașilor noștri. În atât de multe feluri și în atât de multe domenii, simțim că suntem în acel no-man's land, în acea zonă roșie. Nu suntem nici aici, nici acolo. Nici aici, nici acolo, dar am trecut de punctul din care nu mai există întoarcere. Am traversat Rubiconul.

Îmi dau de gol vârsta cu expresii de genul acesta. Cei mai tineri de 35 de ani se întreabă „Am traversat Rubiconul? Ce naiba mai e și asta?"

Am traversat Rubiconul, iar acum întrebarea care se pune, este ce facem mai departe, cum facem ca toți ceilalți să treacă de cealaltă parte. Iar răspunsul la această întrebare va fi furnizat rasei umane de oameni ca voi. De voi.

Iar dacă credeți că are legătură cu oameni ca mine care din întâmplare, în acest moment și timp anume, se bucură de cincisprezece minute la soare, vă înșelați. Astăzi vreau să subliniez că nu are legătură cu oamenii aflați în primele rânduri. Pur și simplu se întâmplă ca eu să fiu aici – aș putea spune, din pură întâmplare. La fel de ușor ați putea fi voi. De fapt, unul dintre voi, chiar vă rog să vină și să țină restul conferinței (râsete). Era un gând. Nancy e pregătită.

Dar acesta este adevăratul test. Aceasta este adevărata întrebare. Câți dintre voi, dacă ați avea oportunitatea, dacă ați accepta provocarea, dacă ați fi aleși, ați spune: „Hei, Neale, știi ceva? Sunt pregătit! Voi lua eu loc pe acest scaun, în fața sălii." Pentru că adevăratul secret al vieții este că deja te afli în fața sălii, fie că o știi sau nu. Asta e ideea pe care am încercat să o subliniez. Oricum vă aflați în fața sălii. Doar pare că nu sunteți. De fapt, adevărata ironie a vieții este că nu există niciun loc decât cel din față. Nu există partea din spate a sălii. Prin urmare, nu mai puteți să vă ascundeți. Astfel că, urmați liderul, este practic, obligatoriu.

Să vă spun cum am ajuns eu în acest scaun, ca să vă dau un indiciu despre cum a început totul. În 1992 am atins limita mea personală. În 1992 am ajuns într-un punct în care pierdeam din nou o altă relație asumată cu o persoană importantă pentru mine. Cariera mea era într-un punct mort. Sănătatea mea era la pământ. Nimic nu funcționa în viața mea. Și această relație pe care o aveam cu o persoană importantă pentru mine credeam că o să dureze o eternitate. Și iată că, în fața ochilor mei, se dezintegra.

Nu era prima dată că o astfel de relație se dezintegra în fața ochilor mei. Nici a doua. Nici a treia, nici a patra. Astfel că (râsete) știam că era ceva ce eu nu știam, acel ceva care îmi va schimba toată viața – dar nu știam ce este. Iar în domeniul relațiilor mele, pur și simplu nu puteam afla care este acel secret.

Atunci în cariera mea, treceam prin același gen de provocări. Știți voi, citisem toate acele cărți: fă ceea ce-ți place, și banii vor veni de la sine. Nu prea cred – decât dacă chiar se petrece așa. Dar nu reușeam să găsesc formula. Fie făceam ceva ce-mi plăcea, dar eram în faliment, fie făceam destui bani să mă descurc, dar sufletul meu murise de o mie de ori deja. Pur și simplu nu știam cum să le pun la un loc. Nu pentru prea mult timp. Dacă reușeam, o făceam pentru șase sau opt luni, apoi toate se năruiau la loc. Nu reușeam să lipesc piesele și să le fac să stea lipite.

Și la fel, cu sănătatea: nu reușeam să trec un an fără să pățesc ceva, iar uneori se petrecea un eveniment major. Adică aveam 36 de ani și am făcut ulcer. Am avut foarte multe probleme de sănătate: probleme cronice cu inima, o grămadă de lucruri despre care nu vă mai povestesc. Astfel, la vârsta de 50 de ani, mă simțeam de parcă aș fi avut 80 – și nu eram foarte sănătos: artrită, fibromialgie, tot felul de afecțiuni. Înțelegeți ce vă spun? Nu reușeam să fac

mecanismul să meargă. Toate se petreceau în același timp.

Acum, vedeți, Dumnezeu de regulă era mai bun cu mine. De regulă aveam fie o problemă, fie alta. Dar în această perioadă anume, din motive încă neclare, acum erau toate în același timp. „Oh" a spus Dumnezeu, „hai să-i dăm o scatoalcă triplă. Hai să facem vechea schemă cu relația, cariera și sănătatea toate în aceeași săptămână." Iată, deci. A fost ca un fel de Triplu Lutz, un fel de Triplu Lutz metaforic. Iar eu patinam pe o gheață subțire. Eram foarte, foarte, foarte furios - pe punctul de a cădea în depresie cronică.

Într-o noapte am aruncat cuvertura de pe mine, pentru că mă trezisem în mijlocul nopții plin de furie și supărat în legătură cu felul în care se desfășurase viața mea. Am năvălit în camera mare din casa mea, căutând răspunsuri în mijlocul nopții. Am mers în locul în care mergeam de obicei la mijlocul nopții pentru a găsi răspunsuri, dar nu aveam nimic decent în frigider în acea noapte, așa că m-am îndreptat spre canapea. Și am stat acolo pe canapea.

Încercați să vă imaginați asta, să stai acolo în mijlocul nopții, pe la patru, pe canapea, fierbând în suc propriu. Atunci am făcut apel la Dumnezeu. M-am gândit că aș putea să mă agit și să distrug casa, să sparg farfuriile sau orice altceva. Dar am stat acolo și am spus: „Doamne, ce anume trebuie? Ce trebuie ca să fac acest joc să meargă? Să-mi spună cineva regulile. Promit că o să joc. Doar dați-mi regulile. Iar după ce mi le dați, nu le schimbați." Și am mai pus o tonă de alte întrebări.

Și atunci am văzut, pe măsuța din fața mea, era un caiet galben și lângă el un pix. Le-am luat, am aprins lampa și am început să-mi scriu furia. Părea a fi un mod calm și sigur de a trata problema la ora 4:15 dimineața. Nu știu cum e pentru voi, când sunteți furioși și scrieți. Eu scriu foarte mare când sunt furios. Iată ce am scris. Ce anume trebuie? Eram foarte furios. Pentru ca viața să funcționeze. Și ce am făcut să merit o astfel de viață de luptă continuă? Semnul exclamării, semnul exclamării, semnul exclamării.

Și am continuat astfel vreo cincisprezece minute, scriindu-mi furia, sfidând universul să-mi ofere un răspuns. Pe urmă m-am calmat, puțin, și m-am simțit ceva mai bine. Mă simțeam bine. M-am gândit, hei, chiar a funcționat. Trebuie să le spun prietenilor despre acest proces. A mers. Am luat pixul, l-am pus alături, dar pixul nu mi se dezlipea de palmă. M-am uitat la el și m-am gândit „Ce interesant. Mâna mi-e contractată de la scris." Întotdeauna inventez câte un motiv.

Am pus din nou pixul pe hârtie, din motive care nici acum nu-mi sunt clare. Și mi-a venit un gând. O voce micuță, aflată aici, deasupra umărului meu drept. Acum îi spun vocea mea cea fără voce. Când am auzit pentru prima dată vocea mea tăcută, semăna foarte tare cu o șoaptă în urechea mea dreaptă. Iar sentimentul pe care l-am avut a fost de un calm extrem. Eram, ca să spun așa, calmat - foarte împăcat și plin de un fel de bucurie indescriptibilă.

Mă gândesc la momentele din viața mea în care am trăit acea bucurie... momentul în care m-am căsătorit cu Nancy – nu întreaga ceremonie, ci acel moment în care preotul a spus, în cele din urmă .. „O iei..." în acel moment am privit în ochii ei, am făcut o pauză câteva clipe și am spus „Da". A fost doar o mică sclipire de secundă, în care întregul corp se umple de un sentiment de nedescris, și-ți dai seama că iei o decizie enorm de importantă, o alegere uriașă, și că ești atât de fericit cu ea, încât nu există nici cea mai mică îndoială în privința ei - acel moment de bucurie totală... de bucurie efectiv.

Cred că cu toții am avut astfel de momente, poate de trei, patru sau cinci ori în viață, în care pur și simplu ne

umplem cu acest sentiment „că am făcut ce trebuie"... că este în totalitate corect, în totalitate o bucurie. Așa m-am simțit în acel moment în care am auzit pentru prima dată acea voce tăcută. Doar... bucurie. O bucurie liniștită, plină de calm.

Iar vocea tăcută mi-a spus „Neale, chiar vrei răspunsuri la toate aceste întrebări, sau doar îți verși supărarea?" Am spus „Ei bine, îmi vărs supărarea, dar dacă ai răspunsuri, mi-ar plăcea foarte tare să știu care sunt." Spunând aceasta răspunsul mi-a venit, ca un potop. Mi-au venit răspunsurile la toate întrebările pe care le-am avut vreodată. Atât de repede, încât am simțit nevoia să le scriu, altfel le uitam. Vedeți voi, nu am avut niciodată intenția de a scrie această carte. Doar scriam aceste lucruri pentru că nu voiam să uit ceea ce-mi venea.

Așa că am scris, cât de repede puteam eu scrie. Și pe măsură ce citeam ceea ce scriam, alte întrebări, mi-au apărut, în mod natural. Lucruri uimitoare ieșeau de sub pixul meu. Astfel că am început să scriu întrebările pe care răspunsurile mele le suscitaseră, și asta mi-a adus și mai multe răspunsuri. Și am scris și mai multe întrebări, și asta a adus și mai multe răspunsuri. Și fără să-mi dau seama, m-am trezit în mijlocul unui dialog pe hârtie cu ceea ce mai târziu mi-am dat seama că trebuie să fie Dumnezeu.

Asta e povestea pe scurt a motivului pentru care sunt aici - și a modului cum am ajuns să trimit acest dialog pe hârtie unei edituri. Oamenii mă întreabă „ De ce ai făcut asta dacă nu aveai intenția de a scrie o carte?" Poate vă mai amintiți, că în dialog, vocea a spus „aceasta va deveni într-o zi o carte". Și m-am gândit, hai să-l testez pe Dumnezeu. Chiar testam Divinitatea. Pentru că atunci când am scris aceste lucruri, că notițele vor deveni într-o bună zi o carte, prima mea idee a fost că voi și sute de alte persoane veți trimite gândurile de la miezul nopții unui editor, care

va sări imediat și va spune „Doamne, desigur că vom publica această carte imediat." Și milioane de oameni de pe întregul glob vor cumpăra cartea. Dar exact asta s-a și petrecut! Și a fost publicată. Și milioane de oameni au cumpărat-o. A fost tradusă în douăzeci și șapte de limbi din întreaga lume. Este uimitor să vezi ceva scris de tine publicat în japoneză, greacă, ebraică și să realizezi că ai atins lumea întreagă.

O digresiune

De ce mă aflu aici în fața sălii? Vreau să vă spun de ce am ales să mă aflu în fața voastră. Acum îmi este foarte clar că am fost chemat să fiu un mesager. Acum mi-este foarte clar că am fost dintotdeauna un mesager și că nu există vreun loc în care să-mi permit să mă aflu, cu excepția locului din față. Pentru că am de împărtășit un mesaj foarte important cu toți cei ale căror vieți le ating. Acesta este mesajul important pe care am ajuns să-l împărtășesc. Voi toți sunteți mesageri și nu există un alt loc în care să vă aflați, decât în față. Cu toții ați venit să împărtășiți un mesaj foarte important cu toți cei ale căror vieți le atingeți. Și acesta este mesajul important pe care cu toții ați venit să-l împărtășiți: cu toții, fiecare dintre ei, este un mesager. Și au venit aici având de împărtășit un mesaj foarte important. Și nu există un alt loc pentru ei decât în față. Și acesta este mesajul important pe care ei au venit să-l transmită: toată lumea este un mesager.

Era o noapte întunecoasă și furtunoasă și un grup de bandiți se aflau în jurul focului. Iar unul dintre bandiți a spus: „Șefule, spune-ne o poveste." Iar căpetenia a spus „Era o noapte întunecoasă și furtunoasă și un grup de bandiți se aflau în jurul focului, când unul dintre bandiți a spus „Șefule, spune-ne o poveste." Iar căpetenia a spus :"Era o noapte întunecoasă și furtunoasă..."

Deci, vedeți, este circular. Eterna poveste a vieții este aceeași poveste. Mesajul glorios pe care am ajuns să-l împărtășesc este același mesaj. Mesajul este că voi ați venit să împărtășiți acest mesaj. Iar mesajul pe care ați venit să-l transmiteți este că ei trebuie să vină să transmită același mesaj, și acesta este mesajul pe care cu toții trebuie să ni-l spunem unii altora: „Bună. Trezește-te. Știi cine ești cu adevărat? Bună. Trezește-te. Înțelegi?"

Acesta este mesajul pe care am venit să-l transmitem: tu și cu mine suntem unul. Nu există decât o singură ființă în cameră. Dacă crezi că suntem separați, termină. Nu suntem separați. Există o singură persoană în cameră. Nu este nicio diferență între noi. Iar de crezi că există vreo diferență între noi, încetează. Pentru că nu există nicio diferență. Încetează să mai creezi diferențe artificiale acolo unde ele nu există. Iar când nu poți, atunci tu și cu mine suntem unul, și nu există decât unul în cameră, și doar unul pe această planetă și numai unul în creație. Tot ceea ce-ți generează durere și suferință, muncă și luptă, dureri sufletești și dificultăți, va dispărea. Pur și simplu va dispărea.

Așa că nu te mai gândi că tu ești acolo și eu sunt aici. Nu este un loc în care „tu" te termini și „eu" încep – iată un mesaj atât de simplu și elegant, care schimbă totul. Când vom înțelege acest mesaj? Oare când? Îl vom înțelege când îl vom transmite mai departe. Ați auzit asta? Vom înțelege mesajul când îl vom transmite.

Iată-ne, deci, împreună, astăzi. Am intrat în sală și m-am gândit „Ce naiba caut aici?" vedeți voi, dacă nu sunt atent poate părea că am ceva de zis și voi nu știți. Trebuie să am mare grijă la asta. Iar dacă nu suntem atenți, poate părea că voi aveți ceva de auzit ce nu știți încă, ceva ce nu ați mai auzit niciodată. Dacă nu suntem atenți, riscăm să uităm cine suntem și să jucăm un joc numit „"Eu știu și tu nu știi".

Numai că eu nu vreau să joc acest joc, acum și niciodată. Mie îmi este foarte clar că nu am nimic de zis ce voi nu știți deja. Așa că mulțumesc pentru că ați venit și la revedere.

De când am intrat în sală am încercat să găsesc vreo cale să ies cât mai repede de aici. Asta e la fel de bună ca oricare alta. În regulă, înainte de a merge mai departe, deoarece vom discuta puțin despre unul din cele mai importante subiecte ale noastre, care este subiectul abundenței și al vieții drepte...dar înainte de asta, cineva ridicase mâna. Și eu l-am ignorat de un sfert de oră.

Când ai descris că ai auzit o voce, partea stângă a umărului tău...

De fapt, era umărul drept, dar ce mai contează?

Și drept urmare, când ai scris, ai pus întrebări, ai scris cărțile, ai primit un răspuns, era un sentiment aparte asociat cu acea voce anume sau acel impuls anume de a scrie, care să autentifice din nou, să zicem, alte dăți când auzim o voce, sau alte dăți când simțim nevoia de a scrie? Mai era ceva acolo, o prezență, sau un sentiment... Poți să descrii cum se simte acest lucru?

Era ca o stare de blândețe. Ca și cum tot corpul mi s-a transformat în jeleu. Aproape nu știu cum să descriu asta. Era o eliberare a oricărei tensiuni sau anxietăți, sau, aș spune, „negativități" din mine, în timp ce stăteam pe canapea. Îmi amintesc – aproape ca și cum fără vreun act de voință din partea mea, îmi eliberam tensiunea prin asta. Pur și simplu s-a petrecut. Deodată... și apoi, din blândețe a izvorât ....este cam dificil de spus. Aproape instantaneu reintru în stare.

Se simte ca o pace care coboară?

Este o pace și o stare de bucurie comprehensibilă și de unitate, o bucurie care aproape te face să plângi. Genul acela de bucurie profundă. Și din prima clipă doar stăteam acolo și lacrimile au început să curgă. Înainte să scriu zece cuvinte, îmi amintesc cum cerneala a pătat hârtia. Foloseam un pix ceramic și cerneala a început să curgă odată cu lacrimile mele.

Acum m-am cam obișnuit cu ideea. Deci îmi dau seama ce va urma. Știu cum se simte. A fost vreunul dintre voi de față la nașterea unui copil? Și l-ați ținut în brațe în primele sale minute de viață? Dacă ați trăit vreodată această experiență, așa este. Am simțit la fel, ca atunci când mi-am ținut copilul în primele minute ale vieții sale, și m-am uitat la fața lui. Și nu exista vreun alt sentiment, cu excepția unității, a conexiunii totale, a iubirii care nu cunoștea nicio limitare și nicio condiție. Doar un sentiment de... nu se poate exprima în cuvinte, așa a fost... ca atunci când îți ții în brațe copilul nou-născut. Așa se simte. Și am știut, în acel moment, că țin în brațe un copil nou-născut. Am știut că dădusem naștere unui nou Eu.

Nu am mai spus asta niciodată. Îmi vine în minte această imagine, ca răspuns la întrebarea ta. Când ești renăscut, vei ști. Nimeni nu trebuie să-ți spună când te-ai născut din nou. Vei ști. Și niciodată nu te vei mai simți la fel după acest moment – nici în legătură cu tine, nici cu oricine altcineva.

Toate barierele dintre tine și ceilalți oameni vor cădea. Orice sentiment de separare va dispărea. Și atunci vei deveni foarte periculos. Pentru că vei dori să te îndrepți spre oameni și să-i îmbrățișezi. Vei vrea să mergi la oameni și să le spui „Te iubesc atât de mult" (râsete) și speri că nu vor chema poliția, mai ales dacă, Doamne ferește, o faci altui bărbat...

pentru că societatea spune că nu trebuie să faci asta altui bărbat. Dacă ești bărbat, ai grijă... probleme de același sex. Știți voi, avem tot felul...

Îmi cer scuze că plâng la propriul meu material. (râsete)

De la începutul timpurilor tot ce ne-am dorit vreodată a fost să iubim și să fim iubiți. Și de la începutul timpurilor tot ce-am făcut a fost să creăm restricții morale, tabuuri religioase, etică socială, tradiții familiale, construcții filosofice, tot felul de reguli care ne spun cine, unde, când, ce și cum să iubim; și pe cine, unde, când, ce și cum să nu iubim. Din nefericire, a doua listă este mai lungă decât prima.

Ce facem? Ce facem? Dacă mă duc la un tip și spun „Frumusețea din mine vede frumusețea din tine" ce e rău în asta? Sau, dacă mă duc la un străin și spun „Văd cine ești" cum ar putea fi asta greșit?

Nu înțeleg cum am decis să construim asta, oameni buni. Dar trebuie să vă spun asta: dacă nu schimbăm construcția, nu vom avea niciodată experiența cea mai adevărată a celui care ești tu cu-adevărat. Astfel că, este momentul să reconstruim și să recreăm. De fapt, e momentul să ne recreăm de la zero – în următoarea versiune a celei mai înalte viziuni pe care am avut-o vreodată despre cine suntem.

Doamne, doamne, doamne... nu mă lăsați să încep... vedeți voi, mă puneți în fața unei săli pline de oameni ca aceasta, și văd noi membri de la armată. Ce pot face ca să-i recrutez? Cum să-i fac să intre în joc? Ați detestat vreodată acel sentiment pe care-l aveați când mergeați spre terenul de joc? Eu treceam dealul pentru a ajunge la terenul de joacă din cartierul meu. La vreo opt străzi distanță de casa mea aveam un teren de joacă uriaș. Pe măsură ce mă apropiam deveneam tot mai incitat: „Mă întreb cine este acolo. Mă întreb cine-i acolo." Apropiindu-mă, vedeam câțiva copii

acolo jucându-se. Pe unii îi recunoşteam, pe alţii nu îi recunoşteam, ei venind din altă parte a cartierului. Îmi amintesc că mereu mă gândeam: „Cum să-i fac să se joace cu mine?" Aţi avut vreodată acest sentiment în timp ce vă apropiaţi de terenul de joacă?

Pe urmă ajungeam la teren şi câţiva copii spuneau „Hei, Neale, mă joc eu cu tine." Alţii spuneau „Hei, e Walshie ăla gură-mare". Şi eram respins. Aţi fost vreodată respinşi pe terenul de joacă? Niciunul? Niciunul dintre voi nu este un fost respins de pe terenul de joacă? Eu asta simt când intru într-o sală ca aceasta. „O, Doamne, mă întreb dacă se vor juca cu mine. Nu ar fi frumos să se joace?"

Aşa că, haideţi să ne mai jucăm niţel cu acest material. Haideţi să aruncăm o privire celor ce mi-au fost spuse în acest dialog extraordinar în care m-am trezit implicat. Haideţi să vorbim despre abundenţă.

Abundenţa este un subiect care m-a interesat mult de-a lungul anilor. Şi pe mulţi alţi oameni, de altfel. Primul lucru pe care l-am înţeles despre abundenţă este că, atunci când am început să o analizez mai în profunzime, şi când am început să-mi primesc informaţiile de la o autoritate superioară, a fost că defineam greşit ce înseamnă abundenţa. Credeam că abundenţa are de-a face cu obiectele, cu cantitatea de obiecte pe care le aveam.

Nu-mi place că trebuie să fiu simplist. Nu-mi place că este evident ce urmează să vă spun, pentru că ştiu că ştiţi deja ce vreau să vă spun. Dar cei dintre voi care aţi uitat, aş vrea să vă amintesc ceea ce mi s-a reamintit şi mie în primele dialoguri: adevărata abundenţă nu are nicio legătură cu ceea ce am, şi are toate legăturile cu ceea ce sunt. Şi că atunci când îmi împărtăşesc din plin abundenţa fiinţării mele cu cei ai căror vieţi le ating, tot ce am căutat vreodată să am vine la mine automat, fără ca măcar să încerc să le am.

Toate obiectele de care credeam că este legată abundenţa: toate cristalurile, toate antichităţile, hainele frumoase, toate acestea, pur şi simplu s-au aranjat de la sine, fără să mă lupt. Deci eu căutam ceea ce credeam eu că este abundenţa, şi era vorba doar despre obiecte. Iar lucrurile din care aveam deja din abundenţă, le ignoram.

Îmi amintesc că stăteam în faţa unei camere pline de oameni, puţin mai mare decât aceasta, nu de mult timp, şi facilitam o retragere în frumoşii Munţi Colorado, în Estes Park. Şi în acea cameră, cineva mi-a spus: „Aş vrea să experimentez abundenţa". Asta era problema. El a spus: „Nu prea fac mulţi bani.

De-abia îmi ajung ca să mă descurc. A trebuit să fac economii serioase ca să ajung aici." Şi aşa mai departe. A mai spus „Toată viaţa mi-am dorit să experimentez acel gen de abundenţă pe care văd că tu - şi a arătat spre mine - o experimentezi". Eu i-am spus: „Ei bine, dacă vrei cu-adevărat să experimentezi abundenţa, de ce nu-ţi petreci ora liberă de la prânz oferind ceea ce ai de oferit din abundenţă?" El s-a uitat la mine uimit şi a spus: „Nu am nimic de oferit".

Chiar credea - nici măcar nu inventa - el chiar credea că nu are nimic de oferit. Aşa că a trebuit să-l privesc şi să numesc lucrurile evidente. „Ai de oferit vreun pic de iubire?"

„O, a spus el, nefiind prea sigur de asta. Dar, cred că a trebuit să cedeze ideii că poate exista o fărâmă de iubire în el pe care o putea oferi. A spus: „Da, presupun că aş avea nişte iubire de oferit."

Am spus „Ai vreo fărâmă de compasiune? Compasiunea se găseşte în tine la vreun nivel?

„Da, presupun că am nişte compasiune. Oamenii mi-au spus că sunt un tip compasiv."

Apropo, i-a fost greu să spună asta. Îi era greu să spună cuvântul compasiune şi eu în aceeaşi propoziţie. Dar a admis

că știe cum să ofere, totuși, un pic de compasiune.

Deci, avea umor?

A spus „Da, desigur... am destule glume cât să ajungă o viață-ntreagă."

Am spus „Minunat".

Am făcut o listă cu lucrurile pe care le avea din abundență. Dar, desigur, el nu credea că asta are vreo legătură cu abundența așa cum o vedea el. Am spus: „Ok, hai să cădem de acord că nu suntem de acord cu definițiile privind abundența. Dar hai să fim de acord că ai o abundență din aceste lucruri." Am putut fi de acord asupra acestui lucru.

Am spus „Minunat. Acum, uite ce vreau să faci. În timpul pauzei de prânz vreau să oferi aceste lucruri pe care ai recunoscut că le ai din abundență. Oferă-le din plin. Dă mai mult decât ai dat vreodată, tuturor celor ale căror vieți le vei atinge în următoarele nouăzeci de minute, în timpul pauzei de prânz. Aceasta este provocarea mea către tine." A fost de acord să accepte provocarea.

A plecat în pauza de prânz, care urma în câteva minute, și a început să reverse ceea ce avea din plin, față de toți cei din această tabără YMCA în care ne făceam retragerea... nu era doar grupul nostru, ci grupuri din alte locuri, care închiriaseră alte cabane, deci poate erau în jur de 600 de persoane. 200 în tabăra noastră și 400 din alte locuri. Erau, deci foarte mulți străini care nu știau cine este tipul sau ce urmărea. S-a dus la sala de mese. Pentru el era o confruntare majoră. Pentru că își spunea, grupul meu știe că voi face pe nebunul, dar restul oamenilor nu știu că voi acționa puțin nebunește.

Vedeți voi, când oferi din tine din abundență, jumătate din oameni vor spune că ești nebun. Ei spun că probabil ai vreo problemă, că ceva nu e în regulă. Oamenii nu se poartă

astfel. Ceea ce, desigur, este problema principală. Oamenii nu se poartă astfel. Astfel că, iată-l îndreptându-se spre sala de mese, împărtășind din plin ceea ce are din abundență. Își împărtășește iubirea, buna dispoziție și umorul. Spunea glume în toată sala de mese. Unii oameni râdeau „Ha, ha, ha ce amuzant". Alții râdeau „Ha, ha... cine e tipul ăsta?" Dar toată lumea nu se putea abține să nu râdă. Iar cei care nu-i gustau glumele, nu se puteau abține să nu zâmbească un pic în fața acestui tip minunat, acestui „Moș Crăciun" care tocmai apăruse în sala de mese.

Se plimba spunând lucruri minunate oamenilor. Din întâmplare, o persoană nu se afla în cea mai bună dispoziție, și asta a fost șansa lui de a-și oferi compasiunea. Și și-a arătat compasiunea încetând să mai spună glume proaste. Acesta poate fi un act de compasiune, după câte am aflat. Dar s-a așezat alături de acea persoană. A spus: „Nu te cunosc, dar sunt de la celălalt grup, care face o retragere în cealaltă cabană. E totul în regulă?" înainte să-și dea seama, se implicase într-o conversație cu Dumnezeu. Și a putut să exprime această parte din el însuși.

După pauza de prânz tipul s-a întors simțindu-se uriaș, enorm. A spus: „Nu vă pot spune cum mă simt." L-am întrebat „Acum simți abundența?"a spus „Da, o simt. Mă simt bogat din abundență. Cu toate aceste părți mărețe din mine pe care nu mi-am acordat permisiunea să le exprim. Nu mi-am acordat permisiunea s-o fac."

Dar partea amuzantă, și aici intervine șmecheria pe care grupul i-a pregătit-o, a fost că în timp ce el era la prânz, cineva a mers în cameră și i-a luat pălăria și cu toții au pus bani în ea. Astfel că, atunci când s-a întors în cameră, avea o grămadă de bani în pălărie. Pentru că sala a vrut să-i dovedească că bine faci, bine găsești, știți voi. A fost o experiență incredibilă, de moment, a adevărului. Ați avut

vreodată o experiență de moment a adevărului? Ați făcut vreodată „Bang" cu palma peste frunte, „Pfui", pentru că este foarte evident și foarte clar exprimat.

Așa că după ce s-a așezat și a spus tuturor ce a simțit, i-au dat grămada de bani. Și el doar stătea acolo... cu lacrimi în ochi. Și a avut o experiență directă a ceea ce este în eternitate adevărat: ceea ce oferi celuilalt, îți oferi ție. Poți să oferi într-o formă și-ți va veni sub altă formă. Dar nu are cum să nu vină la tine, pentru că în cameră nu există decât o singură persoană. Iar viața lui s-a schimbat datorită acestei noi perspective asupra abundenței.

Chiar și oamenii care trăiesc în stradă pot dezvolta o conștiință a abundenței. În primul rând pot face asta făcându-i pe ceilalți să aibă ceea ce aleg ei singuri să experimenteze. Pentru că oricât ai avea de puțin, vei găsi pe cineva care are și mai puțin.

Îmi amintesc de povestea unui tip pe nume Joe care trăia pe străzile din San Francisco. Și oricât avea de puțin, își făcuse un obicei să găsească pe cineva care avea și mai puțin, în fiecare zi. Dacă reușea să strângă câțiva dolari pe stradă, dădea de două ori și jumătate mai mult decât strânsese cuiva care avea mai puțin. El era un tip foarte abundent. Era cunoscut drept regele străzilor, de fapt, pentru că era sursa abundenței pentru toți ceilalți de pe stradă.

Oamenii străzii pot începe să experimenteze abundența dacă sunt dispuși să permită vieții altcuiva, pe care o ating, să experimenteze abundența în acel moment. Poate părea mai ușor de zis decât de făcut, pentru că eu stau aici, în mijlocul luxului și fac această afirmație. Nu vreau să par superficial. Și nu vreau să pară afirmații gratuite. Dar eu am trăit pe stradă. Am trăit pe stradă aproape un an din viață. Și-mi amintesc ce anume m-a scos de acolo.

Astfel că, primul lucru pe care vreau să vi-l împărtășesc despre abundență este: clarificați-vă ce înseamnă abundența. Și dacă sau când decideți să oferiți din abundență din cea mai măreață parte a voastră, tuturor celor ale căror vieți le atingeți, dacă decideți aceasta, viața voastră se va schimba în nouăzeci de zile. Poate în nouăzeci de minute. Aveți grijă. Pentru că oamenii vor începe deodată să se prindă cine sunteți.

Dați-mi voie să vă explic diferența dintre avocatul A și avocatul B. Avem doi avocați, ambii au un birou în același cartier, în același oraș. Ambii au absolvit același colegiu și ambii au fost printre primii. Deci, au niveluri egale de aptitudini. Nu are legătură cu locul, pentru că ambii sunt pe aceeași stradă, în același oraș. Cu toate acestea, avocatului A îi merge fabulos de bine. Iar avocatului B, la câțiva pași mai în jos pe stradă, nu îi merge foarte bine. Care e problema? Ce se petrece aici? Ce face ca o persoană să aibă succes și alta nu, dat fiind că sunt la egalitate în toate celelalte aspecte? Ca să punem bazele discuției.

Deci nu se poate că spune că unul s-a născut bogat, sau că s-a născut așa, sau că a avut vreun avantaj. Cum e situația a doi oameni la care toate celelalte lucruri sunt la egalitate? Ce se petrece acolo? Avocatul A este foarte clar. Instalatorul A este foarte clar. Doctorul A este foarte clar. Nu are legătură cu ceea ce fac.

Prin urmare, aveți grijă să nu fiți prinși în ideea că abundența voastră (sau ceea ce doriți să numiți succesul vostru în viață) va veni din ceea ce faceți. Nu va veni. Iar dacă nu ați învățat asta, viața o va face. Pentru că veți face o grămadă de lucruri. Veți face asta și cealaltă, și asta, și ailaltă și veți sfârși prin a avea o grămadă de lucruri de făcut. Și vă veți întreba „Cum am creat grămada asta de lucruri de făcut? Am făcut tot ce trebuia."

Și atunci vă veți lumina „O, înțeleg. Nu are legătură cu ceea ce fac. Nu asta e legătura. Nu în acest fel toate lucrurile

bune, care cred că vor veni la mine, vor veni la mine." Şi apoi vedem pe cineva în josul străzii care nu pare să facă nimic. Iar abundenţa curge la ei. Nu se pot feri de ea suficient de repede. Nu e cinstit.

„Cum de el are toate astea? Nu face nimic." Exact asta este secretul, bineînţeles. Nu face niciun afurisit de lucru. Vreau să spun, şi îmi aleg cuvintele cu mare atenţie, nu face niciun afurisit de lucru. Iar noi ne-am petrecut viaţa întreaga alergând de colo-colo făcând aceste lucruri. Dar el este într-un fel anume. Când el intră în cameră, el este ceva extraordinar. El este iubire, compasiune, înţelepciune, umor, senzualitate. El este bucurie. Şi este Unitate. Cel mai înalt nivel de a fi este: El este Unitatea.

Ştiţi voi, când te duci la un doctor, avocat, instalator, dentist, orice ar fi cel la care te duci, angajatul de la poştă, nu contează - când te duci la acea persoană, o priveşti în ochi şi spui „Mă înţeleg. Ei mă văd. Ei sunt..." într-un fel, deşi s-ar putea să nu vă exprimaţi la fel, „ei sunt una cu mine. Asta e..." şi plecăm spunând „Ce om plăcut. Ce tip cumsecade. Nu-i aşa că a fost dulce?"...

Mereu încerc să ies în calea lui. Ştiţi despre ce vorbesc? Când merg la supermarket, încerc să ies în calea unei anumite doamne. Pentru că ea - pur şi simplu îmi place. Si nu e nimic la mijloc, e pur şi simplu ceva - vreau să fiu aproape de ea. Pentru că atunci când o fac, pur şi simplu se petrece ceva, foarte special.

În cele din urmă am scris o scrisoare şefului poştei. Nu ştiu ce anume are tipul acela de la primul ghişeu, dar e ceva magic în jurul lui. El face ca toată lumea din hol să fie magnetizată şi să graviteze în jurul lui. L-am întrebat pe tipul acesta de la poştă dacă se simte abundent. Ştiu că se simte abundent. Şi nu are nicio legătură cu salariul lui. Înţelegeţi? Asta face diferenţa. Asta e diferenţa între avocatul A şi

avocatul B, instalatorul A şi instalatorul B de acolo de pe trotuar. Deci, puteţi alege dacă să fiţi o persoană B sau dacă să fiţi o persoană A. Dacă alegeţi să fiţi A, persoana A, şi dăruiţi din abundenţă din toată magia din voi, magia care se aşterne în faţa voastră va fi atrasă la voi şi va deveni o parte din voi atât cât îi permiteţi voi să devină. Aţi înţeles? Vom povesti mai multe despre cum funcţionează în câteva momente.

Astfel, ce e important să ne amintim, atunci când căutăm să trăim drept, este că trebuie să ne oprim din a face şi să trebuie că începem să fim şi trebuie să intrăm în contact cu acea parte care este adânc în voi, şi care ştie cine sunteţi cu-adevărat. Şi vedeţi ce anume este nevoie pentru a aduce la suprafaţă acea parte într-un mod de a fi.

Deci, priviţi în interiorul vostru. Cum sunt atunci când mă simt total împlinit şi simt că mă exprim pe mine însumi complet? Ce sunt atunci când se petrece aceasta? Poate sunt un vindecător, poate sunt senzual, poate sunt creativ. Sau poate există un anumit nivel sau stare de fiinţare care descrie într-un cuvânt sau două esenţa a ceea ce eşti tu, a acelei părţi din tine care iese la suprafaţă. Aşa ne descoperim modul de a acţiona corect. Atunci a face izvorăşte din a fi, şi nu mai folosim a face pentru a realiza a fi.

Voi explica toate acestea mai târziu, dar înainte de a vorbi, înainte de a intra în detalii, aş dori să ating şi alte idei, în primul rând, că am văzut oameni care blochează experimentarea abundenţei. Voi vorbi despre abundenţă în termeni de dolari, cenţi şi lucruri fizice. Pentru că este în regulă, apropo, să numim şi asta abundenţă.

Nu vreau să fac să pară ca şi cum asta nu e abundenţă, şi că singura abundenţă care există, este cea despre care am vorbit mai devreme. Este la fel de ok să numim lucrurile fizice (banii, lichidităţile, accesoriile, minunata sticlărie şi

antichitățile, și lucrurile frumoase ale vieții)... și asta e tot abundență. Prin urmare, nu vrem să eliminăm asta din experiența vieții pe care o numim abundență. Acesta este un alt lucru pe care-l făceam. Adică, într-un fel... îi spuneam abundență, dar nu-mi plăcea. Dați-mi voie să explic, dacă pot.

Mulți oameni au credința că banii, în sine, sunt răi. Nu știu dacă este și cazul vostru. Unii oameni au acest gând aproape inconștient. Adică, dacă i-ai întreba direct: „Simți că banii sunt răi? Crezi că banii sunt răi?" îți vor spune „Nu, banii sunt buni". Mulți oameni ar spune asta. Dar se poartă de parcă ar fi ceva rău.

Să vă dau un exemplu. Cunosc pe cineva care nu ar admite niciodată că ea crede că banii sunt răi. Pentru ea, banii sunt buni. Dar când îți face o favoare, de exemplu când te duce la aeroport, două ore dus, două întors la Phoenix și ajungi la Phoenix și-i spui: "Hai să-ți plătesc măcar benzina", ea spune „O, nu, nu, nu. Nu se poate. Nu se poate."

Ați întâlnit vreodată pe cineva care v-a făcut o favoare și când vrei să-i dai câțiva bani, ca să compensezi cumva cheltuielile făcute, nu vor să primească banii? Ce credeți că înseamnă asta? Sunt bucuroși să primească mulțumirile tale. Dar nu vor să primească banii. Pentru că, într-un fel, schimbul banilor pentru lucrul bun făcut pentru voi, la un anumit nivel, murdărește schimbul. Vedeți voi, îl coboară la un nivel de la care începe să fie dezgustător.

Apropo, acel nivel eu nu l-aș percepe niciodată dezgustător. Deci, dacă cineva vrea să-mi dea bani pentru că am făcut ceva drăguț, să-mi spuneți. Voi lua toți banii din sală. Uneori e greu de spus asta, pentru că oamenii vor să gândească: „O, Neale e un tip foarte spiritual. Nu ar trebui să spună lucruri de genul acesta." Dar eu o să spun astfel de lucruri.

Am cunoscut odată un tip pe numele de Reverendul Ike, care spunea „Iubesc banii și banii mă iubesc pe mine." Acesta este un mesaj grozav: iubesc banii și banii mă iubesc pe mine. Și nu declar asta, în universul meu, că Dumnezeu este totul cu excepția banilor. Mai degrabă, declar că Dumnezeu este totul, inclusiv banii; că banii sunt doar o altă formă a energiei pe care o numim Dumnezeu.

Nu știu dacă sunteți la curent cu știrile, dar acum câteva zile, a fost un articol enorm într-unul din ziarele naționale, despre China Roșie. Acum acolo se petrece o incredibilă schimbare în conștiință, și oamenilor li se vorbește despre virtuțile și gloria faptului de a face bani. Vă puteți imagina aceasta? asta, în China Roșie, care, apropo, este una din cele douăzeci și patru de națiuni care au tradus *Conversațiile cu Dumnezeu*. Am aflat în urmă cu câteva luni că aceste cărți au fost cumpărate spre a fi traduse de către Republica Populară Chineză.

Vedeți, lumea se schimbă peste noapte în toate colțurile sale. Deci, dacă oamenii, țăranii din China, încep acum să se dumirească în legătură cu gloria, și aș spune, vreau să inventez un termen, starea de ok a banilor, și avându-i, nu credeți că ar trebui să-i avem? Deci trebuie să renunțăm la ideea că bani ar fi cumva răi.

Știți, vorbim despre bani murdari și despre a fi putred de bogat. Folosim fraze care ne dau de gol gândurile ascunse, sau cel puțin gândurile ascunse ale societății în legătură cu asta. Și vă pot spune că societatea mai păstrează încă aceste păreri la un nivel profund. Una dintre întrebările pe care mi le adresează cel mai frecvent oamenii în general, publicul conferințelor mele, și inevitabil presa, când am fost intervievat de unul dintre marii oameni de presă este: „Cum te simți să te plimbi prin țară vorbind despre spiritualitate și făcând o grămadă de bani de pe

urma ei?" de parcă aş face ceva rău. De parcă asta ar trebui să fie un avertisment pentru public... un mare avertisment. „Vedeţi, priviţi... priviţi cât de mulţi bani face din asta."

Şi destul de des primesc câte o scrisoare de la cineva care spune: „Dacă eşti atât de spiritual de ce nu-ţi dai profiturile celor săraci? De ce nu îţi pui cartea la liber pe Internet pentru ca oamenii să aibă acces la ea în mod gratuit?" Motivul pentru care nu facem aceasta este că dacă am face-o, editura ar da faliment şi cartea nu ar mai putea fi publicată, în primul rând.

Vedeţi voi, cineva trebuie să facă primul pas care se numeşte „a publica volumul" într-o formă sau alta. Până şi publicarea pe Internet costă bani. Ştiu asta pentru că cunosc câţiva oameni care au pus lucruri pe Internet şi vor o grămadă de bani pentru ele. Deci, pentru că lucrurile stau astfel, ce remarcăm este că banii sunt doar lubrifiantul care face ca maşinăria vieţii să funcţioneze în acest moment prezent pe planeta noastră, aşa cum este construită societatea actualmente. Şi asta este bine. Vedeţi?

Prin urmare, refuz să merg în acel loc unde se spune că dacă ai fi cu-adevărat o persoană spirituală, ai da cartea pe gratis. Că ai lua profiturile de pe urma ei şi le-ai împărţi săracilor. Şi că nu ai opri nimic pentru tine. Întâmplător, doar ca notă informativă, Nancy şi cu mine şi fundaţia pe care am creat-o contribuim cu o sumă mare de bani în fiecare an la foarte multe cauze însemnate. Nu este important. Este doar adevărat. Este doar o realitate.

Dar, ştiţi voi, mie chiar îmi place să fac o mulţime de bani. Pentru că asta îmi permite să fac o mulţime de lucruri şi mie mi-este foarte clar ce vreau să fac în lume. Îmi sunt foarte clare schimbările pe care doresc să le produc. Aşa cum am spus, în societatea noastră, e nevoie de acel lubrifiant pentru ca aceasta să se petreacă.

Cred că ar trebui să uităm tot ce am învăţat despre bani. Chiar cred că trebuie să ştergem tabla şi s-o curăţăm complet. Chiar şi cei dintre noi care au fost binecuvântaţi să aibă ceva bani în vieţile lor, uneori acceptă cu greu ideea şi se împacă cu greu cu această idee. Pentru că practic orice mesaj primit în legătură cu banii face din ei băiatul rău, răufăcătorul, şi prin extensie, cei care îi deţin devin răufăcătorii vieţii, deşi oamenii nu sunt astfel, chiar dintre cei cu mulţi bani. Avem această preconcepţie în legătură cu banii. Banii sunt rădăcina tuturor relelor. Îi spunem lucrare diavolească iar cei care au o mulţime de bani sunt numiţi putred de bogaţi. E ceva murdar în legătură cu ei - ceva necurat. Şi este aproape ca şi cum cei care au ceva bani i-ar fi obţinut prin moduri necinstite, că nu a fost corect sau că nu în regulă ca ei să-i aibă. Există un mit enorm în legătură cu banii... eu îi spun mitul banilor. Mitul banilor în societatea umană este că ei nu sunt buni, lucru interesant, pentru că toată lumea îi vrea. Aceasta pune pe toată lumea într-o poziţie de a dori ceva ce nu este foarte bine să ai.

Într-un fel este ca şi cu sexul. Cam aceeaşi idee. Eu nu cunosc prea multă lume care să nu vrea pe cât de mult sex de calitate, cel puţin atât cât pot primi. Dar este extrem de rău în cele mai multe zone ale societăţii noastre – nu glumesc când spun asta - sunt foarte serios - este foarte rău în societatea noastră să doreşti mult sex. Iar dacă ieşi în lume şi spui „Vreau mult sex" oamenii cred despre tine că eşti cumva alienat sau că nu eşti chiar bine.

Cu banii e la fel, chiar mai mult aş spune.

Dacă aţi ieşi în stradă şi i-aţi întreba pe oameni despre vieţile lor sexuale, ei chiar ar vorbi despre asta. Dar întreabă-i câţi bani au în cont. Şi priveşte cum li se schimonoseşte faţa. „Ce anume vrei să ştii? Cât am în contul bancar? Pardon, dar este foarte personal." Cu cine

te-ai culcat azi noapte nu este - poate doar puțin - dar asta este foarte personal. Doar e vorba despre bani. Prin urmare oamenii au o părere chiar mai negativă despre bani decât au despre propria lor sexualitate. Interesant, nu-i așa? Este din cauza tuturor mesajelor pe care le-am primit întreaga viață despre bani – care nouă din zece au fost extrem de negative.

Deci, cum să ne împrietenim cu banii? Mai întâi trebuie să uitați tot ce vi s-a spus vreodată despre ei. Apoi trebuie să puneți în loc un mesaj nou: nu există nimic în Univers care să nu fie Dumnezeu. Iar Dumnezeu și energia care este Dumnezeu se regăsește în tot, inclusiv în bani. Nu e adevărat că Dumnezeu e peste tot, numai în carnetul de cecuri nu. Dumnezeu este peste tot.

Trebuie să înțelegem că banii sunt doar o altă formă a energiei vieții, și o formă extrem de puternică, nu puternică în sine, ci pentru că noi i-am dat putere. Noi, ca societate de pe această planetă, am spus: „Acordăm acestui mijloc de schimb o putere enormă în viețile noastre". Și asta ar trebui să-l facă în întregime ok. I-am acordat binecuvântarea noastră. Am afirmat că valorizăm aceasta mai mult decât cealaltă. De exemplu, apreciem mai mult aurul decât noroiul, cu excepția acelui noroi dintr-un loc anume care se poate transforma în aur foarte rapid – numit proprietate imobiliară. Dar am binecuvântat ceva și l-am condamnat în același timp; o contradicție interesantă. Din nou, la fel cum am făcut cu sexul. Binecuvântăm actul iubirii umane, care se demonstrează pe sine într-un răspuns sexual și în același timp, îl condamnăm. Este extraordinar. Tot acest comportament izvorăște dintr-un mit cultural și mai mare. Și cel mai mare mit cultural pe care religiile ni l-au dat este, îmi pare rău că trebuie să spun asta, „Nu ai voie să te bucuri - să te simți bine." Și de vreme

ce sexul și banii sunt două modalități de a ne simți bine, ambele au devenit extrem de greșite și au creat enorme disfuncții pe această planetă și în viețile noastre personale.

Cum să ne împrietenim cu banii? Imaginați-vă că banii ar fi un cadou pentru voi de la univers, cu care să faceți tot binele pentru voi și pentru alții, pe care doriți să-l faceți. Acum mai avem de trecut un obstacol. „Doamne, dar dacă am mulți bani, chiar pot face lucruri bune pentru mine. Aș putea să merg să-mi cumpăr un costum scump, sau niște pantofi italienești de 550$." Oare îndrăznesc să spun că port pantofi italienești de 550$? De fapt, chiar o fac! Adică, asta nu are legătură cu pantofii; are legătură cu ce reprezintă ei în viața mea. Și nu înseamnă că am banii să mi-i pot permite. Înseamnă că am dispoziția mentală de a fi ok să am acești pantofi. Înțelegeți că acesta este un pas uriaș?

Vreau să vă împărtășesc ce anume a făcut posibil pentru mine acest pas. Pentru că înseamnă mai mult decât acest pantof... are legătură cu acest suflet - și cu sufletul din noi toți - pentru ca oricine să poată să se plimbe, în cele din urmă, în acești pantofi. La modul figurat și la modul literal, oricine poate umbla în aceeași pantofi... când învață această lecție: nu există nicio parte a vieții care să nu fie parte din Dumnezeu. Nu există niciun aspect din energia vieții care să nu fie sfânt și sacru. Nimic nu este malefic, decât dacă gândim așa. Haideți să încetăm să mai facem din bani un element malefic. Să încetăm să considerăm sexul malefic, și mai mult decât orice, să încetăm să ne mai considerăm malefici unii pe alții.

Ce facem aici? Și de ce o facem? De ce insistăm să vedem rău și negativitate în toate aspectele vieților noastre? Ce înseamnă asta? Asta e întrebarea. Asta e întrebarea mai importantă. Asta e întrebarea centrală. Și ca ființe umane, acum ne aflăm într-un punct focal. Ne aflăm într-o perioadă

critică - am ajuns în punctul central al problemei principale, care de fapt nu are nicio legătură cu banii, ci cu viața în sine.

Vedem viața și toate elementele sale ca fiind esențialmente rele sau bune? Asta e întrebarea. Dacă percepem viața ca fiind esențialmente bună, ne rezolvăm problemele cu banii și vom face din bani prietenul nostru. Și apoi vom face lucruri bune cu acei bani, lucruri bune pentru noi, pentru că merităm. Eu merit acești pantofi. La fel și voi. Și apoi vom face lucruri bune pentru alții. Vom împărți abundența care ne aparține și abundența care ne este oferită de Dumnezeu cu toți cei ale căror vieți le atingem. Și nimănui nu-i va lipsi nimic.

Este suficient pentru noi toți. Și când alegem asta, vom fi cei mai buni prieteni ai banilor, ai noștri înșine ai tuturor și ai lui Dumnezeu.

Deci, ce avem de făcut este să devenim relaxați în legătură cu banii, la fel cum trebuie să ne simțim împăcați cu trupurile noastre și unii cu alții. Trebuie să învățăm să fim încrezători cu viața, pentru a putea spune: „Aduceți toată această viață la mine, și tot ceea ce sunt eu, viață, îți aduc ție" și nu mă rușinez de nicio parte a ei. Pentru că Dumnezeu nu cunoaște rușinea.

Deci, iată șansa voastră de a renunța la ideea că banii nu sunt buni, că banii sunt cumva ceva rău. Asta îi face pe oameni să aibă vieți afundate în disperare tăcută. Pentru că, de vreme ce cred că banii sunt răi, și nu vor să ia de bun un lucru rău, sfârșesc prin a avea o slujbă pe care o urăsc, pentru care măcar să-și justifice banii primiți. Deci petrec opt ore pe zi făcând o muncă pe care o urăsc, apoi fac ceva ce le place, ca voluntari. Se duc la spital, sau sunt șefii trupei lor de Scutiști, sau orice fac ei. Deci fac ce le place pe nimic și fac ce urăsc pentru că pot accepta bani pentru asta. Pentru că, în cele din urmă, cine ar face asta pe gratis? Cine ar face asta pe gratis?

Dar totul se schimbă când decizi să fii unul dintre cei curajoși, cineva care alege să trăiască din plin în loc să-și târască zilele. Atunci întreaga ta experiență se schimbă. Creezi o schimbare dincolo de credințe, atunci când schimbi gândurile despre ceea ce urmărești; atunci când tu decizi, de fapt, să trăiești din plin în loc să-ți târăști zilele. Și acea schimbare este atât de enormă încât totul se schimbă în existența ta, inclusiv experiența ta în legătură cu banii. Și să nu vă amăgiți, acest lucru chiar este posibil. Eu sunt aici să vă spun că această schimbare se petrece. Acum, avem o întrebare...

Un conflict pe care-l resimt în legătură cu banii...și eu îi apreciez, mă bucur de ei, și obișnuiam să cred că voi fi nevoit să fac lucruri pe care nu vreau să le fac pentru a obține bani. Acum văd că nu asta e problema. Dar conflictul care rămâne este că simt că dacă aș avea mulți bani, aș lua parte la un program sau sistem care lasă pe majoritatea pe dinafară. Pentru mine ar fi mult mai acceptabil dacă aș ști că toată lumea are parte de hrană, îngrijiri medicale, că toată lumea are îmbrăcăminte și o casă. Și atunci banii ar fi doar un mijloc de a avea mai multe „lucruri care nu sunt atât de necesare"...

Înțeleg tot ce spui. Dar ai grijă să nu folosești justețea ta pentru a te lipsi exact de acel instrument de putere care ar putea face ca aceste lucruri să se petreacă prin tine. Fii foarte atent să nu folosești justețea ta pentru a te lipsi de puterea de a fi unul dintre cei care ar putea face aceste lucruri să se petreacă.

Viața mea este dedicată creării unei lumi exact ca cea pe care ai descris-o. Dar pot să vă spun că sunt mult mai eficient acum decât eram atunci când negam chiar puterea care mă putea face să creez acel gen de schimbări. Una din cele mai mari capcane ale experienței umane este justețea.

Uneori simţim că avem, aş spune „un drept de a fi juşti". Adică, chiar simţim că avem o idee precisă despre bine şi rău într-o situaţie anume. Şi în cadrul acelui sistem de gândire relativ, am putea avea enorm e multă dreptate în legătură cu un subiect. Totuşi, este un loc extrem de periculos. Pentru că justeţea poate bloca acţiunea efectivă mai rapid decât orice alt gen de atitudine sau experienţă. Ea ne împiedică să fim înţelegători.

Atunci când gândesc că am dreptate în legătură cu ceva, nu pot înţelege cum tu ai un punct de vedere diferit de al meu sau cum poate continua o anumită stare de fapt. Îmi pierd compasiunea pentru oamenii care au creat acel lucru în legătură cu care eu sunt just. Când îmi pierd compasiunea, îmi pierd capacitatea de a face orice schimbare eficientă în bine. Pentru că nimănui nu-i place să i se dovedească că a greşit.

În special este periculos să devenim juşti în legătură cu tot răul din lume. Pentru că a fi extrem de juşti în legătură cu răul din lume este un semnal uriaş că nu înţelegem că noi l-am pus acolo.

Să vă dau un exemplu: în ce mod i-ar servi unui chirurg, sau unui doctor foarte bun, sau unui medic, să fie just în privinţa tuturor bolilor şi afecţiunilor din lume? Cum i-ar servi unui avocat minunat, unui procuror extraordinar, să fie just în legătură cu toate conflictele din lume? Vreau să spun, poate va vrea să schimbe conflictul şi să-l reducă, dar a fi just în legătură cu el, a spune că este rău că există atâtea conflicte, va fi în contra a ceea ce el însuşi creează în propria sa realitate, pentru a se experimenta pe sine aşa cum este el.

Vedeţi voi, ceea ce facem ca fiinţe umane este că noi creăm problemele, apoi tot noi le condamnăm. Ceea ce facem ca fiinţe umane este să creăm ansamblul perfect, exact şi just de conjuncturi (acum vorbesc metaforic) care să ne

permită să exprimăm o parte a noastră care anunţă şi declară cine suntem noi. Dacă cine sunt eu, spre exemplu, este un vindecător, voi crea, metafizic vorbind, ansamblul perfect de conjuncturi pentru a fi capabil să-l exprim pe „cel care vindecă". Prin urmare, voi aduce în experienţa mea, şi la un anumit nivel, voi crea în realitatea mea exterioară, bolile. Adică opusul a ceea ce sunt eu, pentru a mă putea exprima şi experimenta pe mine.

Cel mai rău lucru care li se poate petrece preoţilor din lume ar fi ca toată lumea să se reformeze mâine. Nu ar mai avea nimic de spus nimănui. Astfel că preoţii, bărbaţi şi femei, îşi vor petrece restul vieţii, la un nivel profund metafizic, creând ceea ce trebuie vindecat spiritual, pentru a exprima şi experimenta cine sunt ei. De aceea adevăraţii maeştri nu judecă şi nici nu condamnă. Ei schimbă circumstanţele exterioare ale lumii lor fără a o condamna. Pentru că a o condamna înseamnă a condamna exact procesul prin care lor li s-a permis să exprime acea parte din ei care anunţă şi declară gloria a cine sunt ei. Acesta este un mister metafizic profund, dar maeştrii îl înţeleg perfect.

Din nou, repet, de aceea maeştrii nu condamnă niciodată şi nu judecă nimic, ci doar caută să exprime acea parte din ei care le permite circumstanţelor exterioare să se schimbe şi să se transforme. Din punct de vedere practic, din punctul de vedere al politicii practice şi al interacţiunii sociale practice, justeţea nu slujeşte nimănui niciodată.

Una dintre cele mai impresionante figuri publice ale vremii noastre, după părerea mea, este Jimmy Carter. El este un om care a intrat în situaţii politice foarte explozive fără justeţe. Drept urmare, a schimbat în bine multe dintre acele situaţii, în moduri în care oamenii care intră în aceleaşi circumstanţe cu justeţe nu ar reuşi niciodată s-o facă.

Iar justețea mea sau furia mea față de felul cum este această lume, în multe moduri, este o mare piedică...

Fără îndoială. Fiecare moment de justețe și fiecare moment de judecată te împiedică să exprimi ideea mai importantă. Pentru că oricum nu te poate auzi nimeni. Atunci când vorbești din justețe sau judecată nimeni nu te poate auzi. Dar nu doar respingi puterea care ar putea să te facă să creezi, îi respingi și pe oamenii care ar putea să-ți acorde acea putere. Pentru că nimeni nu devine just, nici măcar cei pe care încerci să-i ajuți.

Ai mai spus un lucru interesant. Ai spus că mai demult, pe când meditai la aceste probleme, te surprindeai făcând ceva ce nu doreai să faci, sau credeai că trebuie să faci lucruri pe care nu doreai să le faci, pentru a nu „înșela încrederea". Totuși, nimeni nu face ceva ce nu vrea să facă. Haideți să clarificăm situația aceasta. Nimeni nu face niciodată ceva ce nu vrea să facă. Doar facem ce vrem să facem, dat fiind rezultatele pe care anticipăm că le va produce acțiunea noastră. Apoi pretindem că nu a existat altă cale, și ne convingem să ne simțim prost în legătură cu alegerile pe care le-am făcut. Vedeți?

Nimeni nu face nimic din ce nu ar vrea să facă. Nimeni. Se poate gândi cineva din sală la vreun moment în care a făcut ceva ce nu voia să facă? Poate cineva... Cine ridică mâna? Dar, la modul serios, este cineva în sală... ridicați mâna dacă credeți că a existat un moment în viața voastră în care ați făcut ceva ce nu voiați să faceți. Ok, haideți să mergem acolo...

Nu cred că se pune problema că nu vrem să facem ceva. Dar ce aud în jurul meu, și am învățat să nu fac asta din auzite, sunt oameni care spun „Nu am de ales."

Eu cred că oamenii cred că nu au de ales, pentru că știu că sunt prin preajmă de multă vreme. Și eu obișnuiam să spun „Nu am de ales." Pentru că nu vedeam, în acel moment al vieții mele, altă alegere. Dar când am citit materialul, și am înțeles, așa cum spui tu, că nu facem nimic fără să alegem, acum aleg conștient să fac și să aleg să fac, și chiar îmi spun cu voce tare „aleg să fac asta."

Acum mai întâi aleg și apoi fac. Iar când aud, știți voi, „nu am de ales", mereu îmi vine să spun „știi, deja ai făcut o alegere." Dar cred că în societatea noastră, nu este acceptabil. Este ca și cu banii. Ca și cum eu nu pot alege ce vreau. Este prea bine. Nu știu dacă merit asta... adică sunt mai mulți oameni care spun nu am de ales decât cei care spun aleg să fac asta. Pentru că mie mi-a luat foarte mult timp să schimb asta.

Nu există niciun moment în viață în care nu ai de ales, niciodată. De fapt, tu ai creat circumstanțele vieții tale, inclusiv acest loc numit „nu am de ales", tocmai pentru a-ți oferi o experiență a opțiunilor pe care le ai. Ai creat acest blocaj aparent pentru a remarca că nu exista niciun blocaj de la bun început. Unii dintre voi veți remarca asta. Majoritatea oamenilor nu vor remarca. Și își vor permite să-și trăiască restul vieții imaginându-și că nu au de ales.

„Nu am de ales" este cel mai utilizat raționament pentru a face ce vrem să facem. Îi dăm bătaie și facem ce vrem să facem fie pentru a evita un anumit rezultat, fie pentru a crea un anumit rezultat, ceea ce de fapt e unul și același lucru. Deci facem ce vrem să facem, date fiind circumstanțele din fața noastră, fie pentru a evita, fie pentru a crea un anumit rezultat. Apoi spunem „Nu am avut de ales". Dar ai de ales. Și fiecare alegere pe care o faci, fiecare decizie pe care o iei, fiecare gând pe care-l gândești, fiecare cuvânt pe care-l

rostești, este un anunț și o declarație a cine crezi că ești și a cine alegi să fii. Fiecare act este un act de autodefinire. Și ai întotdeauna de ales. Dar ține minte: nimeni nu face niciodată nimic necorespunzător, dat fiind modelul lor despre lume.

Deci, nu doar că mereu aveți de ales, ci mereu alegeți câte ceva, și mereu alegeți ceea ce credeți că va da sau va evita cel mai bine, un anumit rezultat. Ceea ce căutați este rezultatul care vă va ajuta să definiți Cine Sunteți cu Adevărat. Asta urmăriți de fapt. Se poate să nu puneți problema așa, dar vă asigur, asta urmărește sufletul uman. Și când începeți să vedeți lucrurile astfel, când începeți să formulați astfel lucrurile, vedeți viața în cu totul alt mod. Și vă imaginați că viața este o mare aventură, pentru că deodată devine o aventură extraordinară – o aventură de creare de sine.

Unii oameni se simt victimizați în legătură cu banii. Nu înțeleg, nu se prind că întotdeauna au de ales în viețile lor, în special în legătură cu banii. Unora li se pare că sunt la bunul plac al șansei, ca să folosim o expresie bine aleasă. Sau la cheremul neșansei, după cum e cazul. Și ei chiar nu văd nicio legătură dintre situația lor financiară în viață și conștiința lor...nivelul lor de conștiință. Ei nu fac legătura cu ceea ce se petrece la nivel financiar și felul în care ei creează această situație... da, vă spun că noi creăm totul în viețile noastre.

Unii oameni spun „Neale, nu înțelegi că eu nu am avut șansele pe care le-au avut alții."

Au fost dezavantajați sau nu au anumite abilități sau orice își imaginează ei că stă între ei și bani. Eu le-aș spune câteva lucruri: în primul rând, banii nu vin la tine în urma a ceea ce faci. Dacă crezi că banii vin la tine în urma lucrurilor pe care le faci, atunci, desigur, vei avea toate alibiurile stării de a face: „Nu am facultate" sau „De la bun început am fost dezavantajat", sau „Nu am avut oportunitățile tale" – pentru că îți imaginezi că banii vin la tine din cauza unor lucruri pe care le faci, nu în urma a ceea ce ești.

Starea de a fi este ceva ce toată lumea are, indiferent de educație, statut în viață, fundalul cultural sau etnic, statutul social. Oricine poate fi iubitor, oricine poate fi extraordinar, oricine poate fi generos, oricine poate fi compasiv și prietenos. Oricine poate fi toate lucrurile pentru care plătim foarte mulți bani unor oameni, indiferent de ceea ce fac. De fapt, nu prea contează. Avocații care fac cei mai mulți bani, doctorii care fac cei mai mulți bani, miniștrii care fac cei mai mulți bani și băieții care împart ziarele care fac cei mai mulți bani, sunt acei băieți care au un zâmbet enorm pe figură, o inimă deschisă uriașă față de toți cei ale căror vieți le ating. Ei sunt cei care merg și iau bacșișuri uriașe de la oamenii cărora le livrează ziarele, și toți ceilalți băieți se întreabă cum au făcut asta. „O, dar tu ai o bicicletă mai bună" sau „provii dintr-o familie mai bună" sau „ai un cartier mai bun" sau „mergi pe o rută mai bună".

Nimeni în viață nu are o rută mai bună. Tot ce trebuie să facem este să împărtășim cu ceilalți un nivel de ființare pe care ceilalți să-l recunoască a fi ceva ce doresc să aibă, tot timpul. Iar dacă ești dispus să faci asta, nu contează ce faci în viață. Poți fi instalator, băiatul care împarte ziarele, măturători de stradă sau președinți de corporații. Dar tot binele din viață va veni în viața ta, dacă ești dispus să-ți deschizi inima și să împărtășești, dintr-un nivel profund de ființare, comoara care rezidă în tine, care se numește iubire, sau în sens larg, prietenie. Un zâmbet îți aduce mai multă bunăvoință decât ți-ai putea imagina vreodată.

Astfel că aș vrea să le spun celor care sunt victimele

situațiilor lor financiare, să se uite la cei care au reușit în viață. Și luați orice mostră de oameni care au devenit foarte foarte bogați – care au sute de milioane – și veți vedea o mostră extraordinară. Veți vedea niște oameni care au avut toate avantajele, toate oportunitățile culturale și sociale și veți vedea mulți care nu le-au avut. Și priviți la cei care nu au avut mai mult decât aveți voi acum, și întrebați-i cum au ajuns de unde erau la locul în care vreți să ajungeți. Care este diferența dintre voi? Iar dacă au talent la exprimare, vă vor spune care este diferența: „Am fost dispus să fiu prezent, ta-dam! Am fost dispus să ofer tot ce aveam. Nu a contat pentru mine."

Vorbiți cu Barbra Streisand dacă aveți ocazia. Doar povestiți cu ea. Întrebați-o despre fundalul ei cultural și etnic și despre avantaje și dezavantaje. Apoi întrebați-o cum a ajuns aici. Unii oameni o numesc chutzpah. Unii îi spun magie. Unii o numesc *joie de vivre*. Dar, în cele din urmă, în cele din urmă, este disponibilitatea de a fi prezent, sub forma eului tău minunat, indiferent de povestea ta. Dacă faci asta, vei fi fericit în viață. Apropo, poți fi fericit în viață indiferent dacă ai bani sau nu.

Neale, mă întreb dacă ai putea să ne spui de ce atât de mulți căutători spirituali sau așa-numiți lucrători ai luminii par a fi împotriva situației financiare? Cei dintre noi care am renunțat la slujbele noastre în corporații și suntem cumva chemați către o viață mai justă. Cu toate acestea, testul este: poți face față testului financiar? De ce trecem prin asta atât de mulți dintre noi?

Pentru că în clipa în care declari că ești ceva, tot ce este diferit se va manifesta. Repet: în momentul în care declari că ești ceva, tot ce este diferit de tine se va manifesta. Și

trebuie s-o facă. Este o lege universală.

„De ce?" întrebați. Pentru că așa funcționează universul. Iată de ce:

În absența acelor lucruri care nu ești, ceea ce ești tu nu mai există.

Ați înțeles? Draga mea, dai din cap și-ți spui: „Oare ce vrea să spună tipul ăsta?" am spus „în absența lucrurilor care nu ești, ceea ce ești tu nu poate fi." Să vă dau un exemplu. Ești mare, înaltă și grasă? Nu. Cum știi că nu ești mare, înaltă și grasă?

În comparație cu alți oameni, am dimensiuni medii.

Deci, dacă nu ar exista mare, înalt și gras, cum ai ști că nu ești mare, înaltă și grasă? Să presupunem că toată lumea ar arăta ca tine. Doamne, ce minunat ar fi. Apropo, toți arătați minunat exact așa cum sunteți. Am de făcut doar o remarcă și nu mă pot abține. Dar cum te numești?

Karen.

Karen, să presupunem, doar de dragul discuției că toată lumea ar arăta exact ca tine. De unde ai ști cum arăți tu? De unde ai ști cum să te descrii pe tine? Cum ai putea spune: „eu sunt cea cu păr lung, negru...oh, dar toată lumea are părul lung și negru. Ok, sunt cea relativ subțirică, și sunt mai scundă. Dar, toată lumea este scundă și puțin..." Cum ai putea ști cine ești? Nu ai putea, nu-i așa? Nu în această existență relativă.

Nu pe dinafară.

Nu, nu pe dinafară. Iar dacă toți ar fi identici pe dinăuntru, pentru că cu toții sunteți identici. Nu? Prin

urmare, vă promit că dacă doriţi să aveţi o experienţă directă a ceea ce sunteţi cu-adevărat, a cine sunteţi, veţi atrage la voi, ca un magnet, tot ceea ce nu sunteţi. Pentru că în absenţa a ceea ce nu sunteţi, ceea ce sunteţi nu există. Aţi înţeles? Bingo.

Acum, secretul, secretul, odată ce ştiţi acest lucru, este să nu te opui. Pentru că lucrul căruia îi rezişti, persistă. Iar lucrurile pe care le priveşti, dispar. Ceea ce îmbrăţişezi, şi accepţi, devine parte din tine. Ceea ce devine al tău, încetează să-ţi mai opună rezistenţă.

Neale, există foarte mulţi oameni pe această planetă, îngroziţi de ideea de a renunţa la slujbele lor în corporaţii, de teamă să nu-şi piardă mijlocul de subzistenţă şi siguranţa de până în prezent. Ce le-ai spune lor?

Unii oameni sunt îngroziţi să renunţe la slujbele lor. Sunt prinşi în capcana pe care şi-au creat-o singuri, pentru că au credinţa că dacă părăsesc acea corporaţie, sau acea poziţie pentru care au muncit atât de mult, atunci vor pierde totul. Totuşi, totul este pierdut chiar acum, pentru că dacă nu ar fi pierdut, nu ar dori să plece. Deci întrebarea fundamentală nu este ce vei pierde dacă pleci dintr-o anumită poziţie, ci ce vei avea de câştigat? Şi ce anume te face să te opreşti şi să te gândeşti la plecare? Asta este întrebarea fundamentală.

Atunci când analizezi motivele pentru care ar pleca, trebuie să fie ceva în neregulă cu locul unde se află acum.

Ce lipseşte? Completaţi spaţiile goale.

Ce le-aş spune eu oamenilor care au această dilemă, este ceea ce le spun adesea oamenilor: ştiţi, trebuie să-ţi faci o viaţă, nu un trai. Poate vei fi mult mai fericit câştigând o treime din venitul tău, dar trăind o stare de a fi care-ţi aduce bucurie în suflet.

Asta este întrebarea cheie pentru toată lumea: când apucăm să aducem bucurie în suflet? Dacă ceea ce faci ca să trăieşti îţi aduce bucurie în suflet, e minunat. Dar trebuie să vă spun că este o foarte mică minoritate de oameni pe această planetă în această situaţie. Cei mai mulţi oameni trăiesc vieţi de disperare tăcută, făcând ceea ce cred că trebuie să facă pentru a supravieţui.

Viaţa mea m-a învăţat că nu trebuie să facem nimic pentru a supravieţui. Eu am aruncat întotdeauna precauţia în vânt, şi am făcut întotdeauna ceea ce i-a adus sufletului meu cea mai mare bucurie. Asta i-a făcut pe unii dintre prietenii şi asociaţii mei, membrii familiei şi aşa mai departe sa spună că sunt iresponsabil. Dar cui îi datorez acest măreţ sentiment de responsabilitate, dacă nu mie însumi?

Aşa că am refuzat să fiu nefericit prea mult timp în orice loc de muncă sau activitate pe care o făceam, doar pentru că aşa credeam că trebuie, pentru a menţine un anumit standard de trai. Şi aş face-o din nou acum dacă ceea ce fac nu m-ar face fericit. Chiar dacă mi-aş da voie să-mi imaginez că fericirea celorlalţi este responsabilitatea mea, cum aş putea să-i fac pe ceilalţi fericiţi dacă sunt nefericit până la disperare în încercările mele?

Deci, ce le-aş spune oamenilor prinşi în această stare, este să facă un mic test. Scrieţi pe hârtie: „capcane în care mă aflu". Apoi descrieţi capcana în care vă aflaţi. „Am o slujbă care nu-mi place deloc, dar dacă plec nu voi putea câştiga banii pe care-i câştig şi nu aş putea avea toate lucrurile pe care le am pentru mine şi pentru cei care depind de mine." Ok? Asta e o capcană. Atunci, ce se va petrece dacă ies din această capcană?" Vedeţi? Ceea ce veţi descoperi este că lumea va continua să se rotească şi fără voi.

Am învăţat în urmă cu mulţi ani o lecţie minunată de la o femeie extraordinară. Numele ei este Elisabeth Kubler-Ross, şi am ajuns să o cunosc personal. Într-o zi, Elizabeth

și cu mine eram împreună într-o mașină, și eu am spus că-mi doream foarte mult să fac ceva, dar că pentru asta trebuie să-mi părăsesc slujba, și că nu credeam că pot face asta dintr-o mulțime de motive, dintre care, unul important era că mulți oameni depindeau de mine, să mă aflu în acea poziție. Elisabeth s-a uitat la mine cu calm, și cu accentul ei elvețian mi-a spus, clipind foarte încet: „Înțeleg, și țe ar fațe toți oamenii aceștia dacă ai muri mâine?

Am spus „Este o întrebare necinstită, pentru că probabil nu voi muri mâine."

Ea s-a uitat la mine și a spus: „Nu, mori chiar acum."

În acel moment am decis să trăiesc. Am decis să-mi trăiesc viața. Și aceea a fost cea mai bună decizie luată vreodată. Și asta le-aș spune celor care se simt blocați, fie într-un loc de muncă la o corporație, fie oriunde altundeva în viață. La cât din viață sunteți dispuși să renunțați? Cât din viață sunteți dispuși să recuperați? Și, odată ce vă recuperați viața, cât credeți că veți avea de dăruit celorlalți? Nu doar lucruri materiale, dar și din bucuria și fericirea care acum vă umplu sufletul.

De aceea maeștrii nu opun niciodată rezistență opusului ființei lor, ci îl percep ca pe o mare binecuvântare. Aduceți opusul, aduceți ceea ce eu nu sunt. Pentru că nu doar voi primi cu brațele deschise ceea ce eu nu sunt, mă voi contopi cu acea parte și voi deveni o parte a ei atât de mult încât aceasta va binecuvânta ființa mea și o va face să se exprime într-un mod măreț. Vedeți?

Întregul univers este un câmp. Un câmp. Unii îl numesc câmp morfic. Eu îi spun un câmp al experiențelor, un câmp al expresiei. Viața care se exprimă pe sine. Este un câmp al contrastelor, plin de elemente contrastante, dacă doriți. Numai în acest câmp de elemente contrastante orice element specific se poate cunoaște și defini pe sine așa cum este cu

adevărat. Acesta este adevărul în acest univers relativ.

Acum, în ceea ce mi s-a spus că se cheamă în limbajul nostru, Tărâmul Absolutului, un astfel de câmp al contrastelor nu este necesar și nici nu este posibil vreodată. Pentru că Tărâmul Absolutului este prin definiție, absolut ceea ce este. Înțelegeți? Și nu există nimic altceva. Noi numim asta Dumnezeu. În limbajul meu, în afirmațiile mele, în forma mea de expresie, noi numim asta Dumnezeu.

La început a fost Tot Ceea Ce Există, și Tot Ce Există era tot ce era. Nu era nimic altceva. Nu era nimic altceva cu excepția a Ceea Ce exista. Și era foarte bine. Dar asta este Tot Ce Exista. Nimic altceva.

Cu toate acestea, Acela căuta să se cunoască pe sine în propria sa experiență. Astfel a căutat în afara sa pentru a găsi ceva ce să nu fie, pentru ca să se poată cunoaște prin experiență proprie. Dar nu putea găsi nimic în afara sa diferit de sine. Pentru că nu exista nimic în afara sa. Și nu exista nimic altceva decât ceea ce era. Pentru că era Tot Ceea Ce Este și nimic altceva.

Atunci cum se putea cunoaște pe sine în măreția sa? Astfel ceea ce noi numim Dumnezeu caută să privească în afara sa, dar nu există un loc în afara sa. Atunci a căutat înăuntru, pentru a se cunoaște – apropo, nu este un loc rău de căutat, dacă vreți să vă cunoașteți pe voi înșivă. Priviți înăuntru, nu în afară. Cei care nu reușiți să mergeți înăuntru, mergeți în afară.

Astfel Dumnezeu a mers înăuntru și în interiorul a ceea ce e Dumnezeu, El a văzut toată măreția pe care o căuta. Și practic a suferit o implozie. Adică, Dumnezeu s-a întors pe sine pe dos pentru noi, și a implodat într-o mie de catralioane de părți diferite – care s-au împrăștiat în toate direcțiile. Și deodată, în toate aceste direcții, am fost creați noi. Rapid și lent, mare și mic au fost create deodată în acel

moment glorios în acel prim gând pe care l-a avut Dumnezeu în catrilioanele sale de elemente, fiecare dintre elemente, îndepărtându-se de centru, și un lucru pe care noi îi numim Viteză și care a creat iluzia pe care noi o numim Timp. Fiecare dintre elemente ar putea privi acum înapoi la restul din Dumnezeu spunând: „Doamne, ce minunat ești Tu."

Și toate celelalte elemente de Dumnezeu ar putea privi înapoi la elementul individual, făcând acea observație, spunând acelui element individual exact același lucru. Numai elementul individual nu aude asta. Elementul individual, parte a lui Dumnezeu nu a reușit să audă ceea ce Dumnezeu a avut să-i spună „O, Doamne, ce minunat ești." Astfel, ceea ce este colectivul numit Dumnezeu lasă la latitudinea elementelor individuale din Dumnezeu să-și reamintească unul altuia: „Vezi ce minunat ești? O, Doamne, ce minunat ești."

Atunci când eșuăm, să ne spunem asta unul altuia, când nu reușim să ne aducem unul altuia acest mesaj, ratăm cea mai mare misiune dintre toate. Pentru că am venit aici pentru a ne cunoaște pe noi înșine. Am venit să ne cunoaștem. Da, mă pot cunoaște pe mine numai prin tine, pentru că la nivelul ultim nu există decât o singură persoană în cameră.

Dar dacă te declari a fi abundența personificată, cea care atrage toată abundența universului, inclusiv banii, te asigur că unul din primele lucruri care se va petrece va fi că vei experimenta direct faptul că nu ai bani deloc. A avut cineva acea experiență? În momentul în care spui „Abundența este a mea, a spus Domnul" în opoziție cu „răzbunarea".. este un cu totul alt mesaj, nu-i așa? „Abundența este a mea, a spus Domnul". Nu ar fi interesant? În momentul în care spui asta, va părea că totul în universul

tău a dispărut. Și vei începe să mergi în cercuri în care nimeni nu are bani, până nu o mai faci, până întâlnești pe cineva care este fabulos de bogat. Și atunci totul se va schimba.

Dar dacă am da o parte din venit și cum ar fi dacă companiile ar da 10 la sută din profituri? Oare nu am schimba economia din această țară?

Conversațiile cu Dumnezeu fac o afirmație extraordinară. Ele spun că va veni o zi pe această planetă în care ne vom deplasa către o expresie voluntară a dăruirii. Și în acea expresie voluntară, fiecare va lua 10% din venituri, voluntar, și va face o contribuție. Corporațiile vor face asta, indivizii vor contribui la un fond general, care apoi va fi redistribuit celor care au nevoie și către programele sociale care îi ajută pe cei nevoiași. În ziua în care vom face asta, toate taxele de pe pământ vor dispărea pentru că vom strânge mai mulți bani decât din taxe, cerând oamenilor pur și simplu să ofere voluntar zece la sută. Și nimeni nu va mai fi vreodată afectat, și toți vor da 10 la sută din venituri, mari sau mici, fie că câștigă 1000 de dolari pe săptămână, sau o mie de dolari pe oră, sau o mie de dolari pe an. Pur și simplu vom da 10% acelui Fond General. Și va exista un nivel al veniturilor sub care oamenii nu vor face asta; dacă câștigi doar un dolar pe an, nu vom cere să dai nicio centimă din el.

Dar construcția, construcția economică, se bazează pe o idee simplă: ca atunci când înapoiezi o parte din ceea ce vine la tine acelui Sistem Integral, atunci tu vei susține și vei îmbogăți sistemul în sine, și atunci și mai mult va veni la tine. Evidența, dacă pot spune așa, evidența acestui fapt este atât de clară, încât este remarcabil cum de nu ne-am prins de ea.

Dar mai este un lucru chiar mai important care se petrece atunci când dăm de la noi, fie unei biserici, unei sinagogi, unui loc de rugăciune, societăților de caritate, sau dacă am pune deoparte în alt mod o parte, în general 10 la sută, din venitul nostru, pentru altcineva.

Atunci când dăruim astfel în mod regulat, facem o declarație enormă către Univers. Iar acea declarație este că avem de unde. Am atât de mult încât practic pot dărui, în mod planificat, 10% din ce am și nu-i simt lipsa. Iar acea declarație pe care o facem universului este una de suficiență sau îndestulare și de fapt, exact asta ne aduce în existență. De aceea atât de multe mișcări spirituale spun dăruiește, dăruiește, nu pentru că vor să vă ia banii, nici măcar pentru că ar avea nevoie de banii voștri, ci pentru că trebuie să faceți acea declarație de abundență. Și aceasta devine o comandă pentru voi și pentru univers. Atunci comandați universului să producă răspunsul pe care astfel de acțiuni l-ar genera în mod necesar. Astfel, dăruirea va deveni un instrument cu care îi vom transmite universului ce este adevărat pentru noi.

Aceasta duce la următoarea întrebare: care va fi viitorul economiei mondiale? Ce putem prevedea pentru secolul douăzeci și unu? Ce s-ar putea schimba? Ce spuneți despre troc?

Știți, eu nu am o viziune personală despre secolul douăzeci și unu. Ceea ce știu este că mâine va fi creat de noi. Misiunea mea este să afectez oamenii chiar aici, astăzi, aici și acum.

Dacă ar trebui să privesc spre secolul douăzeci și ca un răspuns la întrebarea ta, aș spune că cea mai măreață viziune a mea pentru secolul douăzeci și unu este că în primul rând, noi toți avem două principii – economice, spirituale, politice,

sociale. Noi avem două principii. Primul este că nu suntem singuri. Vă puteți imagina ce efect ar avea asupra economiei și politicii planetei acest principiu, că suntem cu toții unul inclusiv la nivel spiritual? Ar produce o mutație și o schimbare atât de mare încât nu am putea s-o descriem. Și toate schimbările vor fi spre bine, desigur. Războaiele se vor încheia de mâine. Conflictele vor fi practic imposibile; desigur, conflictele care duc la violență vor fi foarte greu de menținut, dat fiind gândul că suntem cu toții unul.

Și îmi imaginez că undeva, în secolul următor, să sperăm cât mai devreme, vom construi o realitate economică în jurul acestui adevăr spiritual: cu toții suntem unul. Este posibil să facem asta. Acea realitate economică va elimina toate gândurile de posesiune. *Conversații cu Dumnezeu* tratează puțin acest subiect, și vorbește despre un viitor în care nimeni nu va poseda nimic, ci doar i se va permite să acționeze ca administrator al anumitor lucruri. Știți voi, în trecut, credeam că posedăm nu doar lucruri, ci și oameni. Soții credeau că sunt stăpânii soțiilor lor, soții și soțiile credeau că sunt stăpânii copiilor lor, și era așa. Era foarte ușor să ajungi de la asta la ideea că deții o plantație sau o fermă etc.

Dar în viitor, ne va fi la fel de evident că nu suntem stăpânii pământului, așa cum nu suntem stăpânii copiilor noștri. Acum am crescut suficient de mult pentru a ne fi clar că nu ne posedăm unii pe alții. Soții nu-și posedă soțiile, soțiile nu-și posedă soții. Apropo, aceasta am conștientizat-o numai în ultimii cincizeci de ani, nu e de multă vreme. Poate că în ultimii treizeci de ani ne-a devenit clar, în sfârșit. Este o idee nouă pentru cei mai mulți dintre noi, oameni ai cavernelor. Și am trecut de la acea idee la eliminarea sentimentului de posesiune asupra copiilor, și la a ne da seama că ei nu ne aparțin, așa cum nu ne aparțin nici soțiile.

Acum trecem la o nouă idee: nu posedăm nici măcar pământul de sub picioare, numai pentru că i-am făcut ceva, și cu atât mai puțin cerul de deasupra. Unii oameni gândesc asemenea guvernelor și afirmă: „Acesta este cerul nostru... cât de sus e sus?"

Cu mult timp în urmă a existat o confruntare serioasă în Națiunile Unite din cauza faptului că sateliții zburau peste spațiul teritorial al unei anumite țări, ducând la o întrebare extraordinară dezbătută în UN: Cât de sus este sus? Cât de mult spațiu deasupra unei regiuni de pământ posezi de fapt? Până la capătul Universului, sau cât? Am început să vedem cât de ridicoli eram în această privință. Și apoi, cât de adânc în pământ înseamnă adânc? Minereurile de sub teritoriul tău oare îți aparțin? Oare Arabia Saudită, nu vreau să ofensez nicio regiune de pe pământ, chiar deține resursele din sol, tot acel petrol? Și dacă da, cât de adânc este adânc? Unii ar spune poate, până de cealaltă parte a pământului.

Asta înseamnă că toată lumea posedă totul, pentru că dacă posezi pământul de sub tine cât de adânc poți ajunge, asta înseamnă că deții teritoriul de cealaltă parte a pământului. Așa că, nu vreau să fac întrebarea să pară ridicolă, și nici răspunsul, dar ideea este că mai devreme sau mai târziu vom evolua până la un nivel de la care vom înțelege că nu posedăm nimic și că suntem doar administratori. Și când ajungem în acel loc, vom înceta să prădăm pământul, să distrugem mediul și să facem ceea ce-i facem acum Gaiei, acestei planete, pentru că credem că avem dreptul să o facem, dat fiind că este a noastră. „Asta e proprietatea mea. Pot face orice vreau cu ea."

Eu prevăd o economie a secolului douăzeci și unu în care acest gen de proprietate care ne permite să distrugem ceva la voință, pentru că l-am cumpărat, ignorând complet efectele pe care le are aceasta asupra noastră, nu va mai fi posibilă.

Și atunci întrevăd un al doilea nivel pentru economia secolului douăzeci și unu. Văd un loc în care ne este clar că este suficient pentru toată lumea – că este suficient din ceea ce credem că avem nevoie pentru a fi fericiți să împărțim acele lucruri, în sfârșit.

Pe această planetă este suficient cât avem. Dar există milioane de oameni care nu sunt de acord cu asta. Ei ar spune „Știi, Neale, poți sta aici și vorbi despre suficiență și îndestulare, dar noi murim de foame aici. Nu avem destule haine. Nu avem suficienți bani. Nu avem destule lucruri bune din care tu se pare că ai din plin în viața ta."

Da, este adevărat, ei nu au destul, dar nu pentru că nu ar fi suficient, ci mai degrabă pentru că cei care dețin acele lucruri nu vor să le împartă cu alții. Nu este un secret că nouă zecimi din resursele lumii sunt deținute de o zecime din populație. Este corect? Este bine așa? Este corect într-o societate căreia îi place să se declare și să se descrie pe sine ca fiind atât de elevată, de conștientă și de evoluată?

Prin ce metodă sau mijloc, prin ce nivel de raționament, poate o societate de ființe evoluate să-și permită să justifice faptul că o zecime din populație deține nouă zecimi din resurse? Și refuză să le împartă echitabil susținând „Nu înțelegi, este al meu, eu l-am cumpărat, eu am muncit pentru el și nu se poate să-l ai." Este remarcabil că cele nouă zecimi din populația lumii, cărora nu li se permite accesul rapid la acest resurse, nu se revoltă mai mult decât o fac deja și nu creează mai multe probleme decât ne-am putea imagina vreodată.

Este remarcabil, și singurul motiv pentru care ei nu sunt mai numeroși este bunătatea inimii umane, și de asemenea, ignoranța în care trăiește majoritatea oamenilor din lume. De aceea este o mare ezitare din partea societății de a permite celor mai puțin norocoși să fie educați. Vedeți

dumneavoastră, cunoaşterea este putere şi cu cât ştiu mai multe oamenii, cu atât vor vedea cât de extraordinar de necinstit este sistemul distribuţiei noastre economice şi al distribuirii resurselor pe această planetă.

Astfel, eu îmi imaginez o economie a secolului douăzeci şi unu, care priveşte la evidenţa acestor lucruri şi începe să vadă nedreptatea din ele şi face, în sfârşit, ceva în legătură cu asta. Şi ştiţi ce e interesant la toate astea, dacă ar fi să trag o concluzie? Chiar putem face ceva în legătură cu asta, fără a lua prea mult de la cei care deţin actualmente nouă zecimi din resurse astfel încât să se simtă privaţi. Nici nu vă pot spune cât de mult puteţi lua de la mine fără să mă simt privat.

Am trăit pe străzi. Am petrecut aproape un an pe străzi, culegând coşurile de gunoi din parcuri, trăind cu cinci cenţi. Am trecut prin asta. Ştiu diferenţa dintre acea situaţie şi unde sunt acum. Şi aţi putea lua nouă zecimi din ceea ce deţin acum şi tot nu aş fi la acel nivel sau măcar aproape de el. Cât de mult este destul? Asta e întrebarea care se pune unei zecimi din populaţia globului, care deţine nouă zecimi din resurse. Cât de mult este destul? Şi cât trebuie să sufere oamenii pentru ca tu să simţi că ai destul? Şi, apropo, aceasta nu este o întrebare economică. Este una spirituală.

Aş vrea să revenim la întrebarea cu privire la abundenţă. În prima carte, conceptul de manifestare provine din triada gând - cuvânt- acţiune. Şi acolo era o sugestie, că dacă cineva doreşte să manifeste, trebuie să inverseze acel proces... aş dori să comentezi puţin acest aspect, care este în legătură cu această conversaţie.

Da, în timp ce există trei niveluri - mulţumesc. Există trei niveluri ale creaţiei. Prin urmare suntem cu toţii fiinţe formate din trei părţi, alcătuite din corp, minte şi spirit – aşa cum Dumnezeu este alcătuit din corp, minte şi spirit. Deci fiecare dintre noi este o replică individuală a triadei energetice pe care o numim Dumnezeu. Şi acea triadă, în limbajul nostru, eu o numesc corp, minte, spirit. Astfel cu toţii avem trei centri ai creaţiei, sau trei unelte ale creaţiei: corpul, mintea şi spiritul.

Ceea ce gândiţi produce energie în Univers, iar dacă gândeşti suficient de intens şi de mult timp ceva, va avea rezultate fizice în viaţa ta. Aţi experimentat vreodată asta? Cu siguranţă, cei mai mulţi dintre voi aţi simţit asta. De fapt, în 1946 cineva a scris o carte cu vânzări uriaşe, *Puterea gândirii pozitive*. Acel scriitor New Age era Normal Vincent Peale.

Al doilea nivel al creaţiei sunt cuvintele. Aşa cum vorbeşti, aşa se va realiza. Şi astfel, cuvintele tale sunt o formă de energie. Chiar produci energie cu cuvintele pe care le spui. Iar acea energie este creatoare. Dacă spui ceva suficient de mult timp, destul de tare, îţi promit că se va realiza. Dacă două sau mai multe persoane vor începe să spună acelaşi lucru, nu are de ales decât să se petreacă astfel. Aceasta se numeşte conştiinţa de grup, şi din cauza ei lumea este aşa cum este. Pentru că conştiinţa noastră colectivă nu şi-a permis să se ridice la nivelul conştiinţei individuale al multora dintre noi. Astfel că, menirea noastră este să elevăm conştiinţa colectivă.

Pe lumea asta nu este nimic mai puternic decât conştiinţa colectivă. Fiecare învăţător spiritual din fiecare tradiţie spirituală de pe această planetă a spus, într-o formă sau alta, „atunci când doi sau mai mulţi se roagă..." şi este adevărat. Lumea pe care o vedem, şi tot ce vedem în ea, a fost la un moment dat un gând. Şi cele mai multe gânduri pe care le vedem au rezultat din gândurile comune ale mai

multor persoane - ale multor oameni. Este complet adevărat în cazul instituțiilor noastre, al construcțiilor noastre politice, educaționale, spirituale și sociale, cât și al celor economice. Astfel că, dacă am putea schimba și transforma conștiința colectivă, vom putea schimba și transforma paradigma întregii experiențe pe această planetă. De aceea toată lumea încearcă să facă asta. Asta face toată mass- media. Asta face întreaga politică: modifică și încearcă să recreeze conștiința de grup.

Acum avem nevoie să vedem o transformare a modului în care încercăm să modificăm conștiința colectivă. Deja am avut destul de multă politică și suficient impact social asupra conștiinței de grup. Cum ar fi să avem un impact spiritual asupra conștiinței de grup? Dacă am putea crea o nouă conștiință colectivă venind din adevărul nostru spiritual, din cel mai înalt adevăr care există în cele mai profunde locuri din noi, vom schimba lumea practic peste noapte. Peste noapte!

De aceea, cărți precum *Conversațiile cu Dumnezeu* sunt atât de importante pentru această planetă, și o amenințare atât de mare pentru anumite segmente ale construcției sociale. Pentru că acestea creează o conductă directă către conștiința colectivă, de grup.

Este importantă conștiința de grup? Bineînțeles că este! De aceea trebuie să fim foarte atenți la ce permitem să apară pe ecranele televizoarelor noastre și în cinematografe, și în cărțile pe care le cumpărăm. Trebuie să fim atenți la ce ne expunem mințile și ce alegem să expunem minților celorlalți.

Efortul ar trebui să fie de a crea și recrea o nouă conștiință colectivă și o conștientizare a experienței noastre colective. De fapt, ceea ce spun, este că ce avem acum nevoie este o conștientizare universală a unicității noastre, faptul că există o unică colectivitate și că noi aparținem cu toții ei.

Nimeni nu este în afara ei. Nimeni din acea colectivitate nu este mai bun decât oricine altcineva. Ce idee extraordinară.

Acum, acțiunile noastre, desigur, sunt cel de-al treilea nivel al creației - ceea ce facem cu această enormă cantitate de energie numită trupul nostru. Acesta este un nivel foarte mare al creației - extrem de mare. Adică, eu acum mișc aerul. Doar a-ți mișca mâna prin aer reprezintă o mișcare energetică enormă. Se poate chiar să împingi energia către cineva.

A venit cineva la voi vreodată, când nu vă simțeați prea bine, și a stat doar cu mâna pe capul vostru, fără să facă nimic altceva? Și în cinci minute ați început să simțiți – uneori în cinci secunde - acea căldură, acea vibrație. Și fir-ar să fie, uneori chiar spui: „Nu știu ce ai făcut, dar mă simt foarte bine."

Acum, desigur, dacă mergeți mai departe ... voi face asta acum cu această doamnă care din întâmplare este soția mea. Dacă mergeți mai departe, și chiar vă atingeți, se petrec niște lucruri incredibil de magice. Este energie... se petrec lucruri incredibile și magice. Pentru că energia este foarte multă, dar nu foarte mare. Foarte grea, foarte, foarte reală.

Acum, problema pe care o avem în viață este că de foarte multe ori, oamenii gândesc un lucru, spun altul și fac un al treilea. Nu le au pe toate, așa cum s-ar exprima unii. Deci gândesc un lucru și fac altul. Sau spun un lucru și gândesc altul. Sau nu spun ce gândesc, sau nu fac ce gândesc. Acum, știu că nimeni din această sală nu a pățit niciodată așa ceva. Dar, în experiența mea, au fost momente în care am întâlnit acest conflict între cele trei centre ale creației mele. Așadar, adesea nu vreau să le spun oamenilor ce gândesc mereu, pentru că nu sunt foarte mândru de ceea ce gândesc. Atunci de ce gândesc acele lucruri? Numai Dumnezeu știe.

Sau, uneori, în ultimul timp, am început să-mi urmăresc gândurile. Şi când apare aici vreun gând pe care nu-l mai aleg, acesta nu mă reprezintă şi nu mă mai gândesc la el. Chiar nu-i mai acord atenţie. Pur şi simplu îl dau afară. Iar dacă nu vă mai gândiţi la el, nu mai are putere. Este o latură frumoasă a acestei energii, care este foarte subţire, foarte eterată. Şi trebuie să gândiţi, şi să gândiţi, şi să gândiţi, din nou şi din nou, până e gândit atât de mult încât devine foarte greu din cauza energiei colective. De aceea Pogo a spus (Walt Kelly a scris o minunată bandă desenată umoristică, Pogo), „Am întâlnit duşmanul şi el este noi."

Astfel, viaţa începe să se schimbe pentru voi atunci când începeţi să spuneţi ce gândiţi şi să faceţi ce spuneţi. Şi atunci le aveţi pe toate. Şi începeţi să creaţi din toţi cei trei centri ai creaţiei. Şi deodată, începeţi să manifestaţi şi să produceţi rezultate extraordinare în vieţile voastre într-o perioadă de timp foarte scurtă. Care era întrebarea?

Întrebarea era despre trecerea de la gând, la cuvânt, la acţiune. Sugestia era că, dacă inversăm ordinea, aceasta poate afecta manifestarea pe care o dorim. Aş dori să elaborezi şi să mergi mai în detaliu...

Mulţumesc. Mulţumesc că m-ai readus pe direcţie. Trebuie să fiţi atenţi cu mine, pentru că deviez de la subiect. De fapt, aproape am rămas pe subiect. Deci, gândul, cea mai eterică formă, sau aş spune, cea mai fluidă - ca să folosesc un cuvânt simplu, cea mai fluidă formă de energie creatoare.

Apoi cuvântul ar fi următoarea cea mai densă - ca să folosesc un cuvânt simplu, următoarea cea mai densă. Şi pe urmă, desigur, acţiunea, începusem să spun, este o formă foarte densă de mişcare a energiei. Astfel, unul din modurile cele mai rapide de a crea ceva în realitatea fizică este să

inversezi procesul normal prin care în mod normal creăm lucruri.

De regulă creăm lucruri în primul rând gândindu-ne la ele. „Mă gândesc să mă duc la acea petrecere. Apoi spunem ceva despre asta. Ca în „Matilda, diseară vin la petrecerea ta." Şi apoi facem ceva în legătură cu asta, adică apărem la petrecere. „Am venit. Aşa cum am spus." Pentru că am gândit un gând azi-dimineaţă. În general, aşa producem lucruri în realitatea noastră. De fapt, totul în această cameră a fost odată un gând în mintea cuiva. Nu există nimic care să nu fi fost la început un gând în mintea cuiva. Dar, dacă vrei cu-adevărat să te joci cu universul şi să creezi magie cu componentele vieţii în sine, poţi s-o faci prin inversarea paradigmei gând, cuvânt, faptă. Poţi s-o întorci cu susul în jos şi să începi cu acţiunea. Cu alte cuvinte, acţionează pur şi simplu.

Acum, în tot acest timp împărtăşit am vorbit despre abundenţă. Dacă vreţi să experimentezi abundenţa, fii abundent şi fă aşa cum face abundenţa. Prin urmare, dacă mai ai doar cinci dolari pe numele tău, du-te la un magazin şi schimbă-i în bancnote de un dolar. Ia cinci bancnote şi dă câte un dolar şi dă câte un dolar la cinci persoane care au mai puţin decât tine. Şi, apropo, îi vei găsi foarte repede. Vei găsi mereu, în experienţa ta, pe cineva care are mai puţin decât tine, oricât de puţin crezi că ai avea. Nu pentru că lumea ar fi un loc îngrozitor, ci pentru că tu vei crea asta în realitatea ta, pentru a-ţi oferi experienţa despre care vorbesc.

Deci, vă plimbaţi pe stradă. Şi vedeţi... apropo, acum când vedeţi pe acest om care are mai puţin, să nu vă pară rău pentru el. „Pricepeţi" că voi l-aţi pus acolo. Voi aţi creat această experienţă. Voi aţi plasat acea persoană în realitatea voastră. Este ca şi cum v-aş cere să credeţi în basme, cum ar fi Atingerea îngerilor. Trebuie să remarcaţi că aşa se petrec

lucrurile. Altfel, veți vedea acel sufleţel și vă va fi milă de el. Nu vă plasați într-o postură de milă față de nimeni. Plasați-vă într-o postură de iubire, de grijă. Dar să vă fie clar: iubirea nu este milă. La drept vorbind, mila este foarte departe de iubire. Deci, nu porniți de la milă, ci de la compasiune.

Compasiunea spune, în mintea voastră „O, iată o persoană care crede că nu are ce ar putea să aibă în viaţă. Iată o persoană care este încă prinsă într-un sistem de credințe care creează o construcție în jurul realității lor, diferită de a mea, și diferită de Adevărul Ultim. Puteți simți acea compasiune, dar nu mila.

Dar de asemenea să vă fie clar că acea persoană se poate să fi ajuns acolo prin angajament prealabil. Cred că astăzi voi juca rolul bețivului pe stradă. De fapt, îmi voi exersa rolul timp de treizeci și șase de ani, astfel ca la 4:45 în această după masă, în timp ce Neale Donald Walsch se plimbă pe stradă, să mă întâlnească printr-un aranjament prealabil, și eu să pot astfel apărea în viața sa, pentru ca el să aibă șansa să remarce că este abundent. Iar el îmi va da acel dolar, unul din ultimii cinci ai săi, iar aceasta îmi va schimba fundamental realitatea. Pentru că pentru mine, un dolar este o sumă enormă de bani. Primesc mărunțiș de regulă de la oameni. Tipul ăsta îmi dă un dolar. Apoi o să-mi văd de treaba mea, după ce mi-am încheiat contractul timp de treizeci și șapte de ani, de a apărea în acel mod la acel colț de stradă.

Să vă fie foarte clar, nimic nu se petrece întâmplător. Ne încrucișăm drumurile în cele mai misterioase moduri, și ne redescoperim unii pe alții, uneori douăzeci de ani mai târziu. Şi în ceruri și pe pământ există mult mai multe lucruri la care filozofia voastră nu s-a gândit. Așa că, să vă fie clar. Nu există accidente, nu există coincidențe.

Astfel, te plimbi pe o stradă și dai ultimii cinci dolari. Ce se petrece aici? Despre ce e vorba? Ați inversat paradigma gând, cuvânt, acțiune. Acum faceți ceea ce acea persoană care vine dinspre abundență ar face, și începeți să dăruiți ceea ce în urmă cu o oră ați decis că nu puteți dărui, pentru că ați crezut că nu aveți destul. Dar acum vă este clar că aveți mai mult decât suficient, atât de mult încât ați decis să le dați altora.

Acum, pe măsură ce dăruiți, creați în corpul vostru, care este un nivel de energie foarte mare, o experiență. Corpul remarcă la nivel celular: „O, Doamne, eu dăruiesc acești bani. Ia te uită. Chiar îi dăruiesc." E ca duminica la biserică când începi să scoți bancnotele. „Dăruiesc un dolar întreg. Ai văzut asta, Mildred? Coșulețul acela. Uau, ce slujbă minunată a fost în dimineața asta! Hai că dau cinci. Ce mai slujbă!"

Scoate o bancnotă de douăzeci. Scoate-ți carnetul de cecuri, și scrie o sută. Arată-i bisericii tale cât de importantă este pentru tine. Dacă te duci la biserică, sau la sinagogă sau la un loc de rugăciune și asta te ajută, scoate-ți carnetul de cecuri și scrie un cec de 150$. Fă asta doar o dată. Fă ca biserica, sinagoga, locul tău de rugăciune să știe „Iată cât de important este acest loc pentru mine. Eu dau banii ăștia pe tot felul de prostii, care au mult mai puțin sens. Dau banii aceștia pe prostii." Faceți asta de câte ori vedeți ceva ce are sens pentru voi. Dăruiți, dăruiți, dăruiți, din ceea ce aveți, atât cât are sens pentru voi. Şi veți descoperi că asta are sens pentru voi. Dolari și sens.

Pentru că ceea ce dăruiți altcuiva, vă dăruiți vouă, pentru că se-ntoarce roata. Banii își pierd valoarea în momentul în care vrei să-i păstrezi. Banii au valoare numai când ești dispus să renunți la ei. Cei dintre voi care economisiți bani, să știți aceasta, că nu economisiți nimic.

Știți că este adevărat chiar și din punct de vedere economic mondial? Cu cât economisiți bani mai mult, cu atât își pierd valoarea mai mult. Pentru a contrabalansa situația trebuie să creăm o construcție artificială numită ratele dobânzilor, pentru a vă convinge că păstrarea banilor vă permite să le creșteți valoarea. Sunteți norocoși dacă reușiți să păstrați valoarea banilor cu cât îi păstrați mai mult.

Nu, nu, nu. Banii au cea mai mare valoare atunci când vă pleacă din mâini. Pentru că vă dă puterea de a fi, a face și a avea ceva ce alegeți să fiți, să aveți și să faceți. Singura valoare a banilor este atunci când vă pleacă din mână. Dar noi vom crea aceste construcții economice artificiale, așa cum am spus, numite rate ale dobânzilor, și așa mai departe, pentru a vă convinge să păstrați banii. Păstrați o mică parte, dacă doriți. Este bine așa. Eu nu prea fac economii mari. Pur și simplu îi pun mereu în circulație. Știți voi, îi pun mereu în mișcare.

Dar răspunsul la întrebarea ta era că atunci când schimbi paradigma a fi - a face - a avea, începi să te porți *ca și cum*, iar corpul tău începe să înțeleagă, la nivel celular, cine crezi că ești cu-adevărat. Când eram copil tatăl meu spunea: „Cine naiba te crezi?" Mi-am petrecut restul vieții încercând să răspund la această întrebare. Iar corpul meu încearcă să înțeleagă ce cred eu despre asta.

Iar corpul meu începe să se deplaseze într-un câmp de energie densă, începe să pună lucrurile în mișcare, începe să dăruiască lucruri, de exemplu. Deodată, corpul meu... ei bine, ca și părul tău, îți antrenezi părul, nu-i așa? Eu îmi antrenez părul. Îmi pieptăn părul în acest fel de mulți ani. Părul meu e antrenat. Tot corpul tău poate fi antrenat, nu doar părul. Tot corpul tău poate fi antrenat astfel. Iar corpul începe să priceapă mesajul: „Am ceea ce aș alege să primesc. Deja am." Acum, odată ce treci de această barieră uriașă... totul se schimbă. Deoarece crezi că nu ai și încerci să obții ceea ce nu ai, în principal mai mulți bani. Dar odată ce înțelegi asta, deja ai; apoi devine doar o problemă de câte zerouri se află după primul număr. Înțelegeți? Astfel, vei descoperi că roata într-adevăr, se învârte. Nu pentru că ai făcut o magie a universului, ci pentru că ai înțeles în cele din urmă adevărul în legătură cu cine ești. La un anumit nivel universal cosmic. Universul nu spune niciodată nu gândurilor tale referitoare la cine ești. Doar le amplifică. Universul este minunat. Pentru că Dumnezeu pune treptat cucerire pe voi. Vedeți voi, Dumnezeu este ca îngrășământul universului. M-am gândit să spun ceva absolut imoral. Complet nelegiuit. O juxtapoziție totală, pentru a vedea dacă mințile voastre pot cuprinde cele mai nelegiuite gânduri. Pentru că – și am spus asta în cel mai blând mod – pentru că Dumnezeu este ceea ce face ca lucrurile să crească. Și vă va face pe voi să creșteți. Vă ajută cu ceva?

Deci orice credeți că v-ar plăcea să fiți, sau să faceți, sau să aveți, iată secretul, iată adevărul: orice credeți că v-ar plăcea să fiți, sau să faceți, sau să aveți, faceți ca altul să fie, să facă, sau să aibă acel ceva. Percepeți-vă ca fiind sursa mai degrabă decât recipientul a ceea ce ați alege să experimentați în viață. Pentru că, de fapt, nu sunteți recipientul, ci ați fost dintotdeauna și veți fi, sursa. Atunci când vă imaginați a fi sursa a ceea ce doriți să primiți, deveniți foarte plini de resurse. Și atunci, deveniți magicieni. Chiar deveniți magicieni. Puteți chiar să primiți numele de sursă.

Mai aveți o întrebare? Voi fi pe cât se poate de explicit cu dumneavoastră. Care este întrebarea?

Am auzit ce ai spus și am înțeles, am priceput. Mă întreb dacă ai putea să vorbești despre ideea că avem anumite rezistențe în noi, atunci când acționăm, pentru că mai există

încă credința, teama că dacă dăruiesc ceva, atunci nu voi mai avea acel ceva. Deci, rezistența este obstacolul, ca să spunem așa. Sunt curios să știu cum te descurci tu cu așa ceva.

Dacă vreți să știți ce credeți cu adevărat, dacă vreți să intrați în contact cu sistemele de credințe care există, și care vă conduc de fapt viețile, priviți la lucrurile cărora vă opuneți. Și, mai important, priviți lucrurile pe care nu doriți să le schimbați.

Nu e niciun mister; ne opunem lucrurilor pe care nu dorim să le schimbăm și acele lucruri reprezintă credințele noastre autentice. Prin urmare, nu este o construcție misterioasă; este una evidentă. Totuși, uneori exact lucrul cel mai evident este ignorat și nu este privit în ochi. De aceea, eu mereu le spun oamenilor atunci când îi văd opunând rezistență din toate puterile la orice sugestie, schimbare, idee, concept, să analizeze dacă nu cumva acela este un adevăr foarte adânc din interiorul vostru ... acel lucru pe care nu vreți să-l schimbați. Chiar priviți mai atent pentru a vedea dacă acel adevăr vă ajută în vreun fel. Este uimitor cât de puține din adevărurile noastre chiar ne servesc cu-adevărat. Este remarcabil.

Atunci când am făcut sondajul adevărurilor ascunse în interiorul meu și le-am pus în fața întrebării „îmi ajută să mai cred în acest adevăr?", m-am surprins cu o serie de adevăruri la care am ales să renunț chiar în acel moment. Am avut o serie de adevăruri remarcabile în viața mea, inclusiv unele simpliste, care sunt aproape jenante, cum ar fi „Nu sunt o persoană prea atractivă". Adică din punct de vedere fizic.

Dați-mi voie să spun câte ceva despre acest fapt. Aș vrea să vă împărtășesc o experiență. Nu are nicio legătură cu banii. Doar vreau să vă împărtășesc ceva. Îmi amintesc că la

un moment dat eram cu o femeie foarte, foarte frumoasă. Foarte frumoasă. Și stăteam în fața unei oglinzi, ne pregăteam să ieșim în oraș; locuiam în aceeași casă. M-am uitat la ea în oglindă și am spus: „ Ești atât de frumoasă, de ce ai vrea să fii cu cineva care arată ca mine?"

Nu e interesant să spui așa ceva? Îți arată ce nivel scăzut de stimă de sine aveam. Dar l-am spus, oricum, și ea mi-a dat un răspuns care m-a șocat. Își pieptăna părul. A aruncat peria pe măsuța de toaletă, și-a scos cerceii pe care tocmai și-i pusese și i-a aruncat în cutiuța de bijuterii, a început să-și scoată lănțișorul – și eu am spus „Ce faci?"

Mi-a răspuns „Nu vreau să ies cu cineva care are o părere atât de proastă..." și credeam că va spune „despre el". Dar ea a spus „O părere atât de proastă despre mine".

Am spus „Poftim? Cine are o părere proastă despre tine?"

Ea a răspuns „Crezi că am gusturi îngrozitoare? Asta crezi despre mine? Vreau să știi că am gusturi foarte bune și că mă insulți când îmi adresezi o astfel de întrebare."

Nu mă gândisem niciodată la așa ceva. E interesant, nu-i așa? Nu mai sunt prea sigur de ce am spus povestea, cu excepția faptului că mi-a lămurit foarte clar că nu înțelesesem. Aveam o idee ciudată despre mine însumi pe care ea nu o susținea deloc.

Astfel, am făcut o listă cu toate credințele pe care nu voiam să le schimb, orice, de la credința simplistă că nu sunt o persoană atrăgătoare, la credințe cu mult mai importante: Dumnezeu nu este alături de mine; lumea este un loc dificil; toată lumea este împotriva mea; nu poți înfrânge sistemul; câștigătorul ia totul; supraviețuirea celui mai puternic – adevăruri foarte adânc înrădăcinate care mi-au condus viața. Este remarcabil cât de multe dintre ele nu mă ajutau deloc. Astfel că, atunci când văd că oamenii se opun schimbării:

priviți atent acolo. Acolo rezidă adevărul vostru. Apoi analizați pentru a vedea dacă adevărul acesta vă ajută. Sunt dispus să pariez, că la opt din zece cazuri, acel adevăr nu vă servește. V-a ajutat vreodată? Posibil. Vă ajută acum? Nu prea cred. Cu toate acestea, dacă vă opuneți, va persista. Doar dacă îl veți privi în față și-l veți accepta, va dispărea. Îl faceți să dispară doar dacă vă răzgândiți în legătură cu el.

Eu simt opoziția și o ignor pur și simplu. Doar pentru că acum știu mai bine. Pentru că ceea ce știu este: dacă te opui, persistă, dacă-l privești în față, dispare. Astfel că, de câte ori simt rezistență față de orice, știu că acolo este un adevăr, în spatele acelei rezistențe. Oriunde apare rezistența în realitatea mea, știu că dincolo de ea se află cele mai mari adevăruri ale mele. Și pentru că știu, primesc cu brațele deschise acel sentiment, acest sentiment de disconfort. Vedeți voi, viața începe acolo unde se sfârșește zona voastră de confort.

Când spun asta, vreau să spun că de cealaltă parte a confortului se va găsi provocarea voastră...cea mai mare oportunitate pentru voi. Tendința tuturor este de a fi confortabili. Nu doar din punct de vedere fizic, ci, de fapt, de cele mai multe ori, din punct de vedere mental. Atunci când simțim confortul mental, stagnăm din punct de vedere mental. Într-un fel, vegetăm din punct de vedere mental și spiritual. Iar starea de incitare în viață se află la limita acestei stări. Este de cealaltă parte a locului în care ne simțim confortabil. Pericolul stării de confort, desigur, este lipsa creșterii. Nu învățăm nimic și nu ne dezvoltăm. Avem confort, desigur, dar nu am produs nimic în ceea ce privește expansiunea sau creșterea în cea mai importantă parte a vieții noastre.

Astfel că, eu mereu caut să văd ce mă face să mă simt incomod și mă îndrept spre acel lucru. Pentru că ceea ce mi se pare incomod în cele din urmă mă va face mai mare, mă va face să cresc și să devin o versiune mai mare a mea, a cine

sunt acum. De aceea, în viața mea, tot ce mă face să mă simt incomod, îl voi privi mai îndeaproape.

Am să vă mai dau un exemplu: în urmă cu opt ani priveam un film, era un film străin, nu american, și pe ecran era o scenă de amor foarte intensă. Era o scenă de amor foarte dinamică. Era multă nuditate și multe lucruri evidente în această scenă. Și eu mă simțeam foarte incomod din cauza asta. Priveam filmul și mă gândeam: „Ce anume la această scenă mă face să mă simt incomod? Cum se face că pot să mă uit la Sylvester Stallone cum le zboară capetele unora în fața ochilor mei și nu resimt niciun fel de disconfort? Sunt scene de o violență incredibilă și eu sunt cumva uluit de ele, dar nici pe departe nu resimt disconfort. Și aici, privesc această scenă de iubire sexuală, această scenă de pasiune împlinită și o parte din mine se simte teribil de incomodată."

Totul s-a petrecut în urmă cu opt sau zece ani în urmă și am analizat întâmplarea mult timp. Ce anume la ea îmi crea atâta disconfort? Am pus întrebarea și am primit câteva răspunsuri care mi-au schimbat viața complet, și întreaga experiență legată de mine și de sexualitate, de ceilalți oameni, de disponibilitatea mea de a celebra un aspect al meu care face parte din natura mea fundamentală.

De asemenea, mi-am schimbat părerile despre violență. Acum privesc violența de pe ecrane și am exact aceeași reacție pe care o aveam atunci când priveam celebrarea explicită a sexualității. Acum pot privi genul acesta de experiențe pe ecran cu o stare de confort absolut, dar când văd scene de violență clară, simt cum mă retrag și nu prea mai gust așa ceva - nici măcar nu mai accept ce văd.

Am dat un exemplu simplu, dar ce vreau să subliniez este că în viața mea, am învățat să privesc la ceea ce mă tensionează și apoi să intru în acea experiență pentru că probabil acolo se află ceva ce vreau să vindec, sau, cel puțin,

să explorez mai îndeaproape, pentru a vedea dacă îmi ajută în vreun fel să mă simt incomodat de asta.

Astfel că atunci când spun că viața începe la sfârșitul zonei de confort, chiar cred asta. De partea aceasta a zonei noastre de confort nu este viața reală, ci un fel de moarte lentă. Eu cred că oamenii ar trebui să se simtă incomozi cel puțin de șase ori pe zi. Iar dacă nu vă simțiți, faceți ceva ce vă face să vă simțiți astfel. Țineți un discurs, cântați un cântec, dansați. Mergeți la un film cu multe scene de sex.

Deci, în clipa în care mă simt incomod, spun: „O, iar a apărut acel sentiment de disconfort. Da, da, lasă-l să vină." Chiar mă simt confortabil în legătură cu disconfortul meu - dacă are vreun sens acest lucru.

Înțelegeți Dihotomia Divină? Eu găsesc confort în disconfortul meu, momentul inițial de –„ O, nu am."- „Nu pentru mine". Situațiile au devenit tot mai dese. Mi s-a cerut să contribui la o cauză foarte importantă, acum ceva timp, și am scris câteva cuvinte: „Ei bine, practică ceea ce promovezi". Astfel că am scris un cec de zece mii de dolari pentru o cauză anume. Ok. Și, în timp ce scriam cecul, îmi spuneam „Chiar și pentru mine, asta nu este o sumă oarecare." Am început să respir mai greu...știți voi. Am început să respir mai greu. Am scris cecul, l-am pus în plic. Oare să-l trimit prin poștă? Dar acel sentiment de disconfort „Oh, oh, nu sunt foarte sigur, nu prea sunt sigur." Înseamnă că sunt foarte sigur. Înseamnă că cea mai înaltă parte din mine vorbește cu mine într-un mod care vibrează prin toate celulele corpului meu, lucru pe care îl numeam disconfort, și pe care acum îl numesc semnal din partea divinului. Îndreptați-vă spre acel sentiment, nu vă îndepărtați de el.

De fiecare dată când mi-am negat experiența propriei mele măreții, a fost pentru că m-am îndepărtat, nu m-am apropiat de disconfortul meu - și m-am închis față de locul

în care aș fi putut să-mi aflu bucuria. Asta nu din când în când, nu când și când, ci de fiecare dată.

Există printre voi unii care spun „Dar cum rămâne cu prevederea?" la care eu spun: „Aruncați în vânt prevederea. Ce ai de pierdut, dacă nu totul?" Și până în clipa în care nu ești dispus să pierzi totul, nu poți avea totul. Pentru că crezi că are legătură cu a păstra ceea ce ai acum. Iar lucrurile de care te agăți, îți vor scăpa printre degete. Iar cele la care renunți, se vor întoarce la tine însutite. Pentru că atașamentul tău profund față de lucruri, față de viață, este cel mai mare semnal că tu crezi că ești separat de viață și de toți oamenii.

Eu sunt aici și voi sunteți acolo. Și am niște lucruri și trebuie să le păstrez cu strășnicie.

Dar renunțarea este cel mai mare semnal că pentru tine este clar că nu există un punct în care tu te termini și eu încep. Prin urmare, într-un sens foarte real, atunci când renunț la ceva pentru tine, mi-l dau înapoi mie.

Iată două cuvinte pe care ar trebui să vi le amintiți mereu. Tatuați-vă aceste cuvinte pe încheietura mâinii stângi: Fii sursa.

Dacă vrei mai multă magie în viața ta, adu mai multă magie în același spațiu cu tine. Dacă vrei mai multă iubire în viața ta, adu mai multă iubire în spațiul tău. Dacă vrei mai multă bucurie în viața ta, adu mai multă bucurie în spațiul tău.

Fii sursa, în viețile celorlalți, a ceea ce îți dorești pentru tine.

Dacă vrei mai mulți bani în viața ta, adu mai mulți bani în viața altcuiva. Orice ți-ai dori mai mult... dacă vrei mai multă compasiune în viața ta... dacă vrei mai multă înțelepciune în viața ta, fii sursa înțelepciunii în viața altuia. Dacă vrei mai multă răbdare, mai multă înțelegere, mai

multă bunătate, mai mult sex... ideea este că, funcționează. Chiar funcționează. Este delicios.

Și prin acest proces, prin procesul ființării, procesul de a fi cine ești cu-adevărat, îți aduci la tine experiența unei existențe drepte practic peste noapte. Iar lumea va revărsa asupra ta toate recompensele pe care le-ai căutat în van atâția ani.

Astfel, permite acțiunii tale să izvorască din starea ta de a fi. Fii fericit, fii abundent, fii înțelept, fii creativ, fii înțelegător, fii un lider, fii cine ești cu-adevărat, în orice moment al vieții tale. Vino din acel loc și lasă acțiunile tale să izvorască din acel loc. Astfel nu numai că vei descoperi cum poți trăi drept, ci îți vei fi creat o viață pentru tine, nu doar un trai.

În încheiere...

Nu mă consider o persoană superficială. Văd problema sărăciei, a lipsurilor, care sunt o pacoste în lume. Înțeleg că pentru cea mai mare parte din locuitorii Pământului, cuvântul abundență, așa cum îl folosesc acum cei mai mulți oameni, are puțină însemnătate. Pentru ei mai mult sens are cuvântul supraviețuire. Mie îmi este foarte clar că lucrurile nu trebuie să stea așa. Nimeni nu ar trebui să-și facă griji în legătură cu supraviețuirea de fiecare zi. Aceasta ar trebui garantată, la fel cum ar trebui garantată demnitatea fundamentală umană de a avea suficientă hrană, îmbrăcăminte și adăpost. De ce noi, ca oameni, nu împărtășim mai liber ceea ce avem (un procent infim din populația lumii deține un procent masiv din bogăția și resursele lumii), nu este un mister. Cei mai mulți oameni cred în „lipsuri". Adică, ei cred - chiar cei care au foarte mult (poate în special ei) cred că nu există destul pentru toți. Sau, cu alte cuvinte, dacă toată lumea de pe planetă ar avea o parte egală, atunci cei care au mai mult, nu au destul.

Aceasta ne duce cu gândul la o întrebare importantă. Când destul e destul?

Pentru cei a căror recompensă principală în viață, a căror satisfacție și cea mai înaltă experiență derivă din calitatea ființei lor, orice au acum este destul. Aceasta este lecția pe care unii maeștri spirituali care renunță la tot și trăiesc vieți de renunțare încearcă să o transmită. Ei nu caută să demonstreze că renunțarea este necesară pentru a obține

adevărata fericire. Ei caută doar să arate că posesiunile materiale nu sunt necesare.

Totuşi, atunci când o stare înaltă de a fi se transformă în a acţiona în lumea fizică, omul atinge Existenţa Dreaptă, iar conflictul dispare din vieţile noastre, fiind înlocuit de adevărata abundenţă. După ce am citit aceste lucruri în *Conversaţiile cu Dumnezeu*, mi-am dorit foarte mult să aflu, într-un mod practic, cum să fac asta. Am dorit sincer să aflu cum să-mi transform activitatea dintr-o lume de muncă într-o expresie sacră a Celui care sunt adevărat.

Rezultatul a fost o stare de inspiraţie în urma căreia a apărut o carte numită *Cei ce aduc lumina*, despre care, cei care au citit-o, au spus că le-a adus în sfârşit, înţelegerea misterului vieţii. Această carte este disponibilă la ReCreation, fundaţia nonprofit pe care eu şi Nancy am fondat-o în urmă cu câţiva ani, pentru a face faţă energiei care venea spre noi (acum aproape 300 de scrisori pe săptămână din toată lumea) rezultată în urma publicării *Conversaţiilor cu Dumnezeu* şi pentru răspândirea mesajului lor.

Dacă vă aflaţi în căutarea unei experienţe mai interactive, în fiecare an fundaţia prezintă trei seminarii intensive de câte cinci zile, Recreating Yourself. Pe baza mesajelor din *Conversaţii cu Dumnezeu*, ele sunt special desemnate pentru cei care îşi analizează vieţile lor actuale mai în profunzime şi caută modalităţi prin care pot aduce schimbarea.

Pentru mai mule informaţii despre aceste retrageri, scrieţi la:

CWG Recreating Yourself Retreats
RECreation Foundation
PMB#1150
1257 Siskiyou Blvd.
Ashland, OR 97520, USA

În plus, orice alte întrebări despre abundenţă – şi despre orice alte subiecte prezente în *Conversaţii cu Dumnezeu* - sunt tratate în newsletter-ul fundaţiei. (Am denumit fundaţia ReCreation datorită mesajului din CWG că scopul vieţii este să te recreezi de la zero în următoarea cea mai înaltă versiune a celei mai înalte viziuni pe care ai avut-o vreodată despre Cine Eşti Tu). Newsletter-ul conţine întrebări de la cititori de peste tot despre cum să faci asta. Eu răspund personal la toate scrisorile.

Dacă doriţi să rămâneţi conectaţi la energia CWG, puteţi obţine un abonament de 12 ediţii ale scrisorii trimiţând 35$ (45$ dacă sunteţi în afara Statelor Unite) către fundaţie.

Hampton Roads Publishing Company a produs o minunată colecţie a celor mai reuşite întrebări şi răspunsuri din ultimii cinci ani, intitulate *Întrebări şi răspunsuri despre Conversaţiile cu Dumnezeu*. Aceasta şi *Ghidul Conversaţiilor cu Dumnezeu* (de asemenea de la Hampton Roads) sunt două dintre cele mai utile cărţi publicate vreodată pentru cei care caută cu-adevărat să înţeleagă materialul CWG mai în profunzime, şi să descopere modalităţi practice de a-l aplica în vieţile lor curente.

Prin acestea şi alte mijloace, sper să putem învăţa cu toţii mai multe despre abundenţă, despre ce este ea, şi cum o putem experimenta. Sper că ne vom putea cu toţii reaminti cum să împărţim liber tot ce avem şi suntem. Ştiu că unii dintre noi o fac deja. Dar odată ca niciodată, cu toţii făceam la fel. Ştiam cum să trăim fără aşteptări, fără temeri, fără lipsuri, şi fără nevoia de a avea mai multă putere decât alţii sau de a fi cumva mai buni decât alţii. Dacă am putea să ne întoarcem la această stare, ne-am vindeca vieţile şi lumea întreagă.

Fiţi binecuvântaţi.

Postfață

În ultimii cincisprezece ani. tot ce mi-am dorit a fost să ajut oamenii să-l înțeleagă pe Dumnezeu (și prin urmare, viața) mai bine, pentru că văd atât de multă tristețe și suferință în lume și știu că nu trebuia să fie astfel.

Așa cum am spus de multe ori, cea mai mare dorință a mea mi-a fost creată de experiența *Conversațiilor cu Dumnezeu* – o interacțiune directă cu Divinul care mi-a schimbat viața pentru totdeauna. Am căutat să găsesc o modalitate de a transmite mai departe ceea ce mi-a fost oferit spre reamintire prin acea experiență, și de aceea am scris douăzeci și șapte de cărți din 1995. Cu toate acestea, nici măcar aceste scrieri consistente nu pot aduce acele înțelegeri în viețile oamenilor în modul în care o fac contactul personal și conversațiile directe.

Astfel că acum am conceput *Programul de Îndrumare Spirituală Conversații cu Dumnezeu*. Intenția mea este să ghidez personal fiecare participant printr-o explorare de trei luni a ideilor principale din *Conversații cu Dumnezeu*, în trei categorii diferite, fiecare de câte treizeci de zile.

În acest program vom explora Stăpânirea Schimbării, Stăpânirea Fericirii și Stăpânirea Prezentului în treizeci și șase lecții individuale, de câte trei săptămâni fiecare. O dată pe lună vom avea o conversație telefonică personală cu fiecare dintre voi, pentru a discuta ce ați învățat – și, mai important, cum să aplicați cele învățate în viața de zi cu zi.

De asemenea veți avea trei conversații telefonice lunare

cu membrii echipei mele de Life Coaches pregătiți în domeniul *Conversațiilor cu Dumnezeu* - prieteni dragi care au lucrat cu mine de mulți ani și care înțeleg materialul la fel de bine ca mine. Și...o dată pe lună voi facilita o conversație cu toți participanții, pentru a putea discuta cu toții despre provocările întâlnite, și pentru a schimba idei și soluții.

Acum este momentul ca toți să punem capăt bătăliilor noastre cu acei vechi demoni ai fricii, furiei, resentimentelor, frustrării, dezamăgirii și durerilor emoționale care ne tulbură. Scopul Programului de Îndrumare Spirituală este de a pune capăt acelor experiențe negative, de a transforma viața în ceea ce s-a intenționat mereu a fi: o expresie a Realizării de Sine veritabile, dintr-o poziție de pace interioară profundă și de armonie, mulțumită unei înțelegeri mai bogate a procesului și scopului vieții.

Sper că veți face această călătorie alături de mine. Ea va cere o dăruire profundă a timpului și resurselor voastre, dar recompensele pot fi extraordinare. Poate chiar mai mari decât v-ați imaginat vreodată. Pentru mai multe informații, vizitați pagina web:
http://nealedonaldwalsch. com/ index.php?p=Doc&c=mentor

Aș dori să vă mai vorbesc despre *The Homecoming*, un program diferit care îmi dă posibilitatea de a discuta cu oamenii într-un mod foarte neoficial, fără program sau agendă rigidă, fără „produse finite" sau rezultate pe care să le urmărim - doar experiența pură și nelimitată pe care o poate genera sinergia maximă și eliberarea totală de formă. Aceasta este, pe scurt, o discuție cu final deschis, o mare explorare cu o mână de oameni (niciodată mai mulți de paisprezece, adesea mai puțini), de două ori pe an, în propria mea casă.

Experiența aceasta presupune să stați alături de mine în timpul după-amiezii și serii în sufrageria casei mele din

Ashland, Oregon, pentru o conversație și o explorare liberă. Se mai oferă condiții de dormit (două paturi în cameră), precum și toate mesele zilei. Sâmbătă seara grupul va cina în oraș la unul din minunatele restaurante din Ashland, și apoi va participa la un spectacol din cadrul Festivalului Shakespeare din Ashland, renumit la nivel internațional.

Cele cinci zile oferă acces personal de neegalat la materialul conținut în cele nouă cărți *Conversații cu Dumnezeu* (și la orice alt subiect pe care doriți să-l atingeți sau studiați în profunzime). *The Homecoming* este o șansă limitată pentru un număr limitat de persoane care simt că au timpul, energia, resursele personale, abilitatea și dorința de a co-crea o astfel de experiență singulară.

Puteți afla mai multe informații dacă scrieți „*Homecoming*" la rubrica subiect și-mi trimiteți un email personal la adresa
neale@nealedonaldwalsch.com

În final, mi-am dat seama că după citirea acestui text, poate veți vrea să știți cum să experimentați în sens practic ceea ce eu numesc Sinele vostru Autentic, și cum puteți avea această experiență în viața de zi cu zi - cu toate acestea nu toată lumea poate participa la o retragere sau la o întâlnire specială la mine acasă. Astfel că, mă bucur să vă anunț că acum am creat pe baza *Conversațiilor cu Dumnezeu* o adevărată tehnologie care face posibil ca noi toți să trăim vieți pline de bucurie, centrate pe spirit. Această tehnologie este minunat descrisă în cartea *When Everything Changes, Change Everything*, o carte a urcat pe lista de best-seller-uri a New York Times în două săptămâni după publicarea ei, în mai 2009.

Această carte oferă o combinație remarcabilă de psihologie modernă și spiritualitate contemporană într-o incursiune care vă va schimba viața. Dacă viața voastră a

fost atinsă în ultimii ani de o schimbare neașteptată, nedorită, necerută, forțându-vă să priviți viața într-un mod cu totul diferit, această scriere va fi extraordinar de utilă pentru voi. La fel ca și scrierea care o însoțește, WECCE Workbook and Study Guide. „WECCE" este acronimul pentru When Everything Changes, Change Everything (Când totul se schimbă, schimbă totul), iar Workbook-ul este un supliment de șaptezeci și cinci de pagini cu exerciții, procese, experimente și teme de casă care explică Tehnologia WECCE și vă ajută să plasați în practica fiecărei zile cele mai importante intuiții din textul sursă.

Dacă vă simțiți mai bine cu un proces interactiv, acum producem câteva Retrageri Change Everything Spiritual Renewal, la care participă oameni din întreaga lume. Bazate pe mesajele din *Conversații cu Dumnezeu*, acestea sunt special desemnate pentru cei care își analizează viețile lor actuale în profunzime și caută moduri prin care să producă schimbări reale în experiența lor.

Pentru a obține o copie din When Everything Changes, Change Everything, sau pentru mai multe informații despre Retrageri, mergeți la www.nealedonaldwalsch.com

Multe întrebări legate de toate ideile acoperite în materialul pe care tocmai l-ați citit, sunt tratate în secțiunea Întrebați-l pe Neale (Ask Neale) din Messenger's Circle aflat în site-ul menționat. Dacă doriți să „rămâneți conectați" la energia *Conversațiilor cu Dumnezeu*, puteți s-o faceți cu ușurință devenind membru al Messenger's Circle pe acest site.

Vă mulțumesc pentru că mi-ați permis să vă vorbesc despre aceste oportunități. Prin acestea și prin alte mijloace, sper să putem învăța mai multe despre viața holistică, despre viața corectă, despre relațiile minunate și despre toate lucrurile pe care le-am explorat aici.

Odată ca niciodată cu toții trăiam într-un mod plin de fericire, bucurie, minunat de expresiv. Treceam prin zilele și momentele vieții noastre simțindu-ne întregi, fiind întregi. Ne înțelegeam pe noi înșine ca parte a unui Sistem Complet, și nu făceam nimic individual care să ne afecteze la nivel colectiv. Știam cum să trăim fără așteptări, fără temeri, fără nevoi, fără a fi nevoie să fim mai puternici decât ceilalți sau mai buni decât alții. Dacă am putea să ne reîntoarcem la acea stare, ne-am putea vindeca viețile și lumea întreagă.

Putem transforma Frica în Incitare, Grijile în Minunare, Așteptările în Anticipație, Rezistența în Acceptare, Dezamăgirea în Detașare, Furia în Angajament, Dependența în Preferințe, Obligativitatea în Mulțumire, Judecata în Observare, Tristețea în Fericire, Gândul în Prezență, Reacția în Răspuns, și O perioadă de tulburări într-O perioadă de pace. Aceasta este promisiunea cărții *When Everything Changes, Change Everything*, acesta este scopul *Programului de Îndrumare Spirituală*, și care este potențialul întâlnirilor *Homecoming*. Acum este momentul de a aduce mai profund în viețile voastre mesajul care vă va schimba viața și realitatea din *Conversațiile cu Dumnezeu*. Sper că veți accepta invitația de a face asta cu unul din uneltele oferite mai sus.

Cu iubire și considerație.
Neale Donald Walsch
Ashland, Oregon
Martie 2010

MIC TRATAT DESPRE
VIAȚĂ

MANUALUL UTILIZATORULUI

NEALE DONALD WALSCH
autorul bestseller-ului *Conversații cu Dumnezeu*